

Vítězství skrze Krista

Bil Liversidge

Přijetí Jeho smrti a přijímání Jeho vítězného života.

Předmluva

Zápasíte s pokušením a hříchem? Jsou ve vašem životě věci, nad kterými, jak se zdá ani Kristus nemůže zvítězit? Ptáte se, jestli někdy může přijít vítězství? Jste zmalomyslní a zdá se vám, že jste ztracený případ? Máte slabou víru? Možná, že se nacházíte v bodě, kdy začínáte věřit, že byste se mohli poddat hříchu, pokud to vypadá, že je vítězství nemožné, anebo se vám jenom zdá, že nemůžete dosáhnout vysokého měřítka Božího charakteru? **Ovoce Božího Ducha – láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání Gal. 5:22-23** nejsou každodenně viditelné ve vašem životě?

Prosím vás, uvědomte si, že nejste sami. Mnozí křesťané, včetně mě, mají stejnou zkušenost. My všichni potřebujeme i dál žít ve víře v Kristovo vítězství i jeho lásce k nám, abychom žili s jistotou v srdci a mysli, že nás On miluje bezpodmínečnou láskou, ochotný i věrný, aby přemohl všechny hříchy a nedostatky našeho charakteru tím, že přebývá v nás skrze svého Ducha.

„Zvítězit v Kristu“ je výsledek předělávání knihy „Vítězství v Kristu,“ aby se rozšířila její výzva všem křesťanům.

To, co budete číst, se zakládá na epištole k Římanům 5. - 8. kapitole. Pastor Bill Liversidge vás v této knize povede k jasnému porozumění dobré zprávy. Ježíšova smrt je základní kámen pro porozumění i přijetí všeho, co si Bůh pro vás přeje. Poznáte pravdu o spasení, vítězství i spravedlnosti, skrze smrt i život Ježíše Krista ve vás, který je řešením problému hříchu. Na těchto stránkách dostanete nejenom teologické vysvětlení o křesťanském vítězství, ale i praktické kroky, které můžete udělat, a které vám pomohou k dosažení mocných změn ve vašem životě. Už nebudete cítit potřebu stále znovu hledat odpuštění za stále se opakující staré hříchy. Pastor Bill má opravdu velice dobrou zprávu.

Modlím se, aby vás tento praktický průvodce, jak se stát vítězi, posilnil, a abyste zakusili nový život na své cestě s Kristem, abyste se znovu vrátili ke své víře, že s Kristem je vše možné, a abyste zakusili opravdovou a stálou svobodu skrze neustále se prohlubující vztah s Ním.

Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“ Řím. 1:16-17.

Ann Anderson

1. Pravá milost nebo falsifikát (padělek)

Dříve, než začnete číst tuto kapitolu, chtěl bych vás vyzvat, abyste si nejdříve z vaší Bible přečetli 5. kapitolu epištoly Římanům. Nejlépe, když to uděláte hned. Tato kniha vám neuteče.

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. A nejen to: chlubíme se dokonce Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, který nás s ním smířil. Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. Hřích byl ve světě už před zákonem, ač se hřích nezapočítává, pokud není zákon. Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. On je protějšek toho, který měl přijít. S milostí tomu však není tak jako s proviněním. Proviněním toho jediného, totiž Adama, mnozí propadli smrti; oč spíše zahrнула mnohé Boží milost, milost darovaná v jediném člověku, Ježíši Kristu. A s darem milosti tomu není jako s následky toho, že jeden zhřešil. Soud nad jedním proviněním vedl k odsouzení, kdežto milost po mnohých proviněních vede k ospravedlnění. Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista. A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými. K tomu navíc přistoupil zákon, aby se provinění rozmohlo. A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, aby tak jako vládl hřích a přinášel smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Řím. 5:1-21.

Pojďme se teď trochu podívat na historické pozadí, protože si myslím, že je nutné porozumět kořenům protestantského hnutí. Skutečnost, že se občas objevuje zmatek mezi protestanty, obzvláště ve vážných otázkách jako je spasení, je nepochybně odraz nedostatečného poznání toho, jak a kde protestantské hnutí začalo. Samozřejmě, pokud chceme zjistit něco o jeho

začátcích, musíme se vrátit k reformaci. Protestanti všech náboženství vždycky byli pyšní na to, že jsou následovníci reformátora.

Reformace začala v 16. století po více než tisícileté dominanci římsko-katolické církve, jak v religiózním, tak v politickém světě. Podle biblického proroctví tento dlouhý temný středověk trval 1260 let (viz. **Bude mluvit proti Nejvyššímu a bude hubit svaté Nejvyššího. Bude se snažit změnit doby a zákon. Svátí budou vydáni do jeho rukou až do času a časů a poloviny času. Dan. 7:25 a Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní. Zj. 12:6.** Během tohoto období katolicismus velice zasahoval do politiky ve snaze kontrolovat životy lidí, dokonce i jejich osobní vztah s Bohem. V tomto temném období církev zabraňovala lidem přístup k Bibli. Kněží kontrolovali životy lidí a ti se museli spolehnout na kněze, aby jim oni řekli, jaký je Bůh, jakým způsobem se s ním mohou spojit i co On cítí vůči nim.

Církev se dokonce snažila kontrolovat i soukromý majetek. Vyžadovala placení poplatků zvaných odpustky pro získání Boží náklonnosti na dobu po smrti. V podstatě to je předem placená kompenzace za hříchy. **Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. Řím. 6:23.** Martina Luthera obzvláště urážel koncept odpustků.

Myslím si, že je úžasné, že Bůh si používá katolického mnicha, aby zahájil reformaci. To mě ujišťuje o tom, že Bůh nedělá rozdíly mezi lidmi. Není důležité, které je vaše náboženství nebo jaké je vaše religiózní přesvědčení. Pokud je vaše srdce otevřené směrem k Bohu, On vás přitáhne a otevře vaši mysl, abyste porozuměli pravdě o NĚM. Bůh má drahocenné děti v každé církvi. Takže nás nemusí překvapovat, že i v nejtemnějším období historie tohoto světa měl Bůh vzácné děti – včetně knězů – jejichž srdce byla otevřená, aby slyšeli pravdu o Bohu, i když byli součástí systému, který sváděl lidi na špatnou cestu. Myslím si, že je to nádherné. To nám ukazuje, jak je Bůh milostivý.

Jsem veliký obdivovatel Martina Luthera. Víím, že byl hrubý – někteří by řekli dokonce i neotesaný člověk, ale líbí se mi síla jeho charakteru. Líbí se mi, že když přišel k odhalení některých biblických pravd, byl dosti statečný na to, aby je pevně zastával navzdory všem větrům, které vály proti němu. A když konečně roku 1521 přišel k výsledku do Wormsu, a tam byla většina katolických episkopů společně s mnohými evropskými králi a cary, tento skromný mnich se jim všem neohroženě i pevně postaví. Zůstávám při tom a nemohu jinak, protože je napsáno **„Spravedlivý bude žít z víry.“ Řím.1:17.** Více než tisíc let temného středověku. A proč „temného“? Protože není světlo. Není ani trochu světla. V čem není světlo? V souvislosti se kterým konkrétním učením? V učení o Božím charakteru. A kterého zvláštního aspektu Božího charakteru? Dobrodiní neboli milosti. Bůh byl vždycky milostivý k lidské rase a katolicismus během století vystavěl temnou zeď mezi Boží milostí a lidmi, které Bůh stvořil. Čím déle církev vládla, tma byla hustší. Církev překroutila definici milosti, jako kdyby to bylo něco, co se může koupit nebo zasloužit. Učili lid, že by se k nim Bůh lépe choval, kdyby dávali dost peněz, a že by jim zkrátil trest o tisíc let, které by jinak museli prožít v očistci. Takže jenom několik bohatých šťastlivců mělo možnost zaplatit, aby hned po smrti přešli z očistce do vyšších míst. Katechizmus katolické církve

dokonce i dnes ospravedlňuje používání odpustků: „Skrze odpustky věrní mohou získat zkrácení časově vymezeného trestu za hřích jak pro sebe, tak pro duše v očistci.“ (paragraf 1498-Katolický katechismus).

Přesto dnes můžete najít upřímné křesťany všech denominací, včetně katolíků, jak v malých skupinkách studují Bibli, ve které znovu nacházejí to, co Martin Luther objevil před pěti sty lety – biblické důkazy o tom, že Bůh je milostivý.

Svátosti

Katolická církev je známá sedmi svátostmi: (paragraf 1113-Katolický katechismus).

1. křest – i malých dětí
2. biřmování – pomazání Duchem svatým
3. eucharistie – proměňování těla a krve Páně při mši svaté
4. smíření – zpověď
5. pomazání nemocných – na odpuštění všech hříchů
6. kněžství – kněžské svěcení uděluje moc proměňovat chléb a víno v tělo a krev Kristovu, a tím slavit mši svatou
7. manželství – celoživotní slib až do smrti

Svátosti jsou určeny církvi, aby se umožnilo vylítí Boží milosti na její členy. Katolická církev učí, že to jsou účinná znamení milosti...skrze která se šíří božský život a milost se přenáší na členy církve. Takže například pokud byste se zúčastnili svátosti zpovědi na vyznání hříchu, mohli byste dostat i odpovídající odpuštění.

Ale co by se opravdu mělo postavit na místo svátosti? Existuje pouze jeden zdroj milosti a tím zdrojem je Ježíš Kristus. **Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš. 1.Tim. 2:5.**

V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. Sk. 4:12.

Protestantští křesťané věří, že Ježíš otevřel dveře, aby se milost Boží svobodně vylévala na všechny lidi. Ale důležité je porozumět, že v katolickém systému lidé vždy konali skutky a věřili, že Bůh jim bude díky tomu více nakloněn. To byl a ještě pořád je systém založený na lidských skutcích.

Ti, kteří jsou narozeni v legalistickém systému-spaseni ze skutků, mají malé výhledy, že přijmou světlo, protože takové systémy mají tendenci sami sebe ochraňovat. Buďme upřímní i někteří protestanti mají tyto problémy. Bez obalu vám říkám, že pokud byste dnes kázali o milosti zdarma, někde by vás i kamenovali. Myslím to vážně – dokonce i v církvích, které se považují za křesťanské.

Někdo, kdo tam někde sedí a poslouchá dobrou zprávu o milosti zdarma, může říci: „Ó, děkuji Ti, Bože! Poprvé cítím naději! Poprvé ve svém životě cítím naději, že bych mohl být spasen. Právě jsem viděl, jak je Bůh milostivý.“ A presto, ve stejnou dobu sedí někdo na církevní lavici i padá na kolena, aby slavil

Boha, druzí sbírají kamení...Vezmeme si za příklad ženu, která na mě křičela, když jsem jednou ráno odcházel z církve: „Vynechal jsi nejdůležitější část!“ „Ale právě jsem strávil celou hodinu, abych vysvětlil význam smrti a vzkříšení Ježíše Krista,“ odpověděl jsem. Ona protestovala: „Vynechal jsi moji úlohu v tom všem.“ Odpověděl jsem: „Je pro mě těžké, že vám musím toto říct sestro, ale měla byste padnout na kolena a hned učinit pokání, pokud si myslíte, že můžete udělat cokoliv, čím byste si zasloužila Boží náklonnost a Jeho spravedlnost.“

Budme upřímní, křesťané nebyli vždy úspěšní v tom, aby druhým pomohli vidět Boží milost. Stále znovu jsme svědky nadšení, když lidé objeví, že jsou osvobozeni a opravdu svobodni v Kristu. Z druhé strany, ostatní je začínají nazývat liberály, jenom proto, že oni teď rozumí, že se Boží milost ničím nemůže zasloužit, že se všem dává zdarma. Porozumění toho, že milost je udělována zdarma, by nemělo věřící automaticky zařadit do liberálního tábora, jako kdyby oni teď najednou byli v nebezpečí, že začnou porušovat všechna pravidla.

Věrní Valdenští

Nesouhlas kolem milosti se stal bojem na život a na smrt v ranné (prvotní) církvi a světlo pravdy se skoro uhasilo. Malé skupinky lidí, kteří pochopili, že Boží milost se uděluje zdarma, jako např. Valdenští, se ukrývali v jeskyních, aby se vyhnuli pronásledování, kvůli své neochvějné víře v dar Boží milosti, udělované bez jakýchkoliv zásluh. Ale dokonce i tito věrní byli nakonec přinuceni ke kompromisu. Byli podvedeni. Horské plošiny, na kterých se Valdenští ukrývali, byly v severní Itálii a jižní Francii. Valdenští se mohli lehce ubránit díky úzkým vstupům do dolin. Ale jeden papežský velvyslanec jim poslal zprávu, že dostanou náboženskou svobodu, pokud přijmou papežova představitele. Ale to se nestalo. Přijali velvyslance, ale tím ztratili i svoji svobodu. To je smutný příběh.

Světlo se skoro úplně vytratilo z Evropy, a kdyby nebylo osvícených věřících, kteří odcestovali přes oceán do Nového světa, myslím, že by bylo světlo úplně uhašeno. Bůh však něco takového nedovolil. Dokonce i ta malá skupinka věřících byla dostatečně veliká na to, aby světlo zůstalo neuhašeno, a aby se pravdě v těchto posledních dnech mohlo znovu porozumět. Bez pochyby reformace byla jedna z nejvýznamnějších událostí v historii křesťanství po životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista.

Ježíš přišel, aby přinesl světlo světu, který byl kolem 4000 let zahalen pohanskou tmou. Během krátké doby lidé ve světě byli znovu vyučováni, že musí činit všechno možné, aby si usmířili Boha a vyvolali jeho náklonnost. Jaký strašný padělek (falsifikát) pravdy. Jaké překrucování pravdy o Boží milosti udělené zdarma.

Otázky k diskusi:

1. Jakým způsobem se katolická církev snažila kontrolovat duchovní život lidí v období temného středověku?

2. Jaký typ osoby Bůh dokáže přitáhnout k sobě a použít ke své slávě?
3. Kdo zahájil protestantskou reformaci?
4. Které světlo bylo zahaleno během dlouhé doby temného středověku?
5. Co je překrucování pravdy o Boží milosti udělované zdarma?
6. Který je jediný zdroj milosti?
7. Která je jedna z nejvýznamnějších událostí v historii křesťanství kromě Kristova narození, smrti a vzkříšení?

Otázky k přemýšlení:

Přezkoumej svůj život. Děláš něco, abys usmířil Boha nebo si zasloužil jeho náklonnost a spravedlnost? Opravdu přijímáš jeho milost jako dar, který ti je udělen zdarma?

2. Dva pohledy na spasení

Která byla největší a nejdůležitější svátost středověké církve? Jak jí říkali? Eucharistie. Ano, eucharistie byla a ještě pořád je svátost číslo jedna. Kdo měl hlavní úlohu ve vykonávání tohoto obřadu? Kněz, který měl moc nařídit Božímu Synu, aby sešel a vešel do hostie. Jaké vysoké postavení pro kněze. Neuvěřitelné.

Jak se začínala přibližovat reformace, Bůh přišel do bodu, ve kterém řekl: „Dost.“ Co umožnilo Bohu, aby konečně mohl říct: „Dost?“ Která událost mu umožnila, aby řekl: „Dovolím, aby světlo zazářilo?“ Tiskařský stroj byl samozřejmě jeden z důležitých faktorů. Ale nejdůležitější věc byla, že Bůh konečně našel člověka. Víte, dlouho jsem se ptal, jestli Bůh v průběhu těch staletí neměl, protože nemohl najít, člověka. Děsivá myšlenka, že ano? Copak neexistoval nějaký Jozue, Eliáš nebo Pavel? Možná Bůh musel opravdu čekat. Ale, jakého člověka měl teď v rukou? Hrubého, neotesaného, ale vážného pokud jde o Boha a Jeho Slovo, připraveného v souladu s ním i postupovat.

Víte, ten okamžik, když se Martin Luther otočil a opustil sněm ve Wormsu, a říká se, že svět nikdy neviděl oslnivější shromáždění carů, kněží, kardinálů a biskupů na jednom místě, myslím si, že ten okamžik, když se otočil a odešel, byl jeden z nejvýznamnějších okamžiků v historii. Luther se k nim otočil zády a jednoduše odešel, bez zranění, a jak asi víte, kurfiřt Fridrich Saský ho nechal unést a skrýt na hradě Wartburku, kde trávil čas překládáním Nového Zákona do němčiny. Dokonalé. Myslím si, že tehdejší vládnoucí náboženský systém neměl ani zdaleka představu o tom, co se stane, když se Bible začne tisknout v mateřském jazyce národa. A zatímco si myslíme, že Martin Luther byl nejdůležitější faktor, možná právě tištěné Slovo bylo faktorem číslo jedna. Ve skutečnosti bylo zapotřebí i Slovo i člověk, aby vysvobodili obyčejný národ z okovů.

Hlavní otázkou, kterou se zabývala reformace, jak jsme si už všimli v minulé kapitole, byla otázka milosti. Oficiální církev (katolická) tvrdila, že člověk

si milost může zasloužit, dokonce i koupit. Považovala za nezbytné mít prostředníka mezi Bohem a věřícími, aby se mohla přijmout milost.

Dvě ideologie, neboli teorie o spasení, se vyvinuly z reformace. Na jedné straně bylo učení reformátora Jana Kalvína. On byl veliký Boží člověk a i když možná, tak jako já, nebudete souhlasit se vším, co učil, pohled na pravdu zvaný kalvinismus, on přesto napsal nějaké vzrušující věci. Kalvínovo vysvětlení významu křtu je jedno z nehlubších, které jsem kdy přečetl. On s velkým ostrovtipem pochopil, že skrze křest se věřící stávají součástí Kristova duchovního těla, a dává jim jistotu, že se stali následovníky Božích smluvních slibů.

Z druhé strany máme něco, co se nazývá „arminianismus.“ Kalvinismus a arminianismus představují dvě rozdílná učení.

V čem je rozdíl mezi těmito dvěma učením? Kalvinismus říká, že Bůh na kříži pouze zajistil podmínky ke spasení, On na kříži nikoho nespasil, ale jenom vytvořil podmínky ke spasení. Kalvinismus zachází ještě dál a říká, že Bůh neposkytl možnost spasení všem, ale pouze „vyvoleným.“ Jedna z nejrozšířenějších teorií souvisejících s kalvinismem je teorie o předurčení, myšlenka, že Bůh vybral pouze některé lidi ke spasení. Tak se my díváme na kalvinismus, Bůh měl v plánu vykoupit pouze určité lidi. Dokážete si představit, jaký obrázek to dává o Bohu, který měl v plánu vykoupit pouze vyvolené a jenom pro ně jsou na kříži zajištěny podmínky ke spasení?

Kalvinisté mají problém s některými texty v Písmu. Například:

- 1) „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všecky k sobě.“ J 12:32.
- 2) Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. J 3:16.
- 3) Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. 2. Petr. 3:9.

Kalvinismus vážně bojuje s takovými texty. Ty jsou známé jako „univerzalistické“ texty, protože, jak to vypadá, ukazují na to, že to, čeho Bůh dosáhl na kříži, bylo pro každého, a to je v protikladu s vyvolenou skupinou – elitou. Jen tak mimochodem kalvinismus je velice zdrcující filosofie, pokud dospějete k závěru, že nepatříte k vyvoleným. Představte si jenom, že nejste předurčení, abyste byli mezi vyvolenými. Tak to je jedna strana, jeden pohled na spasení.

Lepší pohled

Druhý pohled zaujal mnohem pevnější postoj. Tato strana tvrdila, že Bůh na kříži nejenom poskytl prostředky ke spasení, ale opravdu tam i vykoupil lidský rod. Takže to, co se odehrálo na kříži nebylo jenom poskytnutí příležitosti, to bylo opravdu vykoupení. Ale i tento lepší pohled na spasení má svoje omezení, protože hovoří o tom, že spasení spíše závisí na schopnosti člověka učinit

pokání a vyznat vinu, než na vznešené skutečnosti, že Bůh toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. 2. Kor. 5:21. Začínáte si všimnout něčeho? To, že Bůh na kříži opravdu vykoupil lidský rod krásně zní pro začátek. On zaplatil cenu. S tím každopádně nemáme problém. Ale tento „lepší pohled“ pokračuje dál a říká, a to jednoznačně, že spasení zcela záleží na schopnosti člověka učinit pokání a vyznat vinu. Čeho si tady můžete všimnout? Co to slyšíte? To, co tady můžete vidět je v podstatě katolicismus zahalen do pláště protestantismu. Můžeme vidět subtilně přeformulovanou teologii. „Pokud dokážu udělat to, i to, zasloužím si Boží milost, Jeho spasení. Ale to jenom dokud konám toto anebo tamto. To je MOJE pokání. MOJE vyznání viny. MOJE dobré skutky.“

Mimochodem znám mnoho lidí, kteří věří, že jim není odpuštěno, pokud nemohou něco vyznat. Doufám, že vám neušlo porozumění tohoto. Zním mnoho lidí, že pokud něco nemohou vyznat, nebo dokonce všechno, nikdy jim nebude odpuštěno. To je druhá forma klíčové chyby arminianismu. Konec konců vyznání není něco, co činíte se záměrem, abyste obdrželi Boží milost, ale to je ve skutečnosti důkaz, výsledek, který ukazuje na to, že Boží milost už vešla do vašeho života. Fascinuje mě to, že podle Písma Svatého pokání je dáno Božím dětem. Toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů. Sk.5:31 a Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? Řím. 2:4.

Pokání je Boží dar Jeho dětem. A vyznání viny je důkaz, že Boží milost vešla do mého života. Teď jsem otevřený ve vztahu vůči Bohu, protože se těším v Jeho společenství a já nemám tajemství před tím, s kým si přeji mít zdravý vztah. Naneštěstí, je velice jednoduché překroutit pokání a vyznání a udělat z nich prostředky pro přijetí Boží milosti.

Tento pohled na věci je velmi běžný ne jenom mezi křesťany, ale také mezi příslušníky druhých náboženství. Zním lidi, kteří zachovávají sobotu, protože věří, že budou ztraceni, pokud ji nebudou světit určitým způsobem. Jinými slovy, způsob, jakým zachovávají sobotu určuje, jestli přijmou Boží milost nebo ne. Ale v podstatě způsob, jakým zachovávají sobotu jenom ukazuje, zda je Boží milost už přítomná v jejich životě nebo ne.

Židé, jak asi víte, měli 600 pravidel v Mišně. Důvod proč Bůh Židům nakonec řekl: Jak je psáno u Ozeáše: „Lid, který není můj, povolám za svůj lid a Nemilovanou nazvu Milovanou, a kde bylo řečeno: Vy nejste můj lid, tam budou nazváni syny Boha živého.“ Řím. 9:25-26, i proč židovskému národu vzal privilegium, aby Jej odkrývali světu, je v tom, že soustavně udržovali systém, který říkal: „Pokud zachováš těchto 600 pravidel pro svěcení soboty, zajistíš si Boží náklonnost.“

Pavel to popsal v epištole k Římanům. Co tedy nakonec řekneme? To, že pohanští národové, kteří neusilovali o spravedlnost, spravedlnosti dosáhli, a to spravedlnosti z víry. Izrael však, který usiloval o spravedlnost podle zákona, k cíli zákona nedospěl. Řím. 9:30-31. Boží milost i náklonnost k nám přicházejí jako dar zcela zdarma. To není možné dostatečně zdůraznit. My si to nemůžeme ničím zasloužit. Nemůžeme se stát dostatečně dobrými, abychom to mohli

dostat. Nemůžeme nic udělat pro to, aby to bylo naše. To je naše a zcela zadarmo! Copak to nezpůsobuje úlevu? Není to snad dobrá zpráva?

Otázky k diskusi:

1. Čím Martin Luther trávil čas v době, kdy se skrýval na hradě v Německu? Jaký vliv to mělo na obyčejný lid?
2. Které bylo hlavní téma reformace?
3. Popiš teorii predestinace (předurčení), která se pojila s kalvinismem.
4. Podívej se na verše uvedené v této kapitole, které představovaly problém kalvinistům.
5. Jak si arminianismus nechal ujít pravdu o Boží milosti udělené zdarma?
6. Vysvětli, jakým způsobem jsou pokání a vyznání v souvislosti s Božím milostivým darem spasení?

Otázky k přemýšlení:

Jakým způsobem můžete ukázat, že si ceníte Božího daru milosti uděleného zdarma?

K dalšímu studiu:

Můžete v Bibli najít jiné verše, které by byly problémem pro kalvinisty. Použijte konkordanci, najděte si výrazy „činit pokání,“ „vyznat“ a jejich synonyma v Bibli. Sdílejte s ostatními, co jste se dozvěděli.

3.

Hranice mezi vírou a skutky

Neskonale je veliký rozdíl mezi poslušností Bohu, protože užíváte ve spasitelném společenství s Ním a zachováním Jeho přikázání v naději, že vám díky tomu bude Bůh možná více nakloněn a dostanete od něj úsměv místo proklínání. Hodně toho se vyřeší, když jednoduše porozumíte tomu, že jste spasení už obdrželi, místo toho, abyste dělali něco, čím byste si spasení zasloužili anebo koupili. Pře krásná je zkušenost, když konečně pochopíte, že neexistuje ani jeden jediný skutek, který můžete udělat, abyste díky tomu dostali spasení.

Velice lehce se může překročit hranice mezi vírou a skutky. Znáám lidi, kteří jsou velice samolibí ve svém chápání víry a skutků. Ano opravdu! Jsou tak hrdí na to, že této důležité pravdě rozumí lépe než ostatní, že překročili hranici z víry na skutky. Toto je pravděpodobně největší nebezpečí, se kterým se všichni křesťané protestantské tradice setkávají. Protestantismus se i odtrhl od tohoto a právě proto se stal tak vlivným a významným hnutím.

Víra! Někteří si myslí, že protože věří, nemusejí nic dělat. Ale zkušenost mi ukazuje, že vstup do života stabilní víry představuje dost velkou výzvu. Stále znova musím přezkoumávat svoje motivy, abych si byl jist, že některé dobré věci nekonám proto, abych přijal více Boží milosti, ale konám je, protože jsem poslušný z hluboké vděčnosti za milost, kterou mi On již daroval. Teď prostě toužím, abych dělal to, co si Bůh přeje.

Už roky pozoruji lidi a dávám jim otázku: „Proč lidem dělá tak veliký problém dělat to, co se Bohu líbí?“ A našel jsem odpověď na tu otázku. Pokud si myslím, že musím dělat dobré věci, abych si zajistil Boží přízeň (náklonnost), nakonec začnu Boha nenávidět, protože se mi kvůli tomu život stal zoufalstvím. K tomuto závěru jsem došel po mnoha letech pozorování lidí, kteří se snaží vyhýbat Boží vůli. Někdy dokonce vyhledávají moji podporu a vyžadují můj souhlas pro to. Je mi jich líto. Oni ještě pořád nevidí, jak moc milostivý byl Bůh v Ježíši Kristu.

Vždycky poznáte, když někdo opravdu a úplně nerozuměl Boží milosti, protože k vám přijde a řekne vám: „Víš to je tak těžké. Bojuji s tímto a tímhle a tamtím.“ A víte o čem se nikdy nezmíní? O tom, co pro ně Bůh učinil v Kristu. Místo toho jsou tak zaneprázdnění svými okolnostmi, problémy, životními výzvami a těžkostmi, takže je nikdy nemůžete slyšet, jak mluví o tom, co Bůh pro ně udělal skrze Krista. Oni říkají: „Nemůžu uspět, Bůh mi není moc nakloněn, takže svobodně můžu všechno zkazit.“ Slyšel jsem stovky lidí, kteří takto mluví. Protože si myslí, že Bůh není moc nakloněn jim, nejsou nakloněni ani oni Jemu. Přátelí se snad někdo z nás rád s lidmi, kterým se nelíbí?

Já nejsem nebyl vychován jako křesťan, takže jsem nepřemýšlel tímto způsobem a děkuji Bohu za to. Křesťané by měli mít jasno ve vztahu víry a skutků, mezi konáním dobra proto, aby nás Bůh spasil a konáním dobra z vděčnosti vůči Němu, protože jsme již spaseni. Pokud v tomto nemáme jasno, potom jsme v nebezpečí, že zapadneme do stejné šablony, do které zapadali i Židé z biblického období. A pokud se to stane, ztrácíme privilegium, abychom ukazovali Bohu světu, protože jak jsme již uvedli v předešlé kapitole:

- * Boží milost se nedá zasloužit (získat)
- * Nemůžeme udělat naprosto nic, čím bychom získali spasení
- * Boží milost není odměna za správné chování
- * Ona není odměnou za poslušnost
- * Milost má základ v tom, co vykonal Ježíš

Milost je naše, dokonce i když si ji nezasluhujeme. Bůh nečeká, aby viděl, jestli budeme poslouchat a konat „dobro“ dřív, než nám zdarma udělí svou milost.

Je toto dobrá zpráva? Copak to není nejlepší zpráva všech dob?

Otázky k diskusi:

1. Co je tou tenkou čárou mezi vírou a skutky?
2. Co můžeš udělat, abys udržel rovnováhu mezi vírou a skutky ve svém životě?
3. Proč je tak těžké konat to, co je podle Boží vůle?
4. Co by tě mohlo připravit o přednost ukazovat Krista světu?
5. Co je dobrá zpráva o Boží milosti?

Otázky k přemýšlení:

Můžeš si vybavit situaci, ve které jsi přešel hranici mezi vírou a skutky?

4.

Prostředek anebo ovoce?

Co když lidé nenajdou Boží milost v církvích, které tvrdí, že mají světlo? Mohli by ji hledat jinde. Mohli by zažít zklamání nebo se úplně vzdát. Nemyslím si, že by křesťané měli žít pod břemenem viny, jenom proto, že si jsou vědomi nedůslednosti v církvích, které o sobě tvrdí, že mají světlo. Navzdory překážkám tohoto typu mnozí přece jen našli Boží milost.

Velice jsem znepokojen kvůli tomu, že se mnozí křesťané, někteří naivně, někteří neúmyslně a jiní zase nevědomě nechávají zavést způsobem uvažování, že pokud neudělají toto anebo tamto, nebo pokud nebudou v souladu s tímto anebo tamtím měřítkem, Bůh jim nebude nakloněn. On s nimi nebude spokojený ani šťastný. Naneštěstí někteří ovlivnění tímto způsobem uvažování zjišťují, že jim svatý život stále uniká. A proč? Protože svatý život dostávají pouze ti, kteří vidí a odpoví na Boží milost udělenou zdarma. Takže všechno to úsilí je v podstatě absurdní.

Proto musíme udělat jasný rozdíl mezi „prostředky“ a „ovocem“. To je ohromný rozdíl. Všechno záleží na těchto dvou slovech. Zda-li jsou všechny dobré věci, které děláme a naše poslušnost Bohu prostředky pro přijetí Boží milosti anebo vše to děláme, protože nám je Boží milost už zdarma udělená skrze Ježíše Krista?

Vezměme si za příklad pokání. To není něco, co musím činit, abych uspokojil Boha. Já činím pokání, protože nechci už nic tajit před Někým, kdo mě bezmezně a bezpodmínečně miluje. Přeji si být jako otevřená kniha a opravdu apoštol Pavel píše v epištole k Římanům: **Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? Řím. 2:4.**

„Prostředky“ a „ovoce“, to jsou dvě zcela rozdílné věci. Plody jsou produktem ještě jednoho zvláštního slova – zdarma. Dělam to, co dělám, protože už jsem spasen a to zdarma.

Když studujeme epištolu k Římanům, v podstatně je důležité, abychom rozuměli tomuto tématu tak, jak jej i Pavel chápal. A Pavel samozřejmě jasně rozuměl rozdílu mezi „prostředky“ a „ovocem“. Tím se lišil od skoro každé druhé osoby novozákonní doby. On byl nekompromisně zaměřen. A na co byl zaměřen? Na věci, které by měl vykonat, aby získal Boží milost? Ne. **Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. 1. Kor.2:2.** Pavel to jasně viděl.

Nedopustíme, abychom byli chyceni do pasti dualistického chápání podle kterého Bůh z jedné strany činí něco nádherného na kříži a z druhé strany spasení opět nějak záleží na naší lidské schopnosti udělat to anebo ono. Jaký je výsledek takového chápání? Výsledek je tragický, zůstáváme zajatci hříchu. A protože jsme v zajetí hříchu, je nám znemožněno dosažení toho, po čem vlastně nejvíce toužíme – svoboda od hříchu. Protože vysvobození od hříchu není možné, neboli my ho nemůžeme dosáhnout bez Boží milosti ve svých srdcích. Pavel věnoval celou kapitolu tomu, aby nám pomohl porozumět, že to je důsledek popleteného (zmateného) chápání „prostředků“ a „ovoce“.

Když zjistíme, že se nemůžeme osvobodit od hříchu, můžeme se velice rozzlobit na Boha. Rozzlobit, protože jsme i nadále zajatci hříchu anebo protože to vypadá, že nám Bůh stanovil podmínky ke spasení, které není možné splnit. Ale nejenom, že bychom se rozzlobili, dokonce bychom se i znechutili. Buďme k sobě upřímní. Jak moc znechucenými se můžeme stát? Nakonec můžeme propadnout takovému zoufalství, že se pobouříme a dáme od všeho ruce pryč. Předtím však můžeme zažít i něco jiného. Bude nám chybět ujištění – jakákoliv jistota, pokud jde o naše spasení. To nás vede k „jo-jo“ duchovní zkušenosti, ve které, alespoň tak ji zažíváme, neustále vstupujeme a vystupujeme z milosti, vstupujeme a vystupujeme ze spasení. Zhřešíme a myslíme si, že jsme ztratili milost.

Svobodni zhřešit

Představte si! Zhřešil jsem, tím pádem přicházím k závěru, že mi Bůh už není nakloněn. A jak mohu získat zpět Jeho přízeň? Musím napravit chybu. Naneštěstí, čím víc se snažím napravit chybu, jáma, kterou sám sobě kopu je hlubší. Protože pokud moje srdce není znovuzrozeno, já jednoduše nedokážu napravovat svoje chyby. To prostě není ve mně. Žalmista říká: **Doznávám se ke svým nevěnostem, svůj hřích mám před sebou stále. Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka. Ž. 51:5.7.** Se svým vrozeným sklonem ke zlu, dokonce i když chci činit dobro zjišťuji, že je zlo přítomné ve mně a odvádí mě na druhou cestu. S tím souhlasí i apoštol Pavel. **Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Objevuji tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Řím. 7:19.21.**

Představte si, že to, jestli mám Boží milost, záleží jenom a vždy na mojí schopnosti udělat dobrou věc. Víte, byl jsem nadšen toho dne, kdy jsem pochopil, že být pod Boží milostí neznamena, že nesmím už nikdy zhřešit udělat chybu. Zda-li to znamená, že mohu zhřešit a přesto neztrácím Boží milost? To bylo, jakoby Bůh vzal velikou baseballovou pálku a uhodil mě tou neuvěřitelnou

pravdou. „Otevři oči,“ řekl: „Moje milost nikdy nebyla závislá na tvé schopnosti udělat správnou věc. Ona se vylila na tebe i když jsi byl hříšník.“ Stejně, jak to Pavel napsal: **Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Řím. 5:8.** Toto je místo pro výkřik nadšení.

Někteří z vás možná strávili roky a roky svého života přijímající a ztrácející milost, přijímající a ztrácející spasení. Pokaždé, když padnete, pokoušíte se najít způsob, jak byste to mohli spravit. Ale ouvej, zjišťujete, že nemůžete. Já jsem roky měl takovouto „jo-jo“ zkušenost. A pokaždé, když jsem udělal chybu, nebyl jsem si jistý, jestli se dokážu vrátit zpátky do Boží milosti, protože nejsem dost dobrý, dostatečně důsledný. To bylo tak odrazující. Kvůli tomu jsem skoro zanechal křesťanství. Jednoho dne jsem vyšel ven a zakřičel k Bohu: „Takhle to nejde.“ A On znovu řekl: „Otevři oči. Já po tobě nechci nic nemožného, já to chci po Ježíši“ „Ó, jaká úleva,“ pomyslel jsem si.

Pokud jste zaměřeni na svoje lidské úspěchy anebo ještě hůř na úspěchy druhých lidí, nemáte naději. Máte pouze jo-jo zkušenost, budete se zvedat a padat, vcházet a vycházet z milosti, budete dostávat a ztrácet spasení a stále více se budete cítit jako ztracený případ. A v takovéto zkušenosti není radost, mír, jistota ani vztah. Jak můžete mít vztah s Bohem, který vás spasí pouze tehdy, pokud vždy uděláte správnou věc, dokud vás z druhé strany vaše přirozenost táhne ke hříchu?

Víte, my jsme nebyli dobří vůči Bohu, a to bere mnoha vzácným lidem veškerou jistotu spasení. Proto je pro mě velikým zázrakem, když katolický kněz lezoucí na kolenou „svatým schodištěm“ Lateránské církve v Římu, slyšel hlas ve své mysli. Tak to aspoň uvádí tradice. Duch Boží mu řekl: „Spravedlivý bude žít z víry.“ Potom se Luther vrátil ke svému studiu, vzal pero i na okraji vedle textu **Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“ Řím. 1:16-17** napsal latinské slovo „sola“, což znamená „jenom.“ A jenom z víry!

Kolik jenom znám lidí, kteří začali svoji duchovní cestu vírou a přesto skončili zabředlí v beznadějném lidském úsilí a skutcích. Přesto jednoho dne mnohým začíná být jasno: „Já nejsem schopen zplodit ani jednu čistou myšlenku, vykonat ani jedno velkorysé dílo, ani mít alespoň jedno nesobecké přání. Nejsem schopen vyprodukovat ani jeden gram světla. Dokonce i moje nejlepší snahy se mohou srovnat se špinavými hadry.

To je moje nejlepší úsilí. Jak jen jsem mohl uvěřit, že existuje něco, co jsem mohl udělat, abych přesvědčil Boha, že by mi měl být více nakloněn. Já to nemohu. A dobrá zpráva je, že ani nemusím. Protože dokud jsme byli ještě hříšníci, Kristus zemřel za nás. Když jsme byli bezmocní, dokud jsme byli jeho nepřátelé, On nás miloval! Jak Písmo říká: **Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží**

nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. Řím. 5:6-10. To je milost.

A když to jednou pochopíte, už nikdy nebudete stejní jako dřív. Nikdy už nebudete sobě připisovat zásluhy za cokoli dobrého, co se ukáže ve vašem životě, protože budete vědět, že je to milost Boží a ne vaše! Jakýkoliv ušlechtilý impuls, velkorysé dílo, čistá myšlenka, to vše je Bůh ve vás a ne vy. „Spravedlivý bude žít z víry.“ Řím. 1:17. A jenom z víry.

Otázky k diskusi:

1. Proč je pro vás možná těžké zažívat svatý život?
2. Jak se Pavel vyhnul pasti konání skutků jako prostředků pro přijetí Boží milosti?
3. Jaký je tragický výsledek zaměňování „prostředků“ a „ovoce?“ Které důsledky z toho pravděpodobně vyplývají?
4. Jak se Bůh dívá na chyby, které děláš? Jaké má pro tebe řešení?
5. Co Lutherovi dávalo jistotu spasení?

Otázka k přemýšlení:

Jaký vliv má dobrá zpráva představená v této kapitole na vás?

5. Zdroj našeho pokoje

Jednou jsem se tak rozzlobil na Boha, že jsem Mu řekl, že už víckrát nebudu pro Něj pracovat. „Už nikdy nebudu nikomu o Tobě mluvit,“ řekl jsem. Ale to, co se mi obzvlášť líbí na Bohu je Jeho neuvěřitelný smysl pro humor. Hned další den mi poslal mladého seržanta v uniformě, který zaklepal na moje dveře: „Ano?“ odpověděl jsem. „No,“ začal on: „Někdo mne poslal k vám, že prý mi pomůžete najít spasení.“ „To jsi tedy na špatné adrese,“ řekl jsem mu, „já ti nemůžu pomoci. I já sám potřebuji pomoc.“ „Ale řekli mi, že mi pomůžete.“ „V tom případě blaze tobě,“ řekl jsem rozzlobeně. „Ale prosím vás! Já jsem ztracen!“ zvolal mladý seržant.

A víte co? Nemohl jsem odolat. Ukázal jsem mu cestu ke spasení. Potom jsem vyšel ven, stoupl si pod hvězdné nebe a učinil pokání. „Odpusť mi Bože, že jsem tak hloupě přemýšlel,“ řekl jsem Mu. A On odvětil: „Nezapomeň, že jsem jednou promluvil i skrze osla. Já nejsem ničím omezen.“ „Za to Ti opravdu děkuji!“ odpověděl jsem.

Všichni jsme si prožili svoje „těžké chvíle.“ Ale víte, co mi Bůh řekl ten večer po této zkušenosti? „Doufám, že si uvědomuješ, že jsi kvůli tomuto neupadl v nemilost?“ jakoby ke mně promlouval svým hlasem. „Ale to je nádherné!“ odvětil jsem: „Jak mě i nadále můžeš mít rád?“ Na to mi odpověděl: „To je proto, že moje láska nezávisí na tom, jestli vždycky uděláš správnou věc

anebo ne. Já tě prostě mám rád. Měl jsem tě rád dokud jsi byl hříšník, vzbouřenec, bezmocný i dokud jsi byl můj nepřítel. Mám tě rád, protože Já jsem láska. Já tě nemiluji proto, že jsi vykonal něco dobrého. A skutečností je, že pokud i vykonáš nějaké dobro, to v podstatě nejsi ty. To jsem ve skutečnosti Já.“ Jak jen jsem málo rozuměl Boží milost.

Jak jste na tom vy se svou vírou v této chvíli? Na jedné straně vidíme skutky víry a z druhé strany, podle Pavlových slov vidíme skutky ...čeho? Skutky zákona. **Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona. Řím. 3:28 a víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona `nebude nikdo ospravedlněn´. Gal. 2:16.** Když Pavel používá výraz skutky zákona, můžeme jasně vidět, že myslí na skutky, které činíte ve snaze získat Boží milost. Z druhé strany skutky víry jsou věci ve vašem životě, které jsou výsledkem přijetí Boží milosti.

Proč si myslíte, že měl Martin Luther problémy s Jakobovou epištolou? On ji nazval „pravá slaměná“ epištola. „Slaměná“, cožpak to nezní legračně? Ale právě tak Luther pojmenoval Jakobovu epištolu. Chtěl tím říct, že v ní není nic, o co by se dalo opřít. Bez ohledu na to, jak moc brilantní mysl měl, Luther přesto neporozuměl tomu, že Jakub hovoří o skutcích víry. **Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků. Jak. 2:26.** Pavel, protože byl často ve styku se židovskými zákoníky, on se na skutky díval ve vztahu k zákonu. Pavel měl kolem sebe celý jeden národ, který se snažil dokázat Bohu, jak moc si zaslouhuje Jeho milost. Příslušníci toho národa byli, nebo si to alespoň mysleli, spravedlivější, svatější i čistější než druzí. Jenže ve skutečnosti oni takoví nebyli! A tak Luther špatně rozuměl Jakobově epištole. Dlouho ji dokonce nechtěl ani číst. A i když ji přečetl, zavrhl ji. Dokonce ani samotnému velkému reformátoru se nepodařilo pochopit, že Jakub se na skutky jednoduše dívá z jiného úhlu. Jakub hovořil o skutcích ne jako o prostředcích, kterými se můžete spasit, nýbrž o skutcích, které jsou projevem víry, kterou máte.

Vyhýbání se extrémům

Životně důležité je správně rozumět vztahu mezi vírou a skutky. Životně důležité je rozumět Boží milosti udělené zdarma. Životně důležité je vyvážené chápání spasení a ospravedlnění z víry a přitom se vyhnout extrémům.

V boji za porozumění velikých biblických pravd jsou mnohé protestantské organizace z Boží milosti ochráněné od pasti obou extrémů – kalvinismu i arminianismu. I když pochopili, že arminianismus je víc v souladu s Božím Slovem, přesto nepřijali myšlenku, že si člověk jakýmkoliv způsobem nemůže zasloužit Boží milost. Naneštěstí je tragické to, že i dnes mnozí křesťané klopýtají v klamech arminianismu a dělají věci, dokonce i dobré věci, se špatnými motivy. A v tom není svoboda, radost ani mír.

V 19. století měla řada upřímných křesťanů v Nové Anglii a druhých částech světa intenzivní boj právě v oblasti otázek, které rozebíráme v této

kapitole. Někdy zůstávali vzhůru celé noci ve snaze porozumět ospravedlnění z víry. Bohu se zázračným způsobem podařilo shromáždit na jednom místě věřící různých denominací jako jsou Baptisté, Metodisté, Lutheráni, Katolíci, Anglikáni, Presbyteriáni...Poté, co se všichni společně modlili, odhalovali pasti arminianismu. Vybírali z něj jen to dobré, dokud nepřišli k velkolepému porozumění ospravedlnění z víry.

Bůh nejenom, že jim vyjasnil pochopení spasení skrze milost jedině vírou: **Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Ef. 2:8**, ale také jim na dalších shromážděních stále více přitahoval pozornost na druhý příchod (advent) Ježíše Krista a na prorocké knihy Daniele a Zjevení. Jak se tato skupinka věřících začala rozrůstat a zvětšovat, někteří kolegové z církví, do kterých dříve chodili, je začali nazývat „Adventisté.“ V podstatě to bylo pokračování dříve zahájené reformace, protože těmto věřícím v 19. století Bůh odhalil ještě některé pravdy, které byly skryté v období temného středověku.

Nemůžeme si koupit Boží milost

Mimochodem existuje jeden velmi dobrý důvod, proč nemůžeme koupit Boží milost. A to je, protože On nám nemůže dát více milosti, než kolik nám už dal. Takže si víc nemůžeme koupit. Bůh nám zdarma daroval vše, co Jeho milost může nabídnout. A přesto, bitva kolem tohoto daru Boží milosti uděleného zdarma pokračuje i dnes. Bitva ještě není u konce, i když je dobrá zpráva vysvětlována již mnohokrát. Všimli jste si, obzvláště v posledních dvaceti, třiceti letech, počtu těch, kteří se znovu snaží přitáhnout naši pozornost na úplnost ospravedlnění z víry? To není náhoda. Vypadá to, že se Bůh rozhodl postarat se o to, aby si ani jedno Jeho dítě nenechalo ujít příležitost porozumět tomu, jak absolutně velkorysý a milostivý Bůh byl v Ježíši Kristu.

Položte si následující otázku: Pokoušíte se učinit cokoli, abyste si koupili, získali anebo dokázali Bohu, že si zasloužíte spasení? Položte si tuto otázku právě teď. Přemýšlejte trochu o svém životním stylu, protože pokud se snažíte jakýmkoli způsobem koupit nebo si zasloužit spasení, Epištola k Římanům vám bude směle odporovat. Činíte-li cokoli z touhy získat Boží lásku, Jeho milost, Jeho souhlas anebo, abyste na Něj udělali dojem, jak moc jste se zdokonalili, jak vám jde vše od ruky nebo mu dokázali, jak jste hodni spasení? Cokoli? Pokud to činíte, narazili jste na věky starou filosofii, která převážně vládne v myslích obyvatel této planety skrze skoro celou lidskou historii. Takže pokud se vám něco takového už stalo, apoštol Pavel vám chce v Epištole k Římanům 5:1 dát výzvu. **Když jsme tedy ospravedlnění z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Řím. 5:1.** I když vám svět říká, že vnitřní pokoj najdete na některém ze seminářů, na kterých vás učí, jak se podívat do sebe, nebo možná abyste se zkontaktovali s některým ze svých zemřelých předků, anebo možná abyste změnili něco ve svých mezilidských vztazích, přesto pokoj s Bohem je možný pouze skrze našeho Pána Ježíše Krista. Takže pokud vám právě teď chybí pokoj, je to proto, že Ježíš není středem vašeho života. Přeji si, aby vám

tato slova zněla v uších. **Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Řím. 5:1.**

Někteří z vás vědí, že se termín „ospravedlnění“ neboli „vyrovnání“ v angličtině „justification“ používá při práci v tiskárně. Když se levá a pravá strana sloupce dokonale sladí, říká se, že jsou „vyrovnané“ tedy dovedeny do dokonalé vertikální polohy. A základní teologický význam tohoto slova v řečtině-originálním jazyce Nového Zákona je „ospravedlnit“ neboli „prohlásit.“ To znamená ne „učinit spravedlivým,“ nýbrž „prohlásit spravedlivým.“ A pokud si vezmeme za příklad papír v tiskárně, můžeme říci i „správně postavit“.

Neuvěřitelně dobrá zpráva je, všimněte si času slovesa „když jsme tedy ospravedlněni,“ že je ospravedlnění už dosažená skutečnost. Ano, protože už jsme ospravedlněni...skrze víru, máme mír s Bohem skrze svého Pána Ježíše Krista. Takže víra je spojena s Ježíšem. Ona je skrze Ježíše. Bůh učinil v Ježíši něco, co mu umožnilo, aby nás správně postavil. My jsme sloupky seřazených písmen v tiskárně. Když se tak správně seřazená písmena opřou o rovný okraj, který představuje standard Boží spravedlnosti, dochází k dokonalému „zarovnání.“ Ona jsou „zarovnaná-ospravedlněná.“ A tak jsme i my. Chci vám říci, že nikdy, ale opravdu nikdy nebudete moci tomuto standardu cokoli dodat anebo ho vylepšit. V Božích očích jste svatí jako je svatý i sám Ježíš. V Ježíši Kristu jste cele v souladu s celým Božím zákonem. Tak vás vidí Bůh. A to je podle apoštola Pavla zdroj našeho pokoje.

Mít množství peněz v bance? To není zdroj opravdového pokoje. Znam lidí, kteří mají mnoho peněz v bance, ale nemají pokoj. Mít všechny věci, které nám tento svět může nabídnout? Ani to není zdroj pokoje. Pokoj znamená vědět a věřit, že to co Bůh učinil skrze Krista, Mu umožnilo vzít můj sloupek s písmeny a opřít jej o svoje dokonalé pravítko, svůj standard spravedlnosti a prohlásit mne dokonalým, jako je i On sám dokonalý.

Když vidíte ten standard, začínáte si zoufat, protože nejste schopni se „zarovnat“ tj. „ospravedlnit,“ ale Bůh vám říká: „V Ježíši jste už ospravedlněni.“ A když pochopíte i uvěříte, že v Ježíši jste již ospravedlněni, zažijete Jeho hluboký pocit pokoje, bez ohledu na to, v jakých okolnostech se nacházíte. Boží láska k nám je neuvěřitelná, opravdu neuvěřitelná.

Otázky k diskusi:

1. Co je základem Boží lásky k nám?
2. Popiš rozdíl mezi skutky zákona a skutky víry.
3. Jak se věřící 19. století, kteří se shromáždili z různých denominací vyhnuli pasti arminianismu? Proč dostali etiketu „Adventisté?“
4. Jak můžeš zažít pokoj ve svém životě? (viz. Řím. 5:1)
5. Co znamená být ospravedlněn?
6. V jaké souvislosti jsou pokoj a ospravedlnění?
7. Jak Bůh vidí tebe?

Spasení-dosažená skutečnost a probíhající proces

Ted' se připravte na velký výrok této malé kapitoly. Tady je: Podle spisů apoštola Pavla spasení je současně i dosažená skutečnost „**Když jsme tedy ospravedlněni z víry**“ Řím. 5:1 i probíhající proces. Často říkáme lidem, aby přišli k Ježíši takoví jací jsou, ale já jim vždycky říkám: „Spočítejte si, kolik vás to bude stát, protože nezůstanete takoví, jaké vás Bůh našel. Ve chvíli, kdy uvěříte tomu, co Bůh učinil v Ježíši, aby vás spasil, to již uskutečněné spasení vstupuje do vás skrze Ducha Svatého a vy se stáváte účastníkem věčného života. A nikdy víc už nejste ten starý.

To je velice důležité. Proto Pavel klade veliký důraz na obě události. Na Ježíšovu smrt i na Jeho vzkříšení. Kristova smrt je prostředek, kterým se stáváme účastníky Kristova života, a to vše se skrze víru stává naším. Otevřeně řečeno: dokud odmítáme přijmout spasení jako už dosaženou skutečnost, budeme zbaveni výhody účastnit se spasení jako odvíjejícího se procesu. Protože Kristův život se dává pouze těm, kteří rozumí a cení si toho, co Bůh už učinil skrze Kristovu smrt. Vidíte ted' proč je to tak vážné prohlášení, tak mocná myšlenka?

Někteří lidé chtějí jen tu část spasení, kterou zajišťuje Bůh. Oni chtějí mít prospěch jenom z Kristovy smrti a v tomto bodě se zastavují. Oni si přejí spasení jako dosaženou skutečnost, ale nevidí vážnost spasení jako probíhajícího procesu. Ale pokud si přejeme v plnosti zakusit spasení, musíme vzít vše, co je společně v jednom balíku. Být spasený neznamena být pasivní. Pravdou je, že spasení je založeno na jednom dokončeném díle, ale pokud opravdu přijmeme tuto skutečnost, potom ten stejný Ježíšův život, kterým žil tady na zemi vstupuje do nás a my se stáváme stále více podobnými Ježíši.

Takže pokud potkáme lidi, kteří se stali křesťany a přesto nedosáhli vítězství ve svých životech a nemají zkušenost toho odvíjejícího se procesu, co hned můžeme vědět? Můžeme vědět, že oni nepochopili ani to, co je už dosaženo. Právě nepochopení a nepřijetí díla, které Ježíš vykonal na kříži, znemožňuje lidem, aby se spojili s životodárným Kmenem.

Nepochopení díla, které Ježíš vykonal na kříži nám brání, abychom zcela porozuměli spasení. Proto by možná nejlepší zvyk, který by si každý z nás měl vypěstovat, byl, abychom každodenně strávili alespoň jednu hodinu přemýšlením o kříži, sledující, co Ježíš na něm vykonal v lidském těle. Pavel se nejdříve soustředí na to už uskutečněné dílo spasení, to co Ježíš pro nás vykonal na kříži a potom nám otevírá dveře, abychom rozuměli i druhé části spasení, procesu, který probíhá.

Dosažená skutečnost a probíhající proces. Spasení zahrnuje jedno i druhé. Proč? Protože obojí se nachází v jednom člověku, Ježíši Kristu. A když přijmeme Ježíše, my nepřijímáme jenom to, co pro nás On už učinil, nýbrž i to, co On pokračuje učinit v nás svým vítězným životem skrze Svatého Ducha.

Podívejme se na to z druhého úhlu: nemůžeme užívat v daru Ježíše jako našeho Spasitele od hříchu, pokud ho současně nepřijmeme jako svého Pána. On je jedno i druhé. Takže pokud pozveme Ježíše do svého srdce i života, my

nepřijímáme jenom Jeho odpuštění hříchu, ale také sílu Jeho vzkříšeného života, abychom poslouchali Jeho vůli pro nás. Evangelium je zcela oprávněně nazváno dobrou zprávou.

Otázky k diskusi:

1. Které jsou dvě fáze spasení?
2. Co se stane, když lidé porozumí a přijmou to, co Bůh učinil v Ježíši, aby je spasil?
3. Co může vadit křesťanům, aby v úplnosti zažili tento probíhající proces růstu a vítězství?
4. Který každodenní zvyk má rozhodující význam pro vítězný křesťanský život?
5. Co Pavel rozumí ve výrazu „mocí Boží.“ v 1. Kor. 1:18 a co v 1. Kor. Ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. 1. Kor. 1:23-24?

7.

Pravda, která otřásá světem

Jak je to už popsáno v předešlé kapitole, spasení se skládá ze dvou částí:

- a) toho, co Ježíš pro nás už vykonal na kříži
- b) toho, co každodenně činí v nás.

Nezbytné je, abychom jasně pochopili, co Bible učí o spasení. Možná žádný druhý biblický autor to nevysvětlil tak jednoduše, jako apoštol Pavel v epištole k Římanům. Stovky let po smrti apoštola Pavla se tento jasný výklad z epištole k Římanům o překrásné Boží milosti udělené zdarma ukázal jako klíč ke klamu, který vládł dlouhé věky, aby odemkl klam a ukázala se pravda.

V této kapitole se chci znovu vrátit do doby, které jsme se již dotkli v předchozích kapitolách. Doby, ve které biblická pravda o spasení byla vyučována i kázána s (do té doby neviděnou) mocí. Ta významná doba se nazývá reformace. Více než 1000 let před reformací, katolicismus vládł v náboženském světě. I přesto, že v církvi bylo mnoho vzácných hledačů pravdy, její systém lživých učení zatlačil svět do duchovní tmy. Proč? Protože byl založen na předpokladu, že hříšníci si nějakým způsobem mohou zasloužit anebo koupit milost. Je zřízen celý systém, ve kterém jsou věřící vyučováni, že prostřednictvím kněží se účastní svátosti, aby mohli přijmout Boží milost. Eucharistie byla samozřejmě nejdůležitější svátostí. Druhým prostředkem pro získávání Boží milosti byly odpustky, placení příspěvku, čímž by se dotyčné osobě zkrátila doba pobytu v očistci o 1000 let. Zpověď byla ještě jedním prostředkem pro získávání milosti.

Chtěl bych znovu připomenout, že my svoje hříchy nevyznáváme, abychom mohli přijmout milost od Boha. Lépe řečeno, my je vyznáváme, protože jsme již přijali Jeho milost zdarma! Chci také zdůraznit, že když znovu upadneme do hříchu, my jej nevyznáváme a nečiníme pokání proto, abychom si vrátili Boží

přízeň, protože ona už je naše zdarma! U mnohých křesťanů toto není populární učení, protože si často myslí, že budou mít Boží přízeň, pokud dělají správnou věc. Pravděpodobně je i většina lidí, se kterými jsem já ve spojení v tom táboře.

Tak Bůh ve své nekonečné moudrosti povolal Luthera, neuvěřitelného člověka, hrubého, neotesaného katolického mnicha, ale člověka vytrvalého s velikým duchem. Podle tradice, Luther na kolenou lezl po „Scala Sancta“ neboli „Svatém schodišti,“ když uslyšel Boží hlas, jak k němu promlouvá: „**Spravedlivý z víry bude živ.**“ Řím. 1:17.

A proč Luther lezl po tom schodišti? Aby odpracoval pokoru, kterou by si získal výsadu (oprávnění, privilegium), že se Bůh na něj znovu bude dívat s náklonností. Podle tradice se Luther v půli cesty zastavil a řekl: „Co to dělám? Jestli spravedlivý bude žít z víry, proč se tady plazím ve snaze přesvědčit Boha, že jsem hoden Jeho milosti?“ A tak se vrátil domů a na okraji Bible vedle Řim 1:17 napsal latinské slovo „sola“, což znamená „jenom.“ Spravedlivý bude žít jenom vírou, nezávisle na skutcích zákona.

Po skoro 1000 letech duchovní tmy uvnitř církve Luther uviděl světlo. Samozřejmě nepočítal s tím, že padne celý oficiální náboženský systém. To nikdy neplánoval udělat. Jenom byl vzrušený, jako každý, kdo pochopí, že se Boží milost dostává zdarma, že nemusíte strávit celý život přesvědčující Boha o něčem dobrém ve vás, o čem i sami víte, že to není pravda. V tom je podstata všeho. Luther byl osvobozen.

Zůstávám při tom

Kromě narození, smrti a triumfálního nanebevstoupení Ježíše Krista, myslím si, že nebyl důležitější okamžik v historii od toho, kdy Luther směle vystoupil, aby zastával svoji víru. Před sněmem ve Wormsu Luther stál před nejvznešenějším shromážděním, jaké si vůbec můžete představit – králové, vládci, biskupové a ostatní církevní hodnostáři – a jasně zveřejnil svoje přesvědčení. „Můžete mě obvinít za cokoliv,“ řekl, „ale já se držím Slova Božího. Zde stojím a nemohu jinak.“ Když Boží Slovo říká, že se Boží milost uděluje zdarma, tak to opravdu znamená zdarma. A to znamená, že je celý váš náboženský systém v protikladu se Slovem Božím.

Samozřejmě, Bůh byl s Lutherem a Fridrich Saský ho ukryl na hradě Wartburku na období kolem jednoho roku, kde Luther přeložil Nový Zákon do němčiny a upravil ho, aby jej mohl předat do rukou národu. Možná největší Lutherův příspěvek byl ten, že Bibli učinil dostupnou nejenom církevním vůdcům, ale také všem ostatním. Tak začal protestantismus. Z reformace, která způsobila zrod protestantismu se vyvinula dvě hlavní učení. Jedním byl Calvinismus a druhým Arminianismus.

Kalvinismus učil, že Bůh ve skutečnosti nikoho na kříži nevykoupil, nýbrž pouze umožnil spasení. A dokonce i ta možnost byla rezervována pouze pro hrstku lidí – vyvolené. Jinými slovy, všichni ostatní už od začátku byli odsouzeni. Pro kalvinisty jsou velkým problémem tzv. „univerzalistické“ texty (viz. příklady

vedené ve 2. kapitole), které učí, že spasení je pro všechny lidi – kdokoliv si přeje může přijít – spasení je pro všechny, kteří věří.

Na opačné straně v této diskusi teorie arminianismu měla přednost, protože arminianismus říkal: „Ne, Bůh nejenom, že na kříži vytvořil podmínky ke spasení, On na kříži opravdu i vykoupil všechny hříšníky. Mnozí křesťané se tohoto pevně drží. Ale arminianismus také učil, že spasení záleží na schopnosti člověka přiznat vinu a učinit pokání. Takže se zde znovu setkáváme s tímto učením, ale tentokrát v rouše protestantském a ne katolickém, že milost mohou získat, pokud jsem schopen přiznat vinu a učinit pokání.“

Jak můžete vědět, jestli se právě zrovna vy nesetkáváte s touto teorií? Mohli byste mě například poslouchat, jak celou hodinu nepřetržitě mluvím o smrti Ježíše Krista a i dál se mne ptát: „Ale jaká je moje úloha v tom všem?“ Pokud takto přemýšlíte, ještě stále jste na špatné cestě, protože dokud se nedíváme z dostatečné vzdálenosti, nemůžeme vidět, jak moc je Bůh milostivý v Ježíši Kristu. Nemůžeme vidět to, co nám už zdarma dal skrze Kristovu smrt, ale i pokud to pochopíme a přijmeme, nebude to pro nás opravdovým požehnáním, dokud taky nevidíme, co nám Bůh nabízí skrze Ježíšův život.

Prosím vás, neomezujte se na svoji úlohu v tomto všem. Samozřejmě naše úloha je, abychom se vírou chytili toho, co nám už dal, jako i toho, co nám nabízí. Ale mám pro vás jednu novinku. Dokonce i to je Boží dar. To je Boží milost. A pokud rozumíme co je v podstatě milost, nebudeme nikdy, ale nikdy hledat přiznání za nic a tak ani za duchovní růst, který se v nás odvíjí. Poznáme, že nám Bůh daroval svoji milost bez ohledu na nás, nezávisle na nás, dokud jsme my ještě byli hříšníci.

Proto vám vážně říkám, že jestli praktikujete náboženství, které vám dává i nejmenší přiznání za dobro, které se ve vás odehrává můžete si být jisti, že jste sklouzli do nějaké formy spasení skrze skutky, i když ta forma může mít hezké jméno jako např. Adventista, Baptista, Evangelík, Fundamentalista anebo Římsko katolík. Žádné učení nebo kázání, které tvrdí, že milost záleží na schopnosti člověka, není biblická pravda o spasení.

Jak jenom byl důležitý ten historický okamžik, když Luther jasně uviděl tuto biblickou pravdu. Protože byl součástí systému, který vládl světem kolem 1000 let, naprosto je neuvěřitelné, že Luther vůbec pochopil, že byl celou dobu zasvěcený do nebiblického učení o milosti. Samozřejmě Bohu patří sláva i za ten zásadně vážný okamžik. Když Luther odhalil a rozdělil se s druhými o tuto pravdu o spasení zdarma, to zatřásl celým náboženským světem. I dnes, dokud to vy i já znovu odhalujeme, naším světem to otřásá.

Mnohé církve z 19. století, které vyrostly z pokusu osvětlit otázku spasení, vkročily do radostného chápání milosti, udělené zdarma (spasení skrze víru, která koná), i když někteří jejich členové nezakusili vítězství nad hříšnými zvyklostmi v každodenním životě. Z druhé strany určitý počet církví nedospěl k porozumění tomu, co znamená milost udělená zdarma a jejich členové zůstali zmateni směsí legalismu (spasení skrze skutky) a „levné“ milosti (spasení bez skutků).

Vztah mezi připočtenou a darovanou spravedlností

Který je druhý výraz pro spravedlnost? Svatost. Připočtená spravedlnost je, když Bůh milostivě prohlašuje: „Připisuji ti Kristovu dokonalou spravedlnost. Budu se k tobě chovat jako ke svaté osobě.“ Darovaná spravedlnost je, když opravdu zažíváte přítomnost Duha v sobě, a když máte Kristovu mysl. Bez ohledu na to, zdali je spravedlnost připočtená anebo darovaná, ona je vždy 100% spravedlností Ježíše Krista. Člověk nikdy není schopen dosáhnout ani kousek z ní. To je vždy a jenom Ježíšova spravedlnost.

Největší bitva v historii křesťanství se vždy vedla kolem pravdy o ospravedlnění z víry. Ta bitva pokračuje i dnes. Proč si myslíte, že největší boj se vede právě kolem této otázky? Je to proto, že tento boj je zakořeněn v lidském srdci, které je ve své přirozenosti sobecké. A to přirozené srdce touží po nějakém uznání, nějaké zásluze. Lidské je prahnout po tom, abychom si připsali nějakou zásluhu. My si myslíme, že musíme také my něco vykonat.

Církev se často dostává do vážných konfliktů kolem otázek, kterým přiřkládají největší význam, jako např. vysvěcení žen, otázka homosexuálů, jestli černoši mohou být zahrnuti mezi kněžstvo nebo jestli je duchovní autorita přidělena Kristovu duchovnímu tělu nebo hierarchické struktuře církevní organizace. Bez ohledu na to, jak závažné jsou tyto otázky, přesto jsou méně důležité ve srovnání s tématem, které má větší váhu než vše ostatní, co by mělo zaujmout věřící všech náboženství a vyznání, a to je správné pochopení způsobu, kterým Bůh svojí milostí zachraňuje hříšníka skrze víru v život, smrt i vzkříšení Ježíše Krista. V biblické době Ježíš vyzval Židy, aby správně seřadili priority v těchto věcech, když řekl: „**Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba činit a to ostatní nezanedbávat.**“ Mat. 23:23.

Nádherné je, když se pravda o ospravedlnění z víry stane jasnou. Někteří se nadchnou a zvolají: „Sláva Hospodinu! Poprvé v životě se cítím svobodný v Kristu! Nejsem svobodný, abych šel a hřešil, ale mám svobodu, abych se teď radoval s jistotou ve spasení!“ Ale ostatní v církvi jenom že nevolají: „Vytáhněme zbraně! Zabijme je!“ Fascinuje mě, jak moc toto téma burcuje duch! Dokonce i dnes to můžete vidět. Pouze začněte kázat v místní církvi na toto téma a dokud někteří budou padat na kolena a slavit Boha, druzí se na vás budou dívat a ptát se: „Hm, kdy jsi opustil křesťanskou víru?“

Křesťanství na rozdíl od populární psychologie

Křesťanství na rozdíl od všech učení moderní i populární psychologie lidem říká, že je v pořádku přijmout skutečnost, že jsi bezcenný, že tě hřích učinil bezcenným, neužitečným a neschopným pomoci sám sobě.

Jak moc bychom měli být vděční Bohu, že On na nás nehledí jako na bezcenné! On v nás vidí hodnotu. Bez ohledu na náš padlý stav, On si přeje mít s námi blízký vztah lásky. Jeho touha po nás je tak velká, že dal v oběť i svého

Syna, aby dal do pořádku náš hříchem narušený vztah! Ale je v pořádku pokud přiznávám skutečnost, že jsem červ! V Žalmu, který mnozí učenci považují za mesiášský Žalm, David zapsal řeči, které se mohou připsat samotnému Kristu: „**Já však jsem červ a ne člověk, potupa lidství, povrhel lidu.**“ Ž. 22:7. A Izajáš, když dostal vidění o našem svatém Bohu, zvolal: „**Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.**“ Iz.6:5.

Když jednou spatříte Boží slávu, už víc nepřemýšlíte o tom, jak pro sebe získat uznání, potvrzení, zásluhu, protože jste viděli neuvěřitelný rozdíl, protože víte, že vše co jste kdykoliv učinili z lásky pro někoho druhého, to byl v podstatě vždy Kristus ve vás. „**Jsem ukřižován spolu s Kristem,**“ Gal. 2:19, říká Pavel, „**nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.**“ Gal. 2:20. V tomto můžeme slyšet nejsmělejšího člověka v Novém Zákoně, který říká: „Ne já, nýbrž Kristus.“ On si nepřeje připsat sobě ani špetku zásluh.

Samozřejmě přijetí arminianismu mnohé zbavilo jistoty. Oni se začínají zlobit na Boha i nadále jsou otroky hříchu, chybí jim radost a pokoj a končí s „jo-jo“ efektem. Oni jsou v jednom okamžiku v milosti a ve druhém mimo ni. A když padnou nebo zhřeší, čemu začínají věřit? „Já nejsem v milosti. Já jsem ztracen.“ To se dnes stává velice často. A pokud se to stane končíte s výroky typu: „Je mi to jedno! Nikdy nebudu dostatečně dobrý, tak proč bych se dál snažil?“ A to vše kvůli nepochopení, že Boží milost nikdy nebyla závislá na tom, jak moc jste dobří. Protože ve své přirozenosti vy ve skutečnosti dobří nejste! Nikdy jste si milost nemohli zasloužit, ani koupit. Ona je absolutně zdarma!

Důvod, proč nemusíme přesvědčovat Boha, aby nás měl ještě radši je ten, že On už dal vše co mohl dát! Jeho láska k nám nezávisí na našich skutcích. Někdy je pro nás těžké toto pochopit a přijmout, protože i naše láska vůči druhým a jejich láska vůči nám je často založená na zásluhách.

Ospravedlnění z víry je veliká otázka, se kterou se věřící musí stále prát. Hnutí, ve kterých je ospravedlnění z víry vyjasněné, jsou často napadána, protože satan se pokouší zabránit šíření dobré zprávy, která má sílu měnit život. Nepřátelé této radostné zprávy se mohou objevit i vevnitř církve, protože ti, kteří se rozhodli posílit klam o spasení skutky, hledají způsob, jak by podkopali pravé poznání o spasitelné milosti.

Každá církev, která se snaží vyjasnit otázky o spasení milostí skrze víru, se bude vyznačovat intenzivními diskusemi, převraty i rozdělením. A jako výsledek toho se stává, že mnozí věřící se stanou tak světskými, že se už ani nedají od světa rozeznat. Druzí jdou zase do opačného extrému, právě proto, že se bojí, aby neudělali špatnou věc.

A nakonec církev buď přežije, anebo padne v závislosti na tom, jaké učinila rozhodnutí v této otázce. Proto jsou v dnešní době velice potřební kazatelé spravedlnosti, kteří budou členům svých společenství, zotročeným svými životními zvyky, nosit zvěst o Boží osvobozující moci i spasitelné milosti.

Ellen Whiteová, moje oblíbená křesťanská autorka, to velice dobře shrnula ve své knize „**Výchova**“ str.57: „**Nejvíce jsou světu potřební lidé, lidé, kteří se nedají koupit ani prodat, lidé, kteří jsou v hloubi své duše upřímní a čestní, lidé, kteří se nebojí nazvat hřích jeho pravým jménem, lidé, jejichž svědomí je věrné**

povinnosti, jako magnetická střelka pólu, lidé, kteří budou stát na straně pravdy i kdyby se nebe zrušilo.“

Otázky k diskusi:

1. Co zatlačilo svět do duchovní tmy temného středověku?
2. Co Bůh odhalil Lutheru, když se pokoušel získat Boží milost lezoucí na kolenou schodištěm v Římu?
3. Jaký postoj zaujal Luther před náboženskými a politickými vůdci své doby?
4. Jak můžeš vědět, že jsi pod vlivem špatného porozumění, podle kterého si Boží milost můžeš zasloužit anebo koupit?
5. Proč bys neměl nikdy vyhledávat uznání pro svůj duchovní růst?
6. Který je jiný výraz pro slovo spravedlnost?
7. Jaký je rozdíl mezi připočtenou a darovanou spravedlností? Čí je to spravedlnost?
8. Kolem vyjasnění které otázky se do dneška vede bitva v křesťanství?
9. Proč se vede taková bitva kolem ospravedlnění z víry? Kde se nachází kořen té bitvy?
10. Co je v pořádku pokud o sobě prohlásíš jako křesťan? Uveď starozákonního a novozákonního pisatele, kteří by s tebou souhlasili.
11. Co by mohlo způsobit satanovy útoky na církve anebo skupinu věřících dokonce i ze strany lidí z té stejné církve?

Otázka k přemýšlení:

Popros Boha, aby vyzpytoval tvé srdce a ukázal ti, zda hledáš jakékoliv uznání za svoje spasení a pokrok v poznání pravdy.

8.

„Protože jsme ... budeme“

Podívejme se ještě jednou na Řím. 5:1. „Když jsme tedy ospravedlnění z víry.“ Všimněte si času, to je už dokonaná skutečnost...ospravedlnění z víry, „máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“

Pokoj s Bohem se nezakládá na našich současných okolnostech, ani na našem duchovním vývoji a každopádně ne ani na skutečnosti, že teď už neděláme nějaké věci, které jsme dříve dělali. Opakuji, pokoj s Bohem nezávisí na okolnostech, situacích, ve kterých se nacházíme. Okolnosti se mohou změnit! Možná, že někdo kdo toto čte se právě nachází před bankrotem, někdo jiný před rozvodem a někdo zase má dítě s vážným emocionálním problémem... Chci říct, všichni čelíme různým věcem v životě, souhlasíte?

Možná se celý váš svět otočil vzhůru nohama, ale dobrá zpráva je, že váš pokoj s Bohem není závislý na okolnostech. Váš pokoj s Bohem je založen na už

dokonané skutečnosti. A té skutečnosti je dosaženo skrze smrt Ježíše Krista. Proto lidé, jejichž situace se dramaticky změní, nemusí ztratit svůj pokoj, protože ví, že to, co mají, není něco, co si zasloužili, vydělali nebo k čemu by jakkoliv přispěli. To je něco, co jim Bůh dává zdarma skrze svoji milost.

Překrásná zpráva, kterou Bůh dal upřímným hledačům pravdy v 19. století byla ta, že spasení je současně i dosažená skutečnost i probíhající proces. Spasení je obojí! A tyto dvě skutečnosti se spojily ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista.

Jak se Bůh postaral o to, aby toto neuniklo upřímným hledačům? Kterou biblickou pravdu Bůh dal těmto pionýrům, jako záruku, že jim neunikne tato zvláštní pravda?

Když v 19. století badatelé vytrvale zkoumali Jeho Slovo, Bůh jim potvrdil celou zvěst tím, že je vedl, aby znovu odhalili velikou pravdu o Svatyni. Tato pravda o Svatyni je jediná nauka v celé Bibli, která zcela odhaluje plán spasení. Služba ve svatyni byla založená na tom, co se odehrávalo na nádvoří, na potvrzené skutečnosti, že je obětováno dokonalý beránek. Ale potom krev toho beránka se nosí do svatyně. Tato oběť i služba se konaly každodenně – probíhající proces. Ta služba byla vždy ukončena v Den smíření.

Všimněte si dvou veršů, které vynikají jasněji, než druhé. **Řím. 5:9-10. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život.** První stopou, kterou zde nacházíme je, že ospravedlnění je v souvislosti s Ježíšovou krví. Ale všimněte si také konce **9. verše:** „budeme...zachráněni.“ **když jsme byli ospravedlněni... budeme skrze něho zachráněni** Vidíte to? Nedovolte, aby vám to uniklo. Protože jsme, budeme. Tady musíme rozumět jazyku apoštola Pavla. Slovesné časy, které používá jsou velice důležité. „Protože jsme ospravedlněni Jeho krví, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Doufám, že to teď vidíte „protože jsme...budeme.“

Jdeme dál k dalšímu verši: „Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna...“ Všimněte si následující paralely: byli jsme ospravedlněni Jeho krví i byli jsme smířeni Jeho smrtí. A teď se podívejme na konec **10.verše:** „**tím spíše nás...**“ A najednou začínáme chápat, že se toto „protože jsme“ vztahuje na Ježíšovu smrt, dokud „budeme“ se vždy vztahuje na Jeho život – Jeho vzkříšený život. Prosím vás nepřehlédněte to. To je pravděpodobně i nejdůležitější téma ve spisech apoštola Pavla. „Protože jsme...budeme.“ „Protože jsme to a to...budeme to a to.“

A proč má tolik lidí problém s pochopením otázky ospravedlnění z víry? Co je tak znepokojuje, alespoň většinu lidí, se kterými se já setkávám? Je to „protože jsme“ nebo „budeme?“

Zaměření na vnějšek

Ono „budeme.“ To je znepokojuje. „Ó víte, v mém životě jsou věci, které nejsou takové jaké by měly být. Nezvládám je zrovna nejlépe. Stále dělám

chyby. Stále ještě dělám to anebo tamto.“ Oni se stále zaměřují na vnějšek – na svoje okolnosti a na svoje skutky. Ale pokud já dobře chápu apoštola Pavla, on říká že ono „protože jsme“ předchází tomu „budeme.“ Bůh chce v podstatě říct: „Kdybyste jenom dokázali pochopit, jak moc jsem vám už daroval smrtí Ježíše Krista, a kdybyste to, když pochopíte, i přijali a řekli: „Děkujeme Ti Bože! To by vám otevřelo cestu ke všemu, co můžete být a budete.“

A co nám brání, abychom to s vděčností pochopili a přijali? Důvod je v tom, že ještě pořád přijímáme tu ideu „pokud nebudu jednat správně, Bůh mi nebude nakloněn.“ My i dále vidíme sebe jako prostředek k přijetí Boží milosti. Ale v tom není svoboda, protože upřímně řečeno, lidská přirozenost nemá sklon dělat stále správné věci. Nebudete mít právě to, co si tak vroucně přejete, protože jediné přítomnost Živého Krista ve vás umožňuje správné jednání!

Ještě jednou opakují: Ježíš nežije v těch, kteří nejsou vděční za to, co pro ně už udělal, když za ně dal svůj život. On to nedělá, protože v tom případě by žil v lidech, kteří nemají pravou důvěru k Němu, nevěří Mu, ani nemají radost z toho, že mají sebe obětujícího se, štědrého a láskyplného Boha – Boha, který je už ospravedlnil!

Spasitel i Pán

Vidíte, když nás ospravedlnil svojí krví, jakou úlohu to Ježíš vzal na sebe? On je náš Vykupitel. Ale dokud Duchem přebývá v nás, darující nám svůj vzkříšený život, Ježíšova úloha je být Pánem našeho života a spasit nás od našich hříchů. Bůh nikdy nezachraňuje svůj národ v jeho hříších. Spasení je vždy vysvobození od našich hříchů.

Bůh nám neustále ukazuje svoji lásku a přitahuje nás k sobě. Ale v momentě, kdy spatříme kříž, začínáme věřit v Ježíše jako svého Spasitele. Tehdy Jej pozveme, aby vešel do našeho života a přebýval v nás. To nazýváme „znovuzrozením.“

Chci se vás teď zeptat, kdo jsou ti šťastlivci, kteří obdrží Boží milost zdarma? V jakém stavu jsou ti lidé a v jakém musí být, aby obdrželi tuto milost? Prostudujte Římanům 5. kapitolu a uvidíte. Vyjmenujme si některé citace, které jsme našli: „Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné.“ Řím. 5:6. „Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ Řím. 5:8. Bezmocní...bezbožní...hříšníci... A jaké dobro se to dává bezmocným, bezbožným a hříšníkům? Dává se jim Kristova smrt, Jeho krev a to zdarma!

Další citace: „Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život.“ Řím: 5:10. „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život.“ Řím. 5:12.18. Nepřátelé – všichni lidé odsouzeni na smrt. A jaká dobra se dávají těmto nepřátelům, všem lidem, těm, kteří jsou odsouzeni na smrt? Smíření a ospravedlnění, které přináší život.

Ted' věnujte zvláštní pozornost seznamu, který jsme sestavili, který zahrnuje bezmocné, bezbožné hříšníky, všechny lidi, odsouzené. Představuje ty, kteří jsou odsouzeni k věčné smrti. Toto je velice důležité. Je vám teď jasné, proč si hříšní lidé nikdy nemohou ani pomyslet, že by si mohli zasloužit anebo získat spasení anebo dokázali Bohu, jak jsou toho hodni? Bůh to ví! Proto také dal svého Syna, jehož dokonalý život je nabídnut v oběť, a to je to, co umožnilo Bohu, aby prohlásil spravedlivými všechny tyto lidi – bezmocné, bezbožné, hříšníky, nepřátele, všechny lidi, odsouzené. Podle Boží představy všichni hříšníci jsou prohlášeni dokonale spravedlivými před Ním. Neuvěřitelné! Bůh ve své nekonečné milosti přijal jednoho Člověka jako náhradu za celý tento svět. V okamžiku, kdy si dovolíte říct: „Ó, ale to je neuvěřitelné!“ V jakém stavu se podle Pavlových slov nacházíte? Vy jste pod milostí!

Můžete strávit zbytek svého života jednoduše tím, že se každý den budete dívat na kříž a budete si říkat: „Ohromen jsem! Bůh mi dal nejneuvěřitelnější důkaz své lásky! On mne prohlásil spravedlivým.“ To je řecký význam slova ospravedlnit – prohlásit spravedlivým. Takže můžete říct: „On mě smířil se sebou. A já jsem nic neudělal, abych si to zasloužil. Nemohl jsem. Nemám nic, čím bych se ukázal před Bohem. Není tu nic dobrého, nic, co by si zasloužilo pochvalu.“

Co Pavel řekl o sobě: „Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě.“ 1.Tim. 1:15. Pavel řekl: „Já jsem největší hříšník.“ Přesto mu to nezabránilo v tom, aby statečně pracoval pro Boha. Právě toto pochopení ho nutilo pokračovat v Božím díle navzdory velkému protivenství.

Vy byste opravdu mohli strávit zbytek svého života pod milostí. Chápete to? Protože podle apoštola Pavla, pokud nejste pod milostí, tak jste pod zákonem. A pokud jste pod zákonem, mám pro vás zprávu. Bylo by pro vás lépe, abyste se připravili na svoji obranu před Bohem. A bylo by pro vás lépe, kdybyste mu dokázali, že jste v podstatě schopni svůj život nějakým způsobem přivést k dokonalému souladu s Jeho měřítky. Pokud v tom uspějete, blaze vám! To znamená být pod zákonem. To znamená věřit, že svými vlastními pokusy, dokonce i velkoduše připisující Bohu zásluhy, že vám v tom pomáhá, můžete dovést svůj život do souladu s dokonalým Božím standardem. Přeji vám štěstí!

Takže přesvědčivě největší výzvou pro každého z nás je, že každý den svého života zůstaneme pod milostí. Faktorem, který to umožňuje, je jedno neuvěřitelně malé slovíčko – víra. Není náhoda, že apoštol Jan ve svém listu říká: „Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu.“ 1.Jan, 4:15. Přemýšlejte o tom. Někdo, kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, ten se nachází ve víře každý den svého života. Největší výzvou, se kterou se každý z nás konfrontuje každého dne svého života je, abychom zůstali pod milostí skrze víru. A to je mocná věc.

Antikrist je slovo, které znamená nemít víru v Krista, tzn. myslet si, že existují alternativní způsoby, jimiž se mohou splnit Boží požadavky. Všechno, co Bůh pro nás vykonal bylo bez našeho přispění, a to, co vykonal, zahrnuje všechny kategorie hříšníků.

Jednoho dne do mé kanceláře vešel jeden mladý homosexuál a řekl: „Mám pro vás jednu těžkou otázku, pravděpodobně mi nemůžete odpovědět.“ Řekl jsem mu: „Tak prosím.“ „Máte ve vaší církvi milost pro homosexuály?“ zeptal se. „No, přeješ si teoretickou nebo praktickou odpověď? Teoreticky ano, ale co se týká praxe, nejsem si jist, že ti mohu garantovat, že najdeš místo v tomto společenství.“ Řekl jsem mu však i toto: „Ty můžeš mít milost ještě dnes, pokud splňuješ určité podmínky.“ „Jaké jsou to podmínky?“ zeptal se. „Musel bys mě přesvědčit,“ řekl jsem, „že jsi bezmocný a bezbožný...“ „Ó, to nebude tak těžké,“ odvětil. „A že jsi veliký hříšník.“ „To jsem já,“ řekl. „Že jsi Boží nepřítel, že se cítíš strašně provinilým a odsouzeným.“ „To všechno jsem já,“ řekl on. „Dobrá, v tom případě mám zprávu pro tebe. Boží milost je tvoje.“

Ona jediné není účinná pro toho, kdo si myslí, že nemá nic společného s těmito věcmi, že se tato slova na něj nevztahují, jako zákoníci, kteří pyšně postávali na nárožích a veřejně přinášeli svoje dary, aby lidé mohli vidět, jak jsou spravedliví. Pro Boha je nejtěžší dostat se k takovým lidem.

Boží milost pro všechny

Mimochodem toto by mělo být krásné povzbuzení a pobídka pro nás všechny nebo snad ne? Protože neexistuje kategorie, hřích anebo hlubina, do které jste spadli, a která by vás zbavila Boží milosti. Protože vás Bůh v Kristu smířil se sebou. **Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. 2. Kor. 5:19.** Bůh po vás nechtěl, abyste učinili něco nemožného, aby vám byl více nakloněn. Protože věděl, že by se vám to nikdy nepodařilo. On dal svého Syna.

Přemýšlejte o tom, co nám Bůh nabízí. Ne jenom, že nám dává privilegium, abychom byli ospravedlněni, a už to je dosažená skutečnost, ale On nám nabízí mnohem víc. Nabízí nám privilegium přijmout Jeho život už tady a teď. A to je spasení. Ke spasení dochází, když osoba přijme tuto skutečnost, a když se otevře, aby do ní pronikl Ježíšův život. Tímto způsobem se vchází do spasení.

Lidé se mě často ptají: „Jsi spasen?“ A já jim odpovídám: „Ano, já jsem i spasen i v procesu (v průběhu) spasení. Jsem pod Boží milostí a nechť Mu je vzdána sláva. Tak vidíte, kde jsem.“ Protože spasení je už stanovená skutečnost, když to přijmeme vírou, otevírají se nám dveře, aby sám Ježíš mohl žít svůj život v nás.

9.

Nejdůležitější každodenní zvyk

Svobodně mohu říct, že skrze všechny tyto roky mé služby, všichni lidé, kteří se se mnou dělili o své vážné životní problémy, bez výjimky mají něco společného. Oni se nezdržují u již prokázané skutečnosti, že **„Bůh v Kristu smířil svět se sebou.“ 2.Kor. 5:19.** Oni nechápou a neváží si toho, že Bůh ukázal svoji lásku v Kristu a vylil ji skrze osobnost Svatého Ducha, nechápou, že Ježíš byl

jedinou lidskou bytostí, která skrze společenství se svým Otcem žila životem dokonalé poslušnosti Bohu.

Bohočlověk Ježíš je jediná lidská bytost, která zvítězila nad ďáblem. My od narození podléháme ďáblu (satanovi), ale On nad ním zvítězil. On ho přemohl. V lidském těle On zvítězil nad všemi možnými pokušeními. Veliké množství lidí, které znám, stále prožívají porážky, protože se snaží stát se Ježíšem. Oni chtějí konat to, co On konal. „Chci být silný a odolávat ďáblu na každém kroku. Musím zvítězit nad tímto hříchem a budu zcela osvobozen od hříchu.“

Všechna tato prohlášení ukazují stejnou věc. Co nám říkají? Odhalují mi, že jsem přijal ospravedlnění skutky – za předpokladu, že se milost může koupit, vydělat anebo zasloužit. Pokud mám správné skutky a správné vlastnosti, budu mít i milost. Když tomuto věříte, a i já jsem tomu roky věřil, zakopáváte se stále hlouběji a hlouběji. Vy se víc snažíte, voláte k Bohu, prosíte ho, aby vás učinil silnějším a lepším. Ale Bůh vám konečně otevírá oči a říká: „Víš, to je věc víry. Poslušností jednoho, mnozí jsou učiněni spravedlivými. Já jsem spokojen, že jedna lidská bytost již žila životem absolutní oddanosti vůči Mně, a to je tak výjimečný a dokonalý život, že jsem rozhodnut přijmout jej místo života, kterým žili všichni ostatní. Všichni ti bezbožní, hříšní, vinní, odsouzení a dokonce i moji nepřátelé.“

Ježíš žil životem, který by se očekával ode mne. On už prožil i můj budoucí život. A proto já teď budu žít tak, že si budu každodenně oblékat Jeho. On bude skrze mne žít, chodit, mluvit, dýchat, rozhodovat, postupovat a sloužit. Ne, myslím si, že se stanu lepším nebo svatějším tím, že budu pravidelně od Ježíše dostávat injekci dobroty. Místo toho Mu dovolím, aby do mého života vnesl právě ten život, který On už prožil.

Vraťme se znovu k Římanům 5:1-2. **Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. Řím. 5:1-2.** Jaká je to „naděje slávy Boží?“ Všimněte si, že se jedná o Boží slávu. „Naděje slávy Boží“ je naděje, že Bůh učiní to, co slíbil, a to je, že nás učiní spravedlivými a nejenom prohlásí. Vidíte, Bůh se oslavuje, když Mu dovolíme, aby nás učinil spravedlivými, jinými slovy, když si zcela oblékneme život, kterým žil Ježíš.

Všimněte si těchto Ježíšových slov: **Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil. A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve, než byl svět. Jan 17:4-5.** Takže Ježíšovým posláním bylo oslavit Otce. A jak On oslavoval Otce? Tím, že odhaloval Otcovu plnost ve svém vlastním životě. Takže Ježíš oslavil Otce a na oplátku se měl Ježíš oslavit skrze svoje následovníky. Záměrem oslavování Ježíše v životě Jeho následovníků je taktéž odhalování Otcovy plnosti. Ježíš to vyjádřil následujícím způsobem: **„Já v nich a ty ve mně, aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne.“ Jan 17:23.**

Biblický význam oslavení

Bůh se konečně oslavuje v životech svých dětí, když oni zjevují Krista. Tak okolní svět vidí Ježíše v životech Jeho následovníků a zjišťuje, že Bůh i je miluje. Tímto způsobem jsou i oni k Němu přitahováni. To je neuvěřitelná věc. To je biblický význam oslavování. Tady se v podstatě jedná o charakter.

Protože jsme se krátce zastavili v Janovi 17, vraťme se k Římanům 5. kapitole. Celá kapitola hovoří o tom, jak velice milosrdný byl Bůh k lidské rase. V podstatě se zde hovoří o tom, jak moc byl Bůh milosrdný vůči tobě. Taktéž vůči mně a všem, kteří se zařazují mezi bezmocné, bezbožné, hříšné, nepřátele, odsouzené – jinými slovy vůči každému jednomu členu lidského rodu.

A dokud jsme nebyli v pozici, abychom Bohu nabídli jakýkoliv důvod, aby uvěřil, že jsme si cokoli zasloužili, Bůh nám nabídl svoji milost tím, že poslal svého Syna a dal nám přednost být ospravedlněni nezávisle na sobě samých. My jsme do toho nebyli zahrnuti. Ničím jsme k tomu nepřispěli. V podstatě byli jsme ve svém ztraceném a hříšném stavu, když nám On daroval svou milost. Bůh dal svého vlastního Syna, aby žil Božským životem, aby ten život položil, a protože byl vzkříšen, učinil ho dostupným pro každého, kdo upřímně věří, že Bůh mohl být takto velkorysý.

Největší výzvou křesťanské služby je pomáhat lidem, aby zapomněli na svoje okolnosti, svoje boje, svoje neúspěchy i svoje úspěchy – a umožnit jim, aby stále znovu upírali svůj pohled na kříž a říkat: „Haleluja! Dokonce i v mé bezbožnosti mě Bůh dostatečně miloval, aby položil svůj život, aby mě se sebou smířil, aby mě ospravedlnil tím, že dovolil, aby moje smrt padla na Ježíše, který se stal hříchem kvůli mě, takže je teď milost dostupná i pro mne. Ježíš žil životem dokonalé poslušnosti, abych se já mohl stát spravedlivým, protože si chtěl zasloužit právo, aby mě mohl nabídnout ten svůj život.

Právě to je to, co Ježíš nabízí svým dětem více než 2000 let. Ale naneštěstí, relativně malý počet Jeho dětí využil nabízenou přednost. Ježíš si přeje, abychom měli plnost tím, že pochopíme, kdo je On, a že porozumíme, jak On žil. To je nám dostupné. My můžeme mít Jeho lásku. My můžeme mít Jeho soucit. My můžeme mít Jeho čistotu. Můžeme mít Jeho horlivost. Můžeme mít Jeho sebeobětujícího se ducha. Nic z toho nám nebude odepřeno.

A vše, co od nás očekává je to, že zůstaneme pod milostí. Jinými slovy, že se nebudeme vracet k věření, že tím, co my vykonáme získáváme Jeho náklonnost. To, co nám On dává, to, co pro nás koná, je absolutně zdarma, protože my jsme byli bezmocní, bezbožní, hříšníci a nemohli jsme udělat vůbec nic pro svoje spasení. Neměli jsme co nabídnout, a proto nám On říká: „Dal jsem vám to zdarma.“

Povzbudivé je vědět, že jako odpověď na tento Boží dar existují lidé, kteří padají před Ním na kolena a říkají: „Děkuji Ti, Otče. Musel jsi mne velice milovat, když jsi poslal Ježíše, aby toto vše učinil pro mě. Že mě viděl v mém stavu bezbožnosti a vzal moji smrt a moji snahu dokazovat, že nejsem zas až tak špatný. Děkuji, že jsi dovolil, aby to vše Ježíš vzal na Sebe a mě prohlásil

spravedlivým, takže se mohu svobodně těšit ze společenství s Ním a přijímat Jeho život, který mi každodenně dává skrze Ducha.

Ke kříži každé ráno

Jenom kdyby se mi podařilo přivést lidi k tomu, aby opravdu pochopili kříž, neexistovaly by už žádné hranice pro to, co by Bůh mohl vykonat s nimi a v nich. Mým úkolem je dovést lidi k důležitému zvyku, aby každé ráno svého života přicházeli ke kříži. Máte vy zvyk přijít ke kříži každý den svého života? Zaměřujete se každodenně na Ježíšovu smrt a děláte si nárok, že vám to vše patří?

Mimochodem, svět je někdy mnohem moudřejší než my v těchto věcech. Došel jsem k závěru, že oni mnohem lépe než křesťané rozumí důležitosti vytváření si dobrých zvyků. Protože svět ví, že je zapotřebí kolem 60-ti tandemových opakování k tomu, aby se vytvořil zvyk. Jednou jsem jednomu člověku, abych mu pomohl vytvořit si zvyk ranní pobožnosti, volal po dobu 60 dní, a to každé ráno v 7 hod. a měl jsem s ním službu po telefonu. Asi po 40-ti dnech mi řekl: „Víš, už mě nemusíš vést. Teď už to mohu dělat sám.“ „Dobře,“ řekl jsem mu, „můžeš ty vést, ale já budu i dál volat, protože to musíme zopakovat šedesátkrát a pokud přeskočíme jeden den, budeme muset všechno dělat znova od začátku.“ Taková byla domluva, kterou jsme dodrželi 60 po sobě jdoucích dní.

Jaký je váš zvyk? Máte zvyk, že každodenně přicházíte ke kříži a přijímáte to, co jste dostali díky Ježíšově smrti? To je milost udělená zcela zdarma. Vy jste k tomu ničím nepřispěli. Nemůžete udělat naprosto nic, abyste se změnili zevnitř. Bůh vás má rád takové jací jste. V okamžiku, kdy přijdete ke kříži a vyznáte, že Bůh vložil všechny vaše hříchy, vaše nedokonalosti, vaše odsouzení na Ježíše, protože vás miluje, Svatý Duch je pro vás okamžitě dostupný pro ten den. Nebudete muset už ani jeden den svého života nikdy více prožít bez Svatého Ducha, který přebývá ve vás, a to je Kristova mysl. Jaké je to jenom požehnání.

Když vidíte, jak je Bůh velkorysý vůči vám, měl by přijít okamžik, ve kterém se prostě otevřete a řeknete Bohu: „Já jsem nadšen. Jsem tak nehodný. Vím, že Ti nemám co nabídnout, ale jsem Ti vděčný, že mě tolik miluješ, že jsi dovolil, aby moje smrt a můj hřích padly na Ježíše. Chci požádat i dostat vše, co jsi mi dal i co mi nabízíš.“

Příteli, máš radost z Božího spasení uděleného zdarma? Poděkoval jsi Mu za ten veliký dar? A přestal jsi se snažit získat jej svojí zásluhou?

Přehled kapitoly

1. Která veliká pravda o Boží milosti se nachází ve 2. Kor. 5:19?
2. Co je naděje slávy Boží?
3. Jak můžeš žít spravedlivým a poslušným životem, kterým žil Ježíš?
4. Zvažte biblický význam oslavování. Jaký byl Ježíšův úkol na zemi?

Co pro Ježíše znamená, aby se oslavil skrze své následovníky? Proč je to tak důležité? Přečti si Jan 17:4-5.21.23.

5. Jakou odpověď z vaší strany si Bůh přeje, když se díváte na kříž a vidíte dar, který vám zdarma udělil ve svém Synu, Ježíši Kristu?
6. Proč je tak důležitý zvyk přicházet každé ráno ke kříži?

Prosba

Najděte si partnera, abyste jeden druhému pomohli ve vytváření zvyku každodenního přicházení ke kříži, nasměrování se na Ježíšovu smrt i dělání si nároku na vše, co vám náleží.

10. Vyznání víry

V této kapitole bych rád mluvil o prohlášeních víry, co jsou a co nejsou. Musíme mít jasno v tom, co to znamená vejít do víry, z hlediska Ježíšovy smrti a potom musíme být schopní tu víru vyjádřit. Opravdu mám obavy, protože vím, že svou víru nevyjadřujeme jasně, že mi v podstatě ani nevidíme, co jsme získali Ježíšovou smrtí.

A proto vám chci dát pár příkladů, protože to jsou příklady vyznávání víry. Víte, podle Bible vyznávání víry nepředstavuje jenom vypočítávání všech svých přestoupení. Podle Bible je vyznání svědectví o tom, co máte v Kristu a oslavování Otce. Prohlášení víry se zabývá stanovenou skutečností. Jinými slovy prohlášení víry jsou založena na tom, o čem víme, že jsme již obdrželi. Co nám bylo již dáno.

Pojďme si znovu připomenout list Římanům. **Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. Řím. 5:6.8-10.** Dobrá zpráva je, že jsme ospravedlněni, a že jsme se smířili s Bohem skrze Ježíšovu smrt. To je už naše. Na to si smíme dělat nárok.

A když to činíme, které dveře se nám otevírají? Když vyznáváte, že je Ježíš Syn Boží, které se to zázračné, dynamické dveře otevírají? Podívejme se znovu do 1. Janovy epištoly. **Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. 1. Jan 4:15.** Vidíte, co se stává, když vyznáte svoji víru v dar, který vám Bůh zdarma dal v Ježíši Kristu? Ano, v tom okamžiku se Bůh nastěhuje do vás. Duch Svatý přichází do vaší mysli.

Co je vyznání víry a co ne

Dříve než budeme pokračovat v diskuzi o Božím přebývání v nás, chci se ujistit, že rozumíte, co to znamená vyjádřit víru ve skutečnost, kterou pro nás Ježíš vykonal na kříži. Někdy skoro začnu chraptět, dokud se pokouším přimět lidi k tomu, aby to vyslovili. Víte, oni většinou mají různé jiné myšlenky ve své hlavě a někteří brzy zahájí popisování toho, jak se jim daří, dokud jim Bůh pomáhá žít lepším životem.

Ale taková prohlášení nejsou prohlášení víry. To jsou dobrá prohlášení. To nejsou prohlášení, která by urážela Boha. Ale to nejsou prohlášení víry, neboť víra je vždy zakořeněna ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Takže vy vlastně můžete pozvednout pohled a říci: „Děkuji Ti Bože, že Tě tohoto rána oslavuji, protože se na mě díváš jako na spravedlivého člověka.“ To je jedno prohlášení víry. Nebo: „Děkuji Ti Otče, že mě považuješ za smířeného s Tebou skrze Ježíšovu smrt.“ To je také prohlášení víry. Nebo: „Děkuji ti Otče, že díky Ježíšově smrti již nepatřím mezi Tvoje nepřátele.“ I to je prohlášení víry. A také: „Děkuji ti toto ráno, že skrze poslušnost jednoho, Ty se na mě díváš, jako bych nikdy nezhřešil.“ To vše jsou prohlášení víry. Pokud Ježíš ve vás přebývá skrze svého Ducha, tak vás Bůh právě teď ujišťuje, že jste v Něm a že vás nikdo nemůže vytrhnout z Jeho ruky.

Jednou jsem klečel na kamenné podlaze církve v Letoniji, dokud se jedna žena modlila v ruštině. Ona strávila 25 minut vyznávající Bohu každý známý hřích z celého svého života. Ptal jsem se tlumočnicka: „O čem to hovoří v modlitbě? Kolena mi vypovídají poslušnost na této kamenné podlaze.“ On mi odpověděl: „Ona vyznává každý známý hřích svého života.“ Řekl jsem: „Haleluja. My bychom se tu mohli dlouho zdržet.“ Tak jako tak, po 25-ti minutách ona skončila modlitbu i vstala. Byla to žena, která měla 20 let problém s démony, a tím byla zbavena svobody. Když se zvedla z kolen, objala mě kolem krku. Řekla: „Ó, děkuji ti. Poprvé ve svém životě se cítím svobodná. Duch Páně ke mně promluvil skrze mou mysl. „Pokárej tu ženu.“ „Prosím?“ zeptal jsem se. Bylo tu i 50 mladých kazatelů, které jsem připravoval ke službě v rámci semináře. Ale Bůh mi zopakoval: „Pokárej ji.“ „Proč?“ dohadoval jsem se v mysli s Bohem. On mi řekl: „Protože její modlitba nebyla modlitbou víry. Protože, když přicházíte přede mne, vy nepřicházíte, abyste mi něco nabídli. Přicházíte, abyste přijali, to co jsem vám už dal.“

V tom okamžiku se tato otázka pro mne stala naprosto jasnou v mé mysli, a začal jsem přemýšlet o všech pozváních, která můžeme slyšet, jako například: „Odevzdejte se Bohu.“ Měli bychom slyšet mnohem více výzev a skrze víru přijmout mnoho toho, co nám Bůh dal. Začal jsem tehdy přemýšlet o tom, co já vlastně nabízím Bohu? „Víte, Bůh má štěstí, podívejte se, co mu já nabízím? Všimněte si této neuvěřitelné mysli a těla, které já nabízím Bohu.“ Ale to není nic v porovnání s tím, co mi On už daroval.

Od té chvíle jsem změnil zaměření celé mé služby. Jenom při vzácných příležitostech mě můžete slyšet, že vyzývám lidi, aby se odevzdali Bohu, protože je pro mě mnohem důležitější, aby přijali to, co jim dal Bůh. Můžeme mít

pokoušení, trávit více času tím, že mluvíme o svých každodenních bojích i o tom, jak ve svém životě využíváme Kristovo spasení. Přirozeně nám to upoutává pozornost. Ale málo lidí si najde čas na to, aby si postavilo základ na správném místě, na dosažené skutečnosti toho, co se stalo na kříži.

Vraťme se teď do církve v Letonii, abych dokončil příběh. Byla to pro mě nepříjemná situace, protože jsem tam vyučoval 200 kazatelů a 50 z nich tu stálo a sledovalo tuto moji interakci se ženou, která se modlila. Tlumočník mi říkal: „Ignoruj tu ženu. Je nebezpečná.“ To je dost nepříjemné, ta žena sedí v přední lavici a ještě vám mává. Konečně vstala a zeptala se mě: „Proč mě ignorujete?“ Byl jsem překvapen, ale dovolil jsem si jí svědčit, což ji velmi šokovalo. „Mám pro tebe zprávu od Boha,“ řekl jsem jí. „Ó, to je úžasné“ řekla ona. Padla na kolena a pozvedla ruce. Řekl jsem jí: „Nespěchej tolik. Ještě jsi neslyšela zprávu.“ Ona odvětila: „A jaká je to tedy zpráva?“ „Bůh si přeje, ybych tě pokáral.“ Ona zbledla: „Ale proč? Právě jsem strávila půl hodiny a odevzdávala Bohu každý svůj hřích.“ Odpověděl jsem: „Vypadá to, že právě v tom je tvůj problém, protože když přicházíš Bohu ve víře, ty k Němu nepřicházíš, abys mu něco nabídla. To je pohanská praxe. Ty přicházíš, abys přijala to, co Bůh dává tobě. A ty jsi strávila na kolenou 25 minut. Celou dobu jsi se Bohu odevzdávala a ani jednou jsi nenatáhla ruku, abys sis vzala to co On dal tobě.“

Mimochodem, tyto symptomy mají mnozí. A pokud se nám nedostává Ducha Svatého v životě, přesvědčen jsem, že je to kvůli tomu, že jsme neučinili krok k tomu, abychom přiznali, že je Ježíš Kristus Syn Boží. Toto je velice důležité. Rychle si musíme vytvořit návyk, abychom vydávali prohlášení víry, když přicházíme před Boha. Protože, co jsme pře chvíli četli? 1. Janova 4:15. Pokud to budeme dělat, Bůh se v nás zabydlí svým Svatým Duchem. Vyznávejte svoji víru v Kristovu smrt a Jeho život vejde do vás. Budete mít Kristovu mysl ve své mysli. Uvědomte si, jaká je to přednost.

Pokud nemáte Krista ve své mysli, budete jako mnozí druzí křesťané. Budou na vás přicházet pokoušení a vy začnete zoufale volat Boha, aby vás posílil, abyste mohli odolat pokoušení.

Vnímání skrze novou mysl

Ale to není cesta k vítězství. To je cesta k porážce. Můžete zvat na pomoc všechno ve vás, co má nějakou hodnotu. Ale když vyznáte Ježíše i On vejde do vaší mysli skrze Ducha Svatého, v tom okamžiku vy máte Kristovu mysl. A když máte Kristovu mysl, díváte se na věci úplně jinými očima.

Vzpomínám si, když se mi to stalo poprvé, vlastně jsem si dovolil podívat se na hezkou mladou dámu bez jediné žádostivé myšlenky protože místo toho, abych prosil Boha, aby mi odňal takové myšlenky, já jsem Mu řekl: „Dovoluji Ti, abys vešel do mé mysli.“ A najednou jsem se díval na tu dívku, ke které mě dříve poutala žádostivost, a viděl jsem překrásné stvoření, které vyšlo z Božích rukou – ne jako předmět sexuální žádosti, ale jako překrásnou osobu, která by mohla oslavovat Boha. A pomyslel jsem si, že bych měl oslavovat Boha za Jeho dílo stvoření. „Odkud mi jenom přišla tato myšlenka?“ ptal jsem se. To nebyla moje

obvyklá myšlenka. Bůh mi na to řekl: „To je moje myšlenka. Tak se já dívám na hezké mladé ženy, které učinila moje ruka.“

Najednou jsem pochopil: Já jsem pomíchal pořadí. Já jsem přicházel k Bohu s tělesnou, neduchovní myslí a prosil jsem o záchranu, (vykoupení). Volal jsem: „Učiň mě silnějším.“ A měl jsem přicházet k Bohu s myslí vyplněnou Jeho Duchem. Tehdy bych přemýšlel tak, jak Bůh přemýšlí. Chci vám říct, že pokud se jedná o vítězství, toto činí rozdíl mezi úspěchem a neúspěchem.

Přednost, že Ježíš přebývá Duchem ve vaší myslí záleží na tom, jestli jste si dovolili uvidět a vážit si toho, kolik vám Bůh daroval v osobnosti Ježíše Krista. Měli byste být schopni vyznávat víru každé ráno, když přicházíte k Bohu. A co řeknete Otci? Kromě díky, co ještě můžete učinit? Mohli byste Ho oslavovat. Mohli byste zpívat ke slávě Boží. No, vaše modlitby jsou vysílány k Otci. Vy oslavujete a chválíte Otce za něco co máte v Kristu.

Vy jste ospravedlněni. A On se kvůli vám stal hříchem. Tak vás Otec vidí v Kristu.

„Děkuji ti Otče, že jsi dovolil, aby se Ježíš stal hříchem kvůli mně a mne bídného a hříšného vidíš, jako absolutně spravedlivého.“ To je vyznání víry.

Já se obracím k Otci. Já si dělám nárok na to, co On učinil pro mne v Kristu. Dovoluji Mu, aby mě viděl tak, jak On říká, že mě vidí. Ve stejnou chvíli přiznávám pravdu o sobě a vyznávám: „Já jsem zkažená a hříšná osoba, a přesto jsi dovolil, aby se Ježíš stal hříchem kvůli mě. A mě teď vidíš jako bezhříšného a spravedlivého.“ Pokouším se vyjadřovat takové myšlenky Bohu každé ráno svého života. Bez ohledu na to, jak se cítím, chci, aby Bůh znal moje myšlenky. „Já jsem zkažený, hříšný člověk, a tolik jsem ti vděčný toto ráno, když se podívám na kříž, že jsi dovolil, aby se Ježíš stal hříchem místo mě, protože já mám znovu jistotu pro tento den, že jsem dokonalý ve tvých očích jako to byl Ježíš.“ To je vyznání víry.

A to můžete činit pokud jde o kterékoliv požehnání související s Ježíšovou smrtí. A do které kategorie se řadí tato požehnání? Ona nejsou část procesu, který se právě odvíjí ve našich životech. Ne, nýbrž to jsou již dosažené skutečnosti. Jsou již dosažené. Byla naše, když jsme si jich nejméně zasloužili. A nemůžeme učinit nic, abychom si je získali. Přesto, i přes naši bezbožnost i oslabený stav, se na nás hojně vylévá Boží milost.

Zdá se, že existuje velmi málo lidí, kteří jsou upřímně vděční za Boží milost. Mnozí, kteří vyznávají, že jsou křesťané, začali rozvíjet způsoby získávání Boží náklonnosti nebo dokazování, že si ji nějakým způsobem zaslужují. Tak se někteří budou snažit trochu lépe dodržovat svůj den odpočinku. Jiní budou praktikovat ospravedlnění životním stylem. I když je způsob života důležitý, někteří kladou příliš velký důraz na výživu, zábavu, zdraví, způsob oblékání a ostatní věci. Taktéž se velice brzy stávají posedlými i cizím chováním.

Proč bychom místo toho nemohli být jednoduše svobodní a těšit se ve společenství lásky s Bohem? I pokud tomu tak bude, ukáže se krásná rovnováha v našich životech. Místo toho, že budeme dělat věci, abychom uspokojili Boha a přijali Jeho milost, budeme svobodní sloužit Mu radostně a dobrovolně Mu být poslušní ve všem, protože jsme již zdarma přijali Jeho milost, skrze Jeho Syna

Ježíše Krista. A náš životní styl bude odrážet Jeho charakter, protože Jeho milost bude v nás.

Když se spolehne na již prokázanou skutečnost, i když vírou přijmeme to, co pro nás Ježíš již vykonal na kříži, můžeme navždy zamítnout svoje úsilí, abychom si zasloužili nebo získali něco, co je v podstatě už naše.

Přehled kapitoly

1. Proč je tak důležité, abychom vyjadřovali svoji víru i díky za Boží dar udělený zdarma – Jeho Syna Ježíše Krista?
2. Na čem je víra vždy založena?
3. Proč Bůh pokáral ženu v Letonii?
4. Co je klíčem k tomu, abychom měli Krista ve své mysli, abychom přemýšleli tak, jak Bůh přemýšlí a viděli věci tak, jak je On vidí?
5. Které vyznání víry vyjádřené v této kapitole na vás mělo největší vliv?
6. Jaký je jediný způsob, abyste měli vyvážený životní styl, kterým budete oslavovat Boha?

Otázka k přemýšlení

Jste opravdu vděční za dar Boží milosti? Je vám příjemné svobodně vyjadřovat svoji vděčnost stále otevřeněji a častěji?

11. Jaká úleva

Patřím k lidem, kteří dnes mohou mít vrcholovou zkušenost a již zítra mohou být na dně. Víte, v pořádku je přiznat to Bohu. My, křehcí, hříšní lidé, jsme tak nestabilní. To s námi udělal hřích. Dokonce si začínáme myslet, že tato naše jo-jo zkušenost je něco docela normálního. Ale není.

Takže my si přejeme jasně pochopit, co znamená vejít do víry, chválit a slavít Boha za ten veliký dar Jeho Syna na Golgotě. To je podstata všeho. Celá služba ve Svatyni začínala na nádvoří chrámu na obětním oltáři. To byl základ pro vše ostatní, co se dál odehrávalo.

Jednou, když jsem v Austrálii kázal právě o tomto, jeden člověk vstal a řekl: „Děkuji Ti Bože, že jsem tak dobrý.“ Ohromeně jsem se na něj podíval. On už předal mikrofon diakonovi, ale já jsem řekl, aby mu ho vrátil. Člověk se kvůli tomu rozzlobil, protože víte, to byl někdo, koho jsem znal už 30 let. Spolu jsme chodili do školy. Řekl: „Já nevím, co mám říct. Dobře tedy,“ pokračoval: „když se dívám po této církvi, Bože, chci Tě chválit i oslavovat, protože je postavená z mých peněz.“ To bylo vše, co řekl v tomto druhém pokusu. To mě ještě více šokovalo. Zkoušel to ještě čtyřikrát a znovu nedokázal nic přiznat. Nakonec řekl: „Dobrá, vypadá to, že nedokážu vzdávat chválu Bohu.“ Na to jsem odpověděl: „To by mohlo být pravdivé prohlášení.“

Čekal na mě před církví. To jsem i očekával. Byl dost rozzlobený a řekl mi: „Vyzval jsi mě přede všemi.“ Na to jsem mu odpověděl: „To ještě nic není, protože pokud mám být upřímný, ty potřebuješ, aby tě někdo vyzval. Pokud ty, jako vedoucí této církve nedokážeš vstát a slavit Boha za vše, co máš v Ježíši, aniž by ses zmínil o sobě, tak máš problém. „On zatím ještě nedospěl k tomu, aby vyslovil pravé vyznání víry. Kdykoliv jsem tam, on mě znovu pokouší. Odhodlaný zvítězit.“

Je třeba oslavovat Boha za všechna požehnání života, ale pokud nevejdeme do víry, sami sobě odepíráme přítomnost Svatého Ducha, a tak si jenom hrajeme na posvěcené malé d'áblíky. Můžete si vzpomenout, jak jste četli řeči někoho, kdo se 20 let modlil tou zdrcující modlitbou: „Bože, učiň mne dostatečně silným. Přeji si vykonat to pro Tebe.“ Dokud Bůh konečně neřekl: „Ale podívej, Já jsem to pro tebe již vykonal. Otevři oči a přijmi to, co jsem vykonal v lidském těle. Věř v Ježíše, ty nemusíš být Ježíš.“

Marné pokusy být nadčlověkem

Právě to mi řekl. Pomyslel jsem si: „Jaká úleva!“ Já jsem se opravdu snažil být Ježíšem. Přál jsem si být dokonalým vítězem. Přál jsem si vést čistý a spravedlivý život. Nenáviděl jsem skutečnost, že v mém životě ještě pořád byly zvyky, které nebyly Bohu ke slávě. Ale já jsem šel špatným směrem. Chtěl jsem, aby Bůh ze mně udělal nadčlověka. Ale existoval pouze jeden člověk na světě, který byl dostatečně dobrý. A Bůh ve své nekonečné milosti daroval Jeho místo mě. Neuvěřitelné! Jak jen mohl!

Když jsem to konečně pochopil, padl jsem na kolena a řekl: „Odpusť mi těch 20 let, které jsem strávil v poušti pokusů stát se silnějším.“ A Bůh mi řekl: „Měl jsi dobrý motiv, ale nešlo ti to, že?“ „Ne, nešlo,“ přiznal jsem: „Nýbrž jsem padal stále hlouběji.“ A tehdy jsem poprvé uviděl světlo.

Byl jsem jako Luther. Ale proč jsem musel opakovat Lutherovu zkušenost? Mělo mi stačit, abych si přečetl jeho objev a uvěřil, že „spravedlivý bude žít z víry“ ne z bojů, ne z proseb, aby Bůh z něj udělal nadčlověka, nýbrž „spravedlivý bude žít z víry“ a jenom z víry. A to je víra v Pána Ježíše Krista.

Dokonce budete vědět, jak se Bůh cítí ve vztahu k vašim kolegům v práci, protože je budete vidět skrze Boží mysl. V tom okamžiku budete vědět, kdy se k nim máte chovat laskavě, kdy máte být smělejší a kdy jim máte poskytnout podporu. Budete to přesně vědět, protože Ježíš ve vás se na ně bude dívat s láskou a touhou přitáhnout je k sobě.

Vzpomínáte si na tento verš? **Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. 1. Janova 4:15?** Neváhám vám říct, že pokud učiníte biblické vyznání víry, můžete očekávat pomazání (posvěcení) Svatým Duchem. A nezapomeňte, že to může být riskantní, protože to bude mít vliv na váš životní styl, na vaše mezilidské vztahy a na vše ostatní, co se vás týká.

Prohlášení víry má základ v prokázaných skutečnostech a ty skutečnosti se nacházejí v Božím Slově. Biblická zpráva o kapitánově sluhovi v Lukáši 7:1-10 ukazuje, že jste ve víře tehdy, když vaše prosby mají základ ve Slovu. **Když to**

všechno svým posluchačům pověděl, odešel do Kafarnaum. Tam měl jeden setník otroka, na němž mu velmi záleželo, ten byl na smrt nemocen. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší a žádal ho, aby přišel a zachránil život jeho otroka. Ti přišli k Ježíšovi a snažně ho prosili: „Je hoden, abys mu to udělal, neboť miluje náš národ, i synagógu nám vystavěl.“ Ježíš šel s nimi. A když už byl nedaleko jeho domu, poslal setník své přátele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se, vždyť nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu. Proto jsem se ani neodvážil k tobě přijít. Ale dej rozkaz, a můj sluha bude zdrav. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují. Řeknu-li některému „jdi,“ pak jde, jinému „pojď sem,“ pak přijde a svému otroku „udělej to,“ pak to udělá.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se, obrátil se k zástupu, který ho následoval, a řekl: „Právím vám, že tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli.“ Když se poslové navrátili do setníkovy domu, našli toho otroka zdravého. Luk. 7:1-10.

Pokud Bůh něco řekl, máte svobodu chytit se toho a dělat si na to nárok. To není opovážlivost. Protože Bůh něco řekl, já tomu věřím, a to se nazývá „víra.“ A důvod, proč to není opovážlivost je ten, že je to v rozporu s přirozeností lidského srdce. Ve své přirozenosti si lidské srdce přeje dělat vše po svém a dokonce s uspokojením prosí Boha, aby mu k tomu dal sílu. Ale víra je založená na pokoře i odevzdání se. Přiznávám svoji neužitečnost, svoji hříšnost, svoji bezmoc a potřebuji to, co mi Bůh nabízí i dává skrze Ježíše Krista. To je víra. Můžete být smělí, kolik chcete.

V Bibli nikdo, kdo viděl Boha nevstal a neřekl: „Ó, děkuji Ti. Přece jen nejsem červ.“ Ale víte, co dělali? Podívejte se co řekl Izajáš: „**Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.**“ Iz. 6:5. Když spatřil Boží slávu, jak je Bůh svatý, Izajáš v porovnání s Ním pochopil, jak je sám bezmezně hříšný.

To neznamena, že nám Bůh nedává žádnou hodnotu. Nepochopíte to špatně. Avšak křesťanství je v rozporu s „moderní psychologíí.“ V křesťanství začínáte stejně jako ve společnosti „Anonymních alkoholiků,“ kde vždycky někdo začíná terapii slovy: „Já jsem alkoholik.“ A ve společnosti, kterou já nazývám „Anonymní hříšníci“ se začíná slovy: „Já jsem člověk nebo žena s nečistými ústy. Není nic dobrého ve mně.“ Ale to neznamena, že nemám naději. To je něco úplně jiného. Přesto, pokud nepřiznáme pravdu o tom, co nám hřích udělal, vypadá to, že se nedostaneme dál, než k tomuto prvnímu kroku, co se týká jistoty spasení. Proto kladu důraz na to, že spasení je zároveň i prokázaná skutečnost i proces, který se odvíjí. A část této prokázané skutečnosti je poznání o naší bezmezné hříšnosti.

Jak se Bůh díval na svět v době Noé? Jak ho popsal? **I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka, a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý.** 1.Moj 6:5. Všechny sklony, myšlenky! A co Ježíš učil? **Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé. Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka.** Matouš 24:37-39.

Každá lidská myšlenka byla zlá. Byli zaměřeni na uspokojování osobních tužeb, nikdy nepřemýšlející o Bohu i přesto, že jim dával mnohá napomenutí.

Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. 1.Petrova 3:20. Noé věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny. Svou vírou vynesl soud nad světem a získal podíl na spravedlnosti založené ve víře. Žid. 11:7..

Hřích nás dovedl do tohoto stavu, ale krása křesťanství je v tom, že i přes přiznání své bezmezně bezmocnosti nejsme zanecháni bez naděje, protože Bůh v nás vidí hodnotu v takové míře, že za nás obětoval Svého Syna, protože věděl, co nám hřích udělal. Jinými slovy Boha neurážíme, když k Němu směle přicházíme. On si přeje, abychom k Němu přicházeli svobodně kvůli tomu, co pro nás učinil v Ježíši Kristu.

Takže pojďme si poznamenat několik vyznání víry: „Děkuji Ti“ „Oslavuji Tě“ „Zpívám ke tvé chvále.“

Přednosti vyplývající z Ježíšovy smrti

Vyznávat víru můžete ještě mnoha jinými způsoby, protože ze smrti Ježíše Krista vyplývá:

- „Já jsem ospravedlněn – prohlášen spravedlivým.“ Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Řím. 5:9

- „Smířen jsem s Bohem.“ Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. Řím. 5:10.

- „Bůh ukázal svoji lásku ke mně.“ Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Řím. 5:8 a Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. 1. Jan 3:16.

- „Bůh sjednal mír a vše smířil se sebou, včetně mě.“ Aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích - protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.Kol. 1:20.

- „Já jsem vykoupen – odkoupen zpátky – je mi odpuštěno.“ Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. 1. Petr 1:18-19a, a zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečetě, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras.“ Zj. 5:9 a V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost. Ef. 1:7.

- „Ukřižován jsem s Kristem.“ Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Řím. 6:5-7 a nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. Gal. 2:20.

- „On se stal hříchem kvůli mně a zemřel místo mne.“ Vždyť nás má ve své moci láska Kristova - nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli. Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. 2. Kor. 5:14.21 a Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel, jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel. Iz. 53:4-7.

- „Moje hříchy jsou odstraněny.“ Jinak by musel trpět mnohokrát od založení světa. On se však zjevil jen jednou na konci věků, aby svou obětí sňal hřích. Žid. 9:26 a Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“ Jan 1:29.

- „Osvobozen jsem od svých hříchů.“ A učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce - jemu sláva i moc navěky. Amen. Zj. 1:6.

- „Mohu být považován za mrtvého hříchu.“ Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Řím. 6:11.

- „Nezemřu druhou smrtí v budoucnu (to se týká věčné smrti – na rozdíl od fyzické smrti v hrobě, kterou Ježíš nazývá spánkem), protože On již zemřel tou smrtí za mne.“ Ale vidíme toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, jak je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny. Žid. 2:9, To je první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let. Zj. 20:6 a To pověděl a dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.“ Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“ Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku. Tehdy jim Ježíš řekl: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!“ Jan 11:11-15.

- „Osvobozen jsem od svého nepřítele Satana – on je poražen – nemá nade mnou žádnou moc.“ Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla. Žid. 2:14.

- „Osvobozen jsem od strachu ze smrti, od otroctví hříchu i od d'ábla.“ A aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. Žid. 2:15.

A co ještě?

- „Učiněn jsem navěky dokonalým, přestože jsem ještě pořád v procesu posvěcení Kristem.“ Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. Žid. 10:14.

- „Jsem vyléčen.“ On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. 1.Petr 2:24.

- „Nejsem už dále pod odsouzením.“ Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši. Řím. 8:1.

A jak to, že nejsem? Protože moje odsouzení padlo na Něj. **Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost. Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích. Řím. 8:1-3 a On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. 1. Petr 2:24.** A to všechno je moje i přesto, že jsem bezmocný, hříšný a zlý (svévolný), všechna tato požehnání jsou moje díky Ježíšovy smrti. Všechno to jsou již prokázané skutečnosti a já mohu pouze říci: „Děkuji Ti Otče. Pro mě už neexistuje druhá smrt, ani plamen pekla v budoucnu. Již dnes Tě chci za to oslavovat a chválit, protože Ježíš už zemřel mojí věčnou smrtí.“ To je vyznání víry. „Děkuji Ti Otče, že i přesto, že jsem se cítil jako odsouzenec k smrti, zotročen hříchem, já ve tvých očích nejsem odsouzen, protože jsi milostivě dovolil, aby moje odsouzení padlo na Ježíše.“

Úžasně! Jinak slova odsouzení a soud mají stejný význam. Můj soud padl na Ježíše a to Ho zabilo. Proto Ježíš učil, že opravdový věřící se už nemusí stát tváří v tvář soudu, protože On tam už stál. **Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a neopodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. Jan 5:24.**

„Děkuji Ti Otče, že nemusím již žít v nevědomosti o Tvé lásce, protože Ty jsi ukázal svoji lásku ke mně obětí Svého Syna, který zemřel jako záměna za mě, a já si přeji radovat se už dnes té lásce. Děkuji Ti.“ To je také jedno vyznání víry. Moje oblíbené vyznání víry se vždy vrací na ospravedlnění: „Děkuji Ti Otče, že jsem navzdory skutečnosti o své nynější hříšnosti a lidství, když se dívám na kříž, prostě nadšen faktem, že Ty mě vidíš dokonale spravedlivého, jako je Ježíš, protože On, i když nepoznal, co je hřích, stal se hříchem kvůli mě i vytrpěl smrt, kterou jsem si já zasloužil. Děkuji Ti Otče.“ **Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. 2. Kor. 5:21. a Ale vidíme toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, jak je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny. Žid. 2:9.** To je vyznání víry. A v okamžiku, kdy to vyslovíte, když to vyznáte, Svatý Duch do vás vkládá Ježíšův život. A jak můžeme vědět, že je to předchozí vyznání víry pravdivé? Protože Ježíš byl poslán na smrt, a smrt je cenou za hřích a ne za spravedlivost. **Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. Řím. 6:23.**

Ježíš se stal, i když On sám nikdy nezhrěšil, hříchem. Proto Otec odvrátil od Něj svoji tvář. Ne proto, že viděl svého Syna, ale proto, že viděl vás i mě, jak tam visíme. Ježíš převzal můj hřích na sebe. **Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Iz. 53:6.**

Pokud někdy dovolíte, aby Ježíš byl zcela vámi, jaký to jenom bude okamžik. Jednou jsem opravdu dovolil Ježíši, aby zemřel, dokud na sobě nosí vše, co jsem já. Myslím opravdu vše. Zvolal jsem: „Haleluja!“ Ježíš převzal dokonce i moje nejslabší, nejtemnější, nejstrašnější myšlenky, skutky i postoje. A to Ho zabilo. To byl krok víry z jeho strany, stejně jako my z naší strany, musíme udělat krok víry, uvěřit tomu a přijmout to. Víme, že ho to stálo život. Spravedliví

neumírají tím způsobem, druhou smrtí. On zemřel druhou smrtí, smrtí provinilého a zavrženého hříšníka. Jaký to pro Něj jenom musel být skutek víry, něco takového vykonat. Musel věřit, že Ho Otec znovu vzkřísí.

Přemýšlejte o tomto překrásném citátu Ellen Whiteové z knihy Touha Věků str. 25. „S Kristem bylo naloženo tak, jak jsme si zasloužili my. A to proto, aby s námi mohlo být nakládáno tak, jak si zasloužil on. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu. Podstoupil smrt, která měla stihnout nás, abychom získali život, který patřil jemu. Jeho jizvami jsme uzdraveni. Iz. 53:5.“

Jaká je teď tvoje víra, čtenáři? Chci vás povzbudit, abyste sami napsali své vlastní vyznání víry. To by nemělo souviset s vašimi životními boji, nebo s tím, jak se vám daří nebo nedaří v životě. Místo toho byste se měli zaměřit na Ježíšovu smrt. Ve svém prohlášení víry budete slavit Boha za Ježíšovu smrt, protože si můžete dělat nárok na všechno v Písmu co souvisí s Ježíšovou smrtí. A vy si jednoduše přejete oslavovat Boha za to, že je tolik milostivý a štědrý.

Ještě mám pro vás jeden příklad vyznání víry: „Toto ráno Ti děkuji Otče, že skrze poslušnost jednoho Člověka – Ježíše Krista – který byl poslušný až do samé smrti, Ty mne vidíš jako zcela poslušného. Děkuji Ti Otče, protože, když se podívám do zrcadla, to není to, co vidím, ale oslavuji Tě, protože to je ono, co Ty vidíš, a to mi dává odvahu, abych pokračoval vpřed v Ježíši Kristu.“

Tedy, udělejte si chvilku na to, abyste napsali svoje vlastní vyznání víry, protože když to uděláte, to vám zvláštním způsobem otevře dveře pro Svatého Ducha a můžete očekávat, že se ve vás začnou odehrávat zajímavé věci. Také vás chci povzbudit, abyste si našli přítele anebo člena rodiny a před ním vyznali svoji víru. Řím. 10:9-10.

MOJE VYZNÁNÍ VÍRY

Přehled kapitoly

1. Jaký je rozdíl mezi vírou v Ježíše a pokusem být Ježíš?
2. Jak to bude „spravedlivý“ žít? A jak nebude?
3. Co můžete očekávat, když vyjádříte vyznání víry – biblické vyznání?
4. Co o víře říká zpráva o kapitánu v Lukáši 7. kapitole? Proč Ježíš řekl, že neviděl takovou víru, jakou byla víra tohoto kapitána?
5. Co přiznáte, když přijmete dar pokory?
6. Zvažte, jaké jsou to přednosti vyplývající z Ježíšovy smrti.
7. Na základě čeho Ježíš učí, že opravdový věřící se nesetkává se soudem?
8. Proč Otec odvrátil svoji tvář od Ježíše na kříži?

Otázka k přemýšlení

Je pro vás problém oslavovat Boha za to, co vám dal ve svém Synu Ježíši Kristu a vynechat zmínku o sobě?

Doplňěk

Nevynechejte příležitost napsat alespoň jedno vyznání víry a před někým ji „ústy vyznat.“

12. Mnohem víc

Skrze Kristovu smrt jsme prohlášeni spravedlivými a potom, když Duch vchází do našich životů, tehdy se i stáváme spravedlivými. To je ta rovnováha, o které jsme přemýšleli a chválíme za to Boha. Někteří z vás se možná ještě naklánějí na stranu procesu, který se odvíjí, ale přejí si, abychom pokračovali v oslavování Boha za to, co máme skrze Ježíšovu smrt, a to je už prokázaná skutečnost. To je to, co otevírá dveře velkolepému působení Svatého Ducha v našich životech. Není-li Bůh dobrý?

Pokud se vírou chytíte Ježíšovy smrti a všeho, co vám Bůh dal, budete klidná osoba. Nebudete se trestat. Nebudete zapleteni v perfekcionismu. Nebudete každodenně posuzovat svůj účinek, abyste viděli, zda vám je Bůh nakloněn nebo ne. Budete zaměřeni na kříž Golgoty. Celé to břemeno z vás bude sňato a konečně budete mít svobodu vkročit do Ježíšova života. Právě proto slib říká: „Pokud vyznáváte víru, On bude ve vás přebývat.“ A to je stálý proces. Zcela jsem ohromen, že tolik křesťanů, když vidí hříšníka, jak přichází ke Kristu, ve stejném okamžiku očekávají zralost. Vypadá to, jako kdyby nikdy nevychovávali dítě.

Nejdůležitější část přípravy ke křtu není vyučování řady doktrín, nýbrž poznávání Ježíše Krista. Všechny doktríny by měly být nasměřované na Krista, aby nám ukazovaly Boží charakter i to, co On pro nás vykonal v Kristu. Neměla by to být pouze řada učení, která podporují církve. Učení mohou mít oživující účinek, pokud se vykládají Kristocentricky – jsou zaměřené na Krista, orientované směrem ke Kristu. Myslím, že nikdy nejsme pozváni, abychom pouze obhajovali jeden soubor doktrín. To není důvod naší existence. My jsme pozváni, abychom vedli hříšníky k životu. A pokud jsou ve společnosti hříšníci, tak by měli navštěvovat církve – ty které hlásají a vyučují dobrou zprávu – ve snaze najít svobodu, život, vítězství a možnost, aby zbytek života strávili bez otročení hříchu.

Na tomto místě bych vás poprosil, abyste přestali se čtením této knihy. Alespoň na chvíli, dostatečně dlouhou na to, abyste si našli Bibli a přečetli si Římanům 6. kapitolu. **Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli, jak bychom v něm**

mohli dále žít? Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtevýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Necht' tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce, ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti. Hřích nad vámi už nebude panovat, vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí. Co z toho plyne? Máme snad hřešit, protože nejsme pod zákonem, ale pod milostí? Naprosto ne! Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte - buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti. Mluvím názorně z ohledu na vaši lidskou slabost: Jako jste se dříve propůjčovali k službě nečistotě a nepravosti k bezbožnému životu, tak se nyní dejte do služby spravedlnosti k posvěcení. Když jste byli služebníky hříchu, měli jste svobodu od spravedlnosti, jaký jste tehdy měli užitek z toho, zač se nyní stydíte? Konec toho všeho je přece smrt. Avšak nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky Božími, máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný. Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. Řím. 6:1-23.

Skončili jste se čtením? A teď soustředte pozornost na použití slov. Počítejte s tím v 11.verši. „Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.“ Když s něčím počítáte, je to víra nebo pocit? To je zkušenost víry, že ano? Tato slova se mohou přeložit více způsoby: považujte, mějte na mysli, držte se toho nebo rozhodněte se věřit.

Když se rozhodneme věřit, máme právo na vše co Kristova smrt umožnila. Přístupování ke kříži by se mělo stát prvním krokem každého našeho dne. Teď se podíváme na praktické kroky. První zvyk, který bychom chtěli vnést do našeho každodenního života, je zvyk vyznávání své víry a díkůvzdání za Ježíšovu smrt. Mimochodem, možné jsou i odpovídající pocity, které provázejí prohlášení víry. Lidem, kteří vyjadřují svoji víru, Bůh dává dobré a zdravé pocity.

Čím více se s druhými rozdělujeme o tyto věci, ony se stále více stávají součástí nás samých. Nejste svobodní proto, že jste nějakým způsobem vylepšili svůj život. Svobodní jste proto, že Ježíš žil ne nějakým „vylepšeným,“ ale dokonalým životem. Rozumíte tomu? Bůh musel odstranit vinu, která lámala lidstvo. I když jsme byli závislí na hříchu a jinak jsme ani nemohli, přesto jsme

cítili vinu. Proto Ježíš musel dovolit, aby se s Ním jednalo tak jak jsme si to my zasloužili, jako s absolutním hříšником. Musel zemřít. A pouze smrt spravedlivého mohla vykoupit od hříchu celý tento svět.

Ano, to co zabilo Ježíše, to byl NÁŠ hřích. Když Petr povstal a kázal to mocné kázání v den Letnic, a když se obrátilo 3 000 lidí, řekl přítomným Židům: „Vy jste zabili Ježíše!“ Právě o tom kázal. Vše jim řekl otevřeně a oni byli odsouzeni a činili pokání. Podívejte se na zprávu ve Skutcích. **„Ať tedy všechn Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem.“** Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: **„Co máme dělat, bratří?“** Petr jim odpověděl: **„Obrat'te se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“** A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: **„Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“** Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtění a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Sk. 2:36-41.

V každodenním životě se nám všem může stát, že toto ztratíme ze zřetele. Ale Bůh je milostivý a zajímavé je, že nás nevrací zpět pod odsouzení. Ale přesto, my tam sami sebe velice brzy vrátíme. Bůh nás nevrací pod odsouzení, protože důslednost našeho správného života nebyla důvodem pro to, aby z nás odsouzení sňal. My jsme osvobozeni, protože nás Bůh tolik miloval, že dovolil, aby Ježíš vše vytrpěl místo nás. To je milost. To je podstata milosti.

Jediný základ naší jistoty

Základ naší jistoty je to, co nám Bůh dal. Doufám, že to chápete. To je jediná základna pro naši jistotu. To je základ naší jistoty, protože nám všechny zásluhy kříže nejsou připsány na základě našich lidských úspěchů, nýbrž na základě Kristova božsky-lidského úspěchu. Takže i když znovu padneme, což se nám všem stávalo, a znervózňovalo nás to, že nemůžeme tyto pravdy stále udržovat ve své mysli, přesto nejsme znovu zatlačeni zpátky pod odsouzení a vinu. To je proto, že jsme nikdy nebyli prohlášeni spravedlivými pro svoji dobrotu, ale díky Ježíšově dobrotě.

Právě kvůli tomu, je to, co nám Bůh dává, základ naší jistoty. A pokud tento faktor bude na svém místě ve vašem každodenním životě, můžete se vyhnout „jo-jo“ zkušenosti. Můžete začít nepřetržitou zkušenost víry a jistoty. Ale brzy pochopíte, že Bůh vám nabízí i mnohem víc. Připomeňte si Řím. 5:10. Ta dvě slova, by měla přímo vyskočit ze stránek vaší Bible a zasvítit jako neonový nápis MNOHEM VÍC. Mnohem víc, než čeho? Pojdme si znovu přečíst celý ten verš: **„Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše (mnohem víc) nás smířené zachrání Jeho život.“** Řím. 5:10.

Dobrá zpráva je, že i když jsme byli Boží nepřátelé, smířili jsme se s Bohem smrtí Jeho Syna. A přesto... máme ještě mnohem víc. Prosím vás, abyste toto nepřehlédli. To, co vám Bůh nabízí, není jenom přednost osvobození

od rozsudku smrti, a to je překrásné privilegium, to nemůže nikdo popřít. To je jako kdyby vás pustili z vězení, kde jste čekali rozsudek smrti.

Ale Bůh si přeje, abyste věděli, že pro vás připravil ještě mnohem víc. Proto protestantství začalo upadat, když se zastavilo u kříže. Protože kříž je cestou, která vede k mnohem víc. A nestačí jenom jít životem a vědět, že mi je odpuštěno, že jsem omilostněn, že se Bůh na mě dívá jako na dokonalého. Bůh mi nabízí mnohem víc. Jak moc? Co je napsáno? Zachrání nás Jeho život. Bůh si přeje, abyste věděli, že On nedává jenom odpuštění, On vám nabízí i obnovení. Jinými slovy, spasení není pasivní zkušenost. To je dynamická zkušenost. Pokud vkročíte do spasení, vkročili jste do života. A doufám, že jste z toho, co jste zatím přečetli pochopili, že do života se vchází skrze Ježíšovu smrt. Nemůžete vejít do života, pokud jste předtím neprošli skrze Ježíšovu smrt.

A sám Ježíš takto vyučoval: **Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Jan 12:24.** Do života se vchází skrze smrt. Pro mnohé z nás neúplné křesťanské učení o tomto tématu nemělo velký význam. Byli jsme vyučováni, že nás Bůh miloval a odpustil nám a potom nás nechal s našimi hříšnými zvyky, které jsme nedokázali vždy zanechat za sebou. A to se stává velice zdrcujícím. To mě jednoho dne donutilo, abych zvolal k Bohu: „Tento systém nefunguje!“ Bůh měl se mnou přesto trpělivost.

Bůh si přeje, abyste věděli že to mnohem víc, než co jste dostali skrze Ježíšovu smrt, znamená obnovení, které dostanete skrze Jeho život. Právě teď máte svobodu přijmout Ježíšův život. A doufám, že vám je naprosto jasné, že Kristův život nemůže být dán nikomu, kdo nemá podíl na Jeho smrti. V tom případě byste ještě byli pod odsouzením a vinou, zatímco byste si ve stejné chvíli přáli i život. Skončili byste v tom zvláštním rozporu, v jakém si pokrytectví, kdy sedíte v církvi, posloucháte kázání, dokonce i hovoříte o druhém Kristově příchodu a potom vyjdete a stále znovu se vracíte na vyšlapané stezky hříchu. To nebylo Božím plánem pro nás.

Přehled kapitoly

1. Jak se můžete stát osobou, která má pokoj?
2. Čemu by měly vyučovat všechny biblické a tím pádem i všechny církevní doktríny?
3. Který by měl být důvod pro existenci kterékoliv církve?
4. Popiš rozdíl mezi vírou a pocity.
5. Proč Ježíš dovolil, aby se s Ním jednalo tak, jak jste si to vy zasloužili?
6. Jak Bůh reaguje, když neuspějete být zaměřeni na dobrou zprávu každý den?
7. Jak můžete začít nepřetržitou zkušenost víry a jistoty ve svém životě?
8. Co vám to mnohem víc Bůh nabízí kromě kříže a co má stejnou důležitost jako skutečnost dosažená na kříži?
9. Za jakých podmínek může přijmout toto mnohem víc a proč je to nutné?

Křest, smrt i život

Víte, jaký je pravý význam křtu? Podstatou je ochota veřejně přiznat, že hřích, který Ježíš vzal na sebe byl váš hřích, a že smrt, kterou Ježíš zemřel byla vaše smrt. Ježíš byl čistý a spravedlivý Člověk, a my to přiznáváme při křtu. Nepřiznáváme jenom to, že jsme v Jeho smrti i my zemřeli, nýbrž i to, že nyní žijeme v Jeho vzkříšeném životě. Celou dobu na těchto stránkách mluvíme o tom, že naše spasení je ve stejnou dobu i dosažená skutečnost i proces, který se odvíjí. Takto my při křtu veřejně přiznáváme svoje úplné ztotožnění se s Kristovou smrtí i vzkříšením.

Bylo by velmi smutné, kdyby se křest prostě změnil v příležitost za vyjádření souhlasu s řadou doktrín a připojení k církvi. Jaká by to byla tragédie. Kdyby nám alespoň šlo tolik o to, abychom lidem pomohli pochopit Ježíšovu smrt a vzkříšení, kolik nám, jak to někdy vypadá, jde o to, aby přijali všechny naše doktríny. Ty věci by samy přišly na svoje místo, protože pokud jste opravdu rozuměli spasení, tak jste do svého křtu v Kristu dostali Kristovu mysl, takže jste otevření i pro vše ostatní, co si On přeje, abyste věděli a věřili. To je logické pořadí, ale je jednoduché je narušit.

Doufám, že dokud čtete tuto knihu, že máte po ruce otevřenou Bibli. Právě bych vás poprosil, abyste si našli 2. Kor. 5:21 **Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. 2.Kor. 5:21.** Proč Ježíš zemřel a stal se hříchem v očích svého Otce? Abychom se my mohli stát spravedlivými.

Tolik lidí nemá žádnou představu o tom, co znamená vejít do spasení. Oni si to takto představují: „Konečně odejdu na nebe a tam budu žít a žít.“ Samozřejmě, že i věčný život je částí našeho spasení, ale spasení není něco, na co musíme čekat, něco v daleké budoucnosti. Ne, spasení znamená teď vkročit do Kristova života.

Slovo spasení je poprvé použito v Novém Zákoně v Matouši 1:21. **Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. Mt 1:21.** „Z“ jeho hříchů. Avšak mnozí, jak to vypadá věří, že je tu napsáno „v“ jeho hříchů. Myslím to vážně. Zjevné je, že tomu mnozí věří.

Vysvobození

Spasení znamená být vysvobozen z hříchu. To je to, co znamená být spasen. Ale když se vás někdo zeptá: „Jsi spasen?“ Co má na mysli? Že jdete do nebe. Že budete žít nekonečně, bez ohledu na to, co jste dělali. A znovu, Ježíš zemřel, abychom se my mohli stát „spravedlností Boží v Něm.“ Smyslem Jeho smrti bylo otevírání dveří, aby se v nás mohla obnovit spravedlnost, spravedlnost, kterou nám odňal hřích. To je význam spasení. Vcházíte do života a ten život se nachází v Synu. **A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život.**

1. Janova 5:11-12. Pokud je Kristus ve vás, tak vy máte Jeho život. Už nebudete otroky hříchu. Bůh ve vás obnoví spravedlnost. To je Jeho

slib. Jediný problém je to, že to není okamžitá změna, je to trvalý proces v našich životech.

Nevím, kolik lidí bude ohromeno, když pochopí, že spasení není nějaké privilegium vznášení se v oblacích. Ve skutečnosti to je velice reálná pozemská zkušenost. Věčný život je už teď skutečností, protože se ten život nachází v Synu. Kdo má Syna, ten má tím pádem i věčný život. Proto je potřeba, abychom strávili život hledáním Krista. Není potřebné, abychom se pokoušeli sebe zdokonalovat, protože jediný způsob, jak se můžeme zdokonalit je ten, že máme Krista. **V nikom jiném není spásy, není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. Sk. 4:12.** Být spasen znamená být proměněn (obnoven) ve spravedlnosti, dostat takový život, který v podstatě může vydržet (obstát).

Představte si, co by se stalo, kdyby si nás Bůh teď všechny vzal do nebe, kde vládne absolutní nesobeckost, kde je vše podřízeno čisté lásce. Ale Bůh je milostivý. Lotr na kříži bude mít privilegium dorůst v nebi, protože tady neměl příležitost. Bůh ví, že pro většinu z nás je to proces, který trvá celý život. A dokonce i tehdy, když se podíváme na sebe, tak vidíme kolik nám ještě chybí Jeho slávy.

Jeden neuvěřitelný výrok, který jsem přečetl v Bibli se nachází v Efeským. Stále se k němu vracím a připomínám si, že to je to, co nám Bůh slíbil. To je jeden z nejkrásnějších výroků v Novém Zákoně, který hovoří o výšce, hloubce, délce i šířce Boží lásky. Čtème: **A aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích, a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka. Poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží. Ef. 3:17-19.** Neuvěřitelný výrok. Skoro jsem omdlel, když jsem to poprvé přečetl. Řekl jsem: „V žádném případě.“

Bůh mi nabízí plnost. A musím vám přiznat, že mám problém se vyrovnat i s několika kapkami Božího světla, když mi ho odhalí. A On mi nabízí plnost. Plnost! Jinými slovy, vy můžete mít tolik lásky, kolik jí má Bůh, protože Bůh v podstatě miluje skrze vás. Vy můžete odpouštět tak, jak Bůh odpouští. To je zázrak, protože to Ježíš odpouští skrze vás. A kolik odpuštění je v Ježíšově srdci? Podívejme se do Lukášova evangelia. **Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Lukáš 23:34.** Ježíš ta slova „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí,“ vyslovil poté, co byl přibit na kříž.

Ellen Whiteová, ta plodná křesťanská spisovatelka 19. století napsala tato inspirovaná a významná slova knize „**Touha věků**“ str. 744-745: **Spasitel ani nezasténal. Z jeho tváře vyzařoval klid a vyrovnanost, z čela mu však stékaly krůpěje smrtelného potu. Nikdo se nad ním neslitoval a nesetřel mu je, nikdo nepovzbudil jeho lidské srdce slovy soucitu a nevyjádřil mu svou věrnost. Šlapal sám v lisu a nikdo z lidí nebyl s Ním. Když vojáci plnili hrozný úkol, Ježíš se modlil za své nepřátele: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Luk. 23:34.** Nemyslel na své vlastní utrpení, ale na hřích a strašný konec svých nepřátel. Neproklínal vojáky, kteří s ním tak krutě zacházeli. Nesvolával pomstu na kněze a přední muže, kteří se radovali z uskutečnění svého záměru. Kristus je v jejich nevědomosti a vině litoval. Prosil Otce, aby jim odpustil. Protože nevědí, co činí.

Ta Kristova modlitba za nepřátele objala celý svět i zahrnula každého hříšníka až do konce času.

Můžeme-li my takto odpouštět? Znovu opakuji, že neexistuje moc na celém tomto světě, která může způsobit takovou proměnu v lidském srdci. Můžete si poslechnout všechny semináře typu „Jak pomoci sobě,“ jít na všechna poradenství, vyzkoušet vše, co vám tento svět nabízí, ale to nemůže proměnit vaše srdce. Ale pokud dovolíte Ježíši, aby vírou přebýval ve vaší mysli a vašem srdci skrze Svatého Ducha, v jediném okamžiku můžete mít Boží mysl.

Apoštol Pavel to hezky vyjádřil: **Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána. Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha. 2. Petr 1:2-4.** Tak je Bůh – Jeho sláva i dobrota – v nás.

Budete přemýšlet nejvznešenějšími myšlenkami. Budete mít nejhlubší pocity. Budete milovat nejvznešenější láskou. Zažijete nejneuvěřitelnější přiznání, pokání i odpuštění. A budete to šířit na všechny lidi kolem sebe, protože Kristus bude ve vás. A když je Kristus ve vás, tak Bible říká, že můžete počítat s tím, že jste **„mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.“ Řím. 6:11.** Nejtěžší věcí na světě je rozhodnout se věřit, když důkazy tvrdí pravý opak. Protože, ať si to chceme přiznat nebo ne, my v sobě cítíme, že nás hřích nějakým způsobem přitahuje. Můžeme všichni dokázat pravdivost tohoto tvrzení?

Přitažlivá síla hříchu v nás

Věřím, že přitažlivou sílu hříchu budete v sobě cítit až do druhého příchodu Ježíše Krista, a že je zcela nereálné očekávat, že nebudete cítit sklon ke hříchu. Ve skutečnosti Boží Slovo říká, že ti, kteří vešli do sféry duchovnosti a znovuzrodili se z Ducha, ještě silněji cítí přitažlivou sílu hříchu, než lidé, kteří jsou přirozeně tělesní.

Mě dřív hřích nikdy nějak moc nevzrušoval. Lidé, kteří jsou narození z Ducha a žijí duchovním životem, cítí a všímají si přítomnosti hříchu v sobě mnohem více, než ti neduchovní. Když se ponoříte do Božího zákonu, cítíte odsouzení, protože vidíte Boží svatost a ona vám odhaluje vaši hříšnost. Ne, mě hřích dříve vůbec nevalil. Stávalo se, že jsem si v něm liboval. Ale když přišel zákon a já jsem na něj pohleděl, zemřel jsem. Podívejte se, jak to vyjadřuje Pavel v Řím. 7:9-13. **Já jsem kdysi žil bez zákona, když však přišel zákon, hřích ožil a já jsem zemřel. Tak se ukázalo, že právě přikázání, které mi mělo dát život, přineslo mi smrt. Hřích použil přikázání jako příležitosti, aby mne oklamal a tak mě usmrtil. Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré. Bylo snad to dobré příčinou mé smrti? Naprosto ne! Hřích však, aby se ukázal jako hřích, způsobil mi tím dobrým smrt. Tak skrze přikázání ukázal hřích celou hloubku své hříšnosti. Řím. 7:9-13.**

Pavel v podstatě říká, že zákon učinil jeho hřích ještě hříšnějším. On jej zveličil. Ukázal mu, jak moc byl vlastně hříšný tím, že porovnal jeho hřích s Boží svatostí. Proto, pokud očekáváte, že už nikdy nebudete v sobě cítit sklon nebo moc, která vás bude táhnout ke hříchu, mám pro vás zprávu. Mýlíte se. Vy to budete cítit mnohem víc než dřív.

Až nakonec jednoho dne můžete spolu s apoštolem Pavlem zvolat: „**Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně.**“ Řím. 7:17. „Toto nejsem já,“ říká on, „to je hřích, který ve mně žije.“ Bůh tomu rozumí. To je jeden z důvodů, proč Ježíši dal stejné tělo jako je naše. **Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla.** Žid. 2:14. **Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích.** Řím. 8:3b.

Ježíš vzal na sebe tělo lidské bytosti, poté co lidská rasa byla oslabena 4000 let strávených v hříchu. Přemýšlejte o tom. Proto Ježíš cítil to, co i my cítíme. To mě povzbuzuje, když vím, že Ježíš měl opravdové lidské tělo, a přesto byl bez hříchu. Když jsem pochopil, že Ježíš vzal na sebe stejné fyzické tělo jako je moje, poprvé v životě jsem začal chápat, že hřích v podstatě není něco fyzického. Hřích je postoj vzpoury proti Bohu, a to se manifestuje fyzickými skutky. Ježíš to takto vysvětlil: **Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Nezcižoložíš.“ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcižoložil ve svém srdci.** Mt 5:27-28. **Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost.** Mk 7:21-22.

Podle Bible existuje okamžik v našem duchovním růstu, kdy se můžeme považovat za mrtvé hříchu. Ale, to očividně neznamena, že necítíme přítomnost hříchu v sobě. A brzy zjistíme i co to znamená.

Pojďme se teď podívat do Řím. 6:6. **Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili.** Řím. 6:6. Náš starý člověk je ukřižován spolu s Kristem. Otázkou je, ve kterém okamžiku křesťanského života se toto stává skutečností. Ve kterém okamžiku toto můžeme opravdu tvrdit.

Pavel nám dává odpověď v této kapitole, která musí předcházet výrazu „víme přece“ ze 6. verše: **Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání.** Řím. 6:3-5.

Tak nám naše chápání křtu může ukázat odpověď. Protože při křtu někteří lidé možná mohou očekávat svoji smrt – smrt své staré přirozenosti. Ale vy jste během křtu pokřtěni do Ježíšovy smrti. A když jste již pokřtěni v Jeho smrt, čemu byste měli rozumět lépe, než vše ostatnímu? Kříži! Vykoupení! Významu Jeho smrti! Jestliže jste v období do svého křtu již toto pochopili, pokud jde o neuvěřitelný význam, který má Kristova smrt pro vás. Když jste dospěli k tomu přesvědčení, tehdy byste měli jít ke křtu, protože v té chvíli jste připraveni na to, abyste byli pokřtěni v Jeho smrt.

A znovu, skrze přijetí Jeho smrti, my se otevíráme, abychom přijali Jeho život. Ale často je opravdu těžké přesvědčit lidi, aby se zaměřili na Kristovu smrt a vynechali sebe ze středu pozornosti, když uvidí, jak byl Bůh dobrý v Kristu, takže Bůh může sídlit v nich a donést jim vše, co si oni v podstatě od začátku přáli – svatý a čistý život Bohu k slávě. Protože Bůh vás nevylepší pouze zvenku. On vás nechce jenom trochu vylepšit, poopravit. On vás znovu stvoří – obnoví vás ke svému obrazu. Mám pro vás zprávu. To může být velice bolestivý proces, ale přesto i velice radostná zkušenost. A vše je to naše pouze skrze víru.

Přehled kapitoly

1. Co veřejně přiznáváte, když se křtíte? Jak to souvisí s vaší zkušeností spasení?
2. Jaký je pravý význam spasení? Co se stane, pokud tomu opravdu porozumíme?
3. Proč Ježíš zemřel a stal se hříchem v Božích očích? **Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. 2. Kor 5:21.**
4. Jak se vysvobodit z hříchu? Jak to udělat, aby věčný život už teď byl skutečností? **A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život. 1. Jan 5:11-12 a V nikom jiném není spásy, není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. Sk. 4:12.**
5. Který je jediný možný způsob, aby se změnilo vaše srdce? Jak už teď můžete mít plnost Boží a začít milovat i odpouštět jako On? **Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil vnitřní člověk, a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích, a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka. Poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží. Ef. 3:14-19 a Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha. 2. Petr 1:4.**
6. Co se stává s přitažlivou silou hříchu ve vás, když vejdete do sféry duchovnosti?
7. Jaký vztah existuje mezi Božím zákonem a zkušeností s hříchem pro osobu, která je zrozena Duchem? **Já jsem kdysi žil bez zákona, když však přišel zákon, hřích ožil a já jsem zemřel. Tak se ukázalo, že právě přikázání, které mi mělo dát život, přineslo mi smrt. Hřích použil přikázání jako příležitosti, aby mne oklamal a tak mě usmrtil. Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré. Bylo snad to dobré příčinou mé smrti? Naprosto ne! Hřích však, aby se ukázal jako hřích, způsobil mi tím dobrým smrt. Tak skrze přikázání ukázal hřích celou hloubku své hříšnosti. Řím. 7:9-13.**
8. Jak autor popisuje „hřích“, jehož důsledkem jsou fyzické skutky?

Otázka k přemýšlení

Jak se změnilo vaše chápání křtu ve světle Řím. 6:3-6? **Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtění v Krista Ježíše, byli jsme pokřtění v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Řím. 6:3-6.**

14.

Připojit se ke Kristovu tělu

Co je základem našeho pokoje? To jsme už našli v Římanům. **Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Řím. 5:1.** Pokoj nezáleží na tom, jestli jsem upřímným před Bohem. Spíše by se mohlo říci, že teď můžu být upřímný, otevřený a čestný, protože můj pokoj je skutečností, protože jsem již „ospravedlněn.“ Ne obráceně. Svojí pravdomluvností nepřesvědčujeme my Boha, aby k nám byl velkorysý, nýbrž my jsme v podstatě, díky tomu, že Bůh jedná velkoryse s námi, v našem beznadějném, bezmocném a bezbožném stavu, způsobilí, abychom byli pravdiví.

A Kristus nám nabízí, že skrze svého Ducha vejde do nás a donese nám proměnu zevnitř. On nám nenabízí pouze vylepšení našich vlastností. On nám v podstatě nabízí, že vejde a bude v nás žít. Obzvlášť mám rád u Boha, že se může nastěhovat do lidského těla. Kdykoliv navštěvuje zemi, On se vždy obléká do lidského těla. Ježíš přišel na zem v lidském těle. Svatý Duch přišel na zem a přebývá v lidském těle. To je Boží specialita. On se specializoval na vtělení.

Vy v podstatě můžete mít účast na Jeho Božské přirozenosti. Můžete mít Boha v sobě a nikde ve vesmíru neexistuje taková síla. Mít Boha v sobě, to je něco, co proměňuje, obnovuje, posiluje a vítězí, protože přijímáte Toho, kdo v lidském těle překonal hřích i ďábla. Vy se oblékáte do Něj.

A pokud jsou věřící opravdu ve víře, naplnění jsou touhou zvěstovat to. Křest by vždy měl být veřejným činem, protože ve chvíli, kdy jste připraveni to veřejně vyznat, tak prohlašujete: „Teď jsem připraven připojit se ke Kristovu tělu a převzít svoji úlohu jako jeho součást.“ Takže sjednocení se s Kristovým tělem, se vždy vykonávalo cestou křtu, na což Boží odpověď vždy bylo pomazání Duchem.

Před nějakou dobou jsem byl v Austrálii a jeden můj příbuzný, který je tam starším sboru, ke mně přišel a řekl mi: „Podívej se, mám jeden mladý pár, mají kolem 20-ti let. Vyučoval jsem je a chtějí se nechat pokřtít. Ptal jsem se kazatele a on mi dovolil je pokřtít.“ Bylo to velice vzrušující pro mého synovce, protože do té doby ještě nikoho nepokřtil. A protože vyučoval tento pár, kazatel mu dovolil,

aby je pokřtil. „Ale oni se nechtějí připojit k církvi,“ řekl mi a zeptal se: „Co bys ty udělal? Pokřtil bys je?“ Odpověděl jsem: „Ne, nepokřtil. Zajímavé je, že ti to říkám právě já,“ dodal jsem: „protože byla fáze v mé zkušenosti, kdy bych to pravděpodobně učinil. Ale od té doby jsem dostatečně vyzrál, abych pochopil, že křest je okamžik v životě, kdy cítíme, že jsme připraveni spojit se s druhými, kteří také pochopili, že zemřeli s Kristem na Jeho kříži a přejí si stát se užitečnou součástí Jeho církve.“

Tehdy jsem svého synovce provedl skrze několik významných kapitol Svatého písma. Například, četli jsme Skutky, kde se Pavel obrací k učedníkům v Efezu s otázkou: „**Když jste uvěřili, přijali jste Ducha svatého?**“ **Odpověděli mu: „Vůbec jsme neslyšeli, že je seslán Duch svatý.“** Pavel řekl: „**Jakým křtem jste tedy byli pokřtěni?**“ **Oni řekli: „Křtem Janovým.“** Sk. 19:2-3. Pavel věděl, že při křtu by měli přijmout Svatého Ducha, protože to je pomazání ke službě v duchovním těle – církvi. Takže je pokřtil znovu. Položil na ně ruce a oddělil je ke službě. Přijali dary a byli uvedeni do služby. Proto jsem řekl svému synovci: „Pokud křtíš lidi a oni se nestávají součástí duchovního těla, tak oni budou pouze sedět v církevních lavicích a v nich i zemřou. Uvadnou, protože nejsou zapojeni do služby.“

Nikdo není ve službě jednotlivě, celé tělo je ve službě. Ruka nemůže říct: „Já jsem ve službě.“ To co ruka může říct je: „Já jsem část těla, která slouží Bohu ke slávě.“ To je Kristovo tělo. Přečtěte si 1. Korintským 12. kapitulu, kde Pavel dělá výborné srovnání mezi rozmanitostí duchovních darů v Kristově těle a fungováním jednotlivých částí lidského těla, které pracují společně jako jeden celek.

To jsem vše prošel se svým synovcem, a on mi ani neřekl, že je chtěl křtít hned druhý den. Byl bych rád, kdyby mi to býval řekl, ale on tu maličkost vynechal. V každém případě, příští ráno navštívil ten pár a řekl jim, že je nepokřtí, dokud s nimi ještě něco neprobere. Příští úterý večer, oni po vyučování prohlásili: „Tak proč bychom nebyli částí duchovního těla?“ A hned potom se křtem připojili k tělu. Byla to překrásná zkušenost a můj synovec skrze ni dost vyzrál.

Křest je okamžik, kdy si přejete připojit se ke Kristovu tělu, ale přechod z dosažené skutečnosti na proces, který se odvíjí, se děje ve chvíli, kdy uvěříte. Nezapomeňte, vy opravdu nemůžete dozrávat sami. Nemůžete sami dělat pokroky v lásce. Proto nás Bůh přivádí do těla, protože naše příprava ke službě předpokládá naše dozrávání, jako fungujících částí těla. A jak se učíme, že potřebujeme jedni druhé, a abychom si vážili jedinečnosti rozmanitých darů, které máme, tak vzrůstá i naše užitečnost pro Boha.

Bůh je velice moudrý v této otázce. Takže v určitém slova smyslu, pravý růst začíná, když se staneme účinnou částí těla. Samozřejmě, Duch je ten, který naše životy přivedl k víře a Jeho dílo je i to, že jsme uvěřili. Přesto, něco významného se začíná dít v okamžiku, kdy jsme zaujali postoj, i když jsme to zveřejnili stávající se částí Kristova těla, když nás Duch pomazal. Podle mé zkušenosti tehdy začíná pravý růst v životě lidí. Viděl jsem lidi, kteří byli mnoho let ve zmatku, ale když konečně zaujali postoj, osvobodili se přes noc. Vzrušující.

Přehled kapitoly

1. Co vám umožňuje mít pokoj a ve stejné chvíli být otevření, upřímní a poctiví před Bohem?
2. Co znamená „obléknout si Krista?“
3. Jak, podle Bible, osoba přistupuje k duchovnímu tělu Kristovu? 1.Kor. 12.
4. Co bude výsledkem biblického křtu? Skutky 19.
5. Kdy začíná spasení jako proces, který se odvíjí?
6. Jaký vztah existuje mezi procesem spasení a naším křtem?
7. Jakým způsobem nás Bůh vychovává, abychom pro Něj byli užiteční ve službě?

Otázky k přemýšlení

Zakusili jste pomazání Duchem ke službě? Připojili jste se opravdově ke Kristovu tělu?

15.

Radikální vnitřní proměna

To, co jsme dostali skrze Kristovu smrt je skutečností. To je naše, i když jsme nic neučinili, čím bychom si to zasloužili. To nám je darováno zcela zdarma. Mnoho neuvěřitelných požehnání se stalo našimi, skrze Kristovu smrt – odpuštění, ospravedlnění, smíření, zbavení síly našeho nepřítele. (Stačí s vírou vyslovit Ježíšovo jméno a ďábel běží od nás!), i naše vykoupení. Vše toto a ještě mnohem víc je naše. Můžeme si dělat nárok na všechny tyto přednosti.

Ale slovo spasení vždy souvisí s přijímáním Kristova života, protože spasení je dynamické. Již víckrát jsme si všimli, že je ve stejné chvíli dosažená i skutečnost i proces, který se odvíjí. Opakuji, Kristův život se dává jenom těm mezi námi, kteří vírou přijmou dar Boží lásky zjeven v oběti Jeho Syna.

Bůh nám slibuje, že v nás bude přebývat, pokud toto přijmeme vírou. Jemu můžeme věřit. Můžeme vykročit a pracovat jako osoba, ve které je Bůh. Ale chci vás upozornit, že není bezpečné dovolit Bohu, aby byl ve vás. Mnohem bezpečnější je dívat se na Něj na kříži a říct: „Ano, musel mě mít rád, když to učinil.“ Ale pokud jste připraveni dovolit Mu přebývat ve vás, to je již důvěrná věc, protože přítomnost živého Boha ve vás, dává výzvu vašim myšlenkám, pocitům, jednání i postojům. Opravdu nic nezůstává nedotčeno, když živému Bohu dovolíte, aby ve vás přebýval. Proto vždy říkám lidem: „Dobře si to rozmyslete, než dovolíte Bohu, aby ve vás přebýval, protože On vás nezanechá takové, jaké vás našel.“

On zušlechtí, obnoví, změní, promění. On vás otesá. On vás vytvaruje. Dovolí dokonce i pokušením a těžkostem, aby vešli do vašeho života, jenom proto, aby vás přivedl do stavu, ve kterém se On může zcela zjevit ve vás. To je

v podstatě Jeho milost a vy budete kopat nohama a volat o pomoc. To budete dělat, pokud se alespoň trochu podobáte mně. Dvakrát ve svém životě jsem opravdu musel Bohu říct: „Pust' mě, prosím Tě! Nemohu už dále snášet tento stres. Slíbil jsi mi, že nedovolíš, abychom byli pokoušeni více, než můžeme vydržet a já Ti právě oznamuji, že už nemohu vydržet ani hodinu. Budeš muset zmírnit tlak, pokud mě chceš i nadále mít jako poslušného syna, který Tě miluje.“ Vážně jsem obrátil k Bohu pozornost: „Jsem v nebezpečí. Nedokážu si s tím poradit.“

Drzé požadavky

Podle Pavla, teď jste v pozici, a to je už každodenní věc, že Bohu kladete zdánlivě drzé požadavky, a to vše na základě víry. Pojdme si přečíst Řím 6:6-11. **Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli - jak bychom v něm mohli dále žít? Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Řím. 6:6-11.** Toto je velice významná pasáž. To, co zde čteme, by se mělo stát nedílnou součástí vaší každodenní zkušenosti. Přišli jste ke kříži. Vyznali jste svoji víru v Ježíšovu smrt. Získali jste právo, aby jste byli ospravedlněni, prohlášeni spravedlivými, aby vám bylo odpuštěno, abyste byli smířeni s Bohem. Vše to jsou krásné přednosti, které vám Bůh dal skrze Ježíšovu smrt. A teď se vraťte a podívejte se na 8. verš. Přesvědčte se, že mu jasně rozumíte. **Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Řím. 6:8.** Toto je možné díky přijetí Svatého Ducha do života. A tak si můžete každý den s plným právem dělat nárok na to z 11. verše. **Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Řím. 6:11.**

Víra a pocity

Když jste již byli u kříže a poděkovali Bohu za Jeho velkorysost skrze Ježíšovu smrt, čas je k tomu, abyste učinili další krok víry. Teď máte privilegium, abyste, jak Pavel říká počítali s tím, že jste mrtví hříchu. A to nijak nesouvisí s vašimi pocity. Vy dokonce můžete mít pocit, že jste ve velkém pokušení. Vy můžete cítit, jak vás něco zevnitř přitahuje ke hříchu. Toto je krok víry, ne krok pocitů. Vy se považujete za mrtvé hříchu.

Osobně jsem za to velice vděčný Bohu. Protože jsem viděl, jak Ježíš umírá na kříži a poděkoval Bohu za to, provádím tento krok a říkám: „Děkuji Ti Bože, že dnes se považuji za mrtvého hříchu, ale stejně tak žiji Bohu. Dnes jsem já Tvoje dítě. A když vycházím ze svého domu, co potřebuji? Co potřebuji, abych mohl fungovat jako Tvoje dítě?“ Protože jsem „mrtev hříchu a živý Bohu,“ co budu potřebovat v tomto novém dni? Budu potřebovat Svatého Ducha. A i když se Bůh ke mě již nastěhoval, já si přeji každý den posilovat svůj vztah k Bohu, protože já jako Boží dítě, které už není otrok hříchu, nýbrž je místo toho dítě nebeského Otce, potřebuji, aby se Svatý Duch ve mně přebýval, abych fungoval a žil v tomto dni.

Teď bych vás chtěl přivést k přemýšlení o biblickém slibu, nebo slibech, o které se můžete opřít, abyste si byli jisti tím, že v tomto okamžiku dovolujete Bohu, aby se svým Duchem nastěhoval do vaší mysli. Protože jste Boží dítě, nesměli byste vycházet z domu bez Ducha živého Boha ve své mysli. A neomezujte se na epištolu Římanům, i když jsme se my na ni tady zaměřili.

Kvůli ilustraci, tady je několik takových slibů, které v Písmu našli účastníci mého semináře, když jsem je o to poprosil:

A já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky. Jan 14:16.

Dej, ať slyším veselí a radost, ať jásají kosti, jež jsi zdeptal. Ž. 51:10.

A dám jim jedno srdce a vložím do jejich nitra nového ducha, odstraním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce z masa. Ez. 11:19.

Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši. Fil. 2:5.

Když o tomto budete přemýšlet i vy budete objevovat nové sliby Svatého Ducha. A krásné je získat zvyk dovolávat se takovýchto slibů každý nový den. Vzpomínáte si na Ježíšovo setkání s Nikodémem? **Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Jan 3:3.**

Toto každopádně potvrzuje velikou pravdu, které si stále všímáme dokud čteme tyto stránky, a to je, že spasení je ve stejné chvíli i dosažená skutečnost i proces, který trvá. Protože pokud by spasení bylo jenom skutečnost dosažená skrze Ježíšovu smrt, a kdyby vše skončilo jen u toho, což je myšlenka, kterou přijalo velké množství křesťanů, vy byste v tom případě měli odpuštění, ospravedlnění, smíření a všechna ta požehnání, ale byli byste i dál otroky hříchu.

Ježíš zemřel, kvůli nám se stal hříchem, abychom se my mohli stát Boží pravdou v Něm. To je zkušenost „znovuzrození.“ Tento neuvěřitelný verš z Janova evangelia nám říká, že pokud chceme být v Božím království, musí z nás být sňata vina a máme dát Bohu příležitost, aby nás teď i přetvořil, protože spasení je dynamický proces v našich životech.

Mimochodem, do dobré zprávy je zahrnuta i záruka, že budete mít přednost pokračovat v růstu v Nebeském království, pokud skončíte život dřív, než dosáhnete plnou dospělost (zralost). Kolik času měl lotr na kříži na „proces, který se odvíjí?“ K tomu neměl příležitost, ale to ho nezabavilo všeho toho, co mu je garantováno Ježíšovou smrtí. Kdyby dál žil, obdržel by i Ducha a v mnohém by dorostl v Krista. Velice je důležité, abychom toto věděli, pochopili a věřili.

Víte, můžete mít důvěru v Boha a co se týká konce vašeho života. Nemusíte žít ve strachu, protože jste v Kristu dokonalí na každém kroku své cesty. **Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. Žid. 10:14.** Stejně tak, jako je i květ, který rozkvétá, dokonalý v každé fázi. Toto je pravda, protože dokonalost je v Něm a ne ve vás.

Dovolte mi, abych se teď s vámi rozdělil o něco velice vážného. Když přijímáte Božího Ducha, On se nastěhuje do vaší mysli. To je jediná část lidského těla, se kterou Svatý Duch přímo komunikuje. V opačném případě, byste dodržovali doktrínu o „svatém těle“ a věřili, že se Duch může nastěhovat i do jiných částí těla. To je velmi divné učení, protože mysl je ta, která se obnovuje. **Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Řím. 12:2.**

Tady je jeden hezký výrok od Ellen Whiteové ze článku „Opravdové obrácení“ z *Rewiev and Herald*, 7.červenec 1904. „Kvásek pravdy (myslí se na Ducha) pracuje tajně, tiše, vytrvale, aby změnil duši. Přirozené sklony se zmírňují a podřizují. Vštěpují se nové myšlenky, nové pocity a nová motivace.“

Existuje veliký zmatek kolem toho, co „nového“ my dostáváme. Ale tady je jasně řečeno. Když vejdemo do svého nového života v Ježíši, my dostáváme novou mysl. A tehdy žijeme novým životem v souladu s tou novou myslí. Ale to, co nám Bůh nemůže dát v jednom okamžiku, je charakter. Zatímco jednáme v souladu s novými myšlenkami, novými pocity a novou motivací, Kristův charakter se vytváří v nás. To znamená znovu se narodit. Vaše mysl je přeměněna.

Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši. Fil. 2:5. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Řím. 12:2. Potřeboval jsem roky k tomu, abych pochopil, že teď s novou myslí je i Boží vůle ve mně. A v tom případě už nemusím bojovat, abych činil Boží vůli. Já budu konat Boží vůli, ale ne proto, že musím, nýbrž proto, že nyní si to Kristus ve mně přeje.

Přehled kapitoly

1. Jakým způsobem je spasení dynamické?
2. Proč by mohlo být „nebezpečné“ přát si, aby Bůh žil ve vás?
3. Co je to „modlitba o potíže“?
4. Co si přeje udělat Bůh s vaším svolením, abyste mohli strávit věčnost s Ním?
5. Co je křest Duchem? Jakým způsobem se liší od křtu vodou?
6. Co můžete „drze“ žádat, když přijdete ke kříži a přijmete Ježíšovu smrt jako svou smrt za hřích? **Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Řím. 6:6-11.**

7. Jaká je vaše veliká potřeba, pokud si přejete žít a fungovat jako Boží dítě? A co to „nového“ dostáváte, když vám Bůh tuto potřebu uspokojí?

8. Kdy a jak dochází k proměně charakteru?

Otázky k přemýšlení:

Kolik vás stojí to, že jste pozvali Boha, aby ve vás přebýval? Zakusili jste to doopravdy? Jakou radikální změnu ve vás vykonal? Jste ještě pořád otrokem hříchu? Jakou novou nadějí ve vítězství jste objevili v této kapitole? Našli jste i sami nějaký zvláštní slib, na který se odvoláváte?

16. Kristova mysl

Kristova mysl ve vás vnáší Boží vůli do vaší mysli. Ellen Whiteová to moc hezky vyjádřila v *Touze věků* na str.668 *Pravá poslušnost vychází ze srdce. Kristus to dokázal celým svým životem. Pokud mu dovolíme, aby vstoupil do našeho myšlení a našich záměrů, potom naše srdce i mysl natolik splynou s jeho vůlí, že poslušnost pro nás bude naprostou samozřejmostí. On očistí naši mysl a posvěť ji a my mu budeme s největší radostí sloužit.* Přijetí Kristovy mysli je jednou z největších předností lidských bytostí v hříšném těle. Bůh se do vás nastěhuje, ale když vejde, On nebude dělat vše místo vás. On nedělá všechny ty malé krůčky, které musíte udělat vy. To, co On dělá je, že mění tu nejdůležitější část vaší bytosti, která do té doby byla v otroctví hříchu. Vy jste v podstatě nebyli schopni ničeho jiného, protože vás řídila vaše mysl. Ale teď ta mysl přijala nové myšlenky a pocity. Víím o lidech, kteří opravdu měli potíže s novými pocity vůči některým osobám, dokonce do té míry, že jim nemohli odpustit. Ale s Kristovou myslí v sobě se budete cítit jinak, bez ohledu na to, co vám kdo udělal.

Mluvili jsme o křtu. Dovolte mi říct, že ve křtu není nic zázračného. Jan napsal. *Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Jan 1:12.* Ne těm, kteří jsou pokřtěni, nýbrž těm, kteří uvěřili a přijali Ho. Do víry se nevchází skrze křest. Víra předchází křtu. Ale když jste dosáhli zralosti ke křtu, vy jste připraveni žít v souladu se svojí vírou i na to, abyste se připojili ke Kristovu duchovnímu tělu. Připraveni jste veřejně vyjádřit svoji víru, že se dobrovolně dáváte do služby, a že budete pracovat v souladu se svými Bohem danými dary. Nemůžete v sobě rozpoznat tyto zvláštní dary, dokud se nepřipojíte k duchovnímu tělu. A tehdy to poznáte. Při křtu zveřejňujeme svoje přesvědčení. My to při té příležitosti zveřejňujeme, ale to naše přesvědčení už by mělo být nějakou dobu v nás.

Já v žádném případě nepodceňuji význam křtu. Ale faktor pochopení i víry by do té doby měl už být přítomný. Při obřadu křtu jednoduše jednáte v souladu s tou vírou, a to je vše. To už je skutečnost ve vašem životě. Ale nepodceňujte ani to, co se děje, když se připojíte k tělu. Teprve tehdy věřící začíná skutečně růst.

A když vejdete do tohoto nového života a ve vás se zabydlí Svatý Duch, co je to nového, co dostáváte? Nové myšlenky, nové pocity a novou motivaci. Dovolte mi teď, abych se s vámi rozdělil o možná nejhlubší myšlenku o významu znovuzrození, kterou jsem si kdy přečetl: „**Je postaven nový standard charakteru – Kristův život. Opravdové obrácení.**“ Ellen Whiteová.

Když přijmete Kristovu mysl, jste uvedeni do souladu s Kristovým životem. Ve vašem životě zaujímá místo nové měřítko, nový standard. Stali jste se zodpovědnými před zákonem lásky. On je ve vás. A to se netýká lidí, kteří ještě nejsou znovuzrozeni. Mimochodem, to je i důvod, proč se ve Svatém písmu termín „zlí“ používá pro lidi, kteří tvrdí, že jsou znovuzrozeni, ale neukazují odpovídající ovoce. V Novém Zákoně se termín „zlí“ nikdy nepoužívá pro pohany. Pokud se používá ve vztahu k lidským bytostem, představuje věřící, kteří jsou věřící jenom jménem, kteří v podstatě nemají živé společenství s Kristem.

Apoštol Pavel například použil výraz „zlí“ na takzvané bratry v církvi, kteří byli otevřeně nemorální. **Napsal jsem vám v listě, abyste neměli nic společného se smilníky, ale nemyslel jsem tím všechny smilníky tohoto světa nebo lakomce, lupiče a modláře, protože to byste museli ze světa utéci. Měl jsem však na mysli, abyste se nestýkali s tím, kdo si sice říká bratr, ale přitom je smilník nebo lakomec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič, s takovým ani nejzte. Proč bych měl soudit ty, kdo jsou mimo nás? Nemáte soudit ty, kdo jsou z nás? Kdo jsou mimo nás, ty bude soudit Bůh. Odstraňte toho zlého ze svého středu! 1. Kor. 5:9-13.**

Z druhé strany, Ježíš používal ten termín, aby popsal ty v religiózním systému, kteří zvenku vypadali dobře a vevnitř byli zkažení. **Ale Pán mu řekl: „Vy farizeové očišťujete číše a mísy zvenčí, ale vaše nitro je plné hrabivosti a špatnosti.“ Luk. 11:39.** Ježíš také popsal úděl zlých. **Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece, tam bude pláč a skřípění zubů. Mat. 13:49-50.**

Ale poté, co přijmete Ježíšovu mysl, ve vašem životě zaujímá místo nový standard. Všimněte si, co se děje. ...mysl je změněná...jak ve svém článku pokračuje E. Whiteová. Pokud se alespoň trochu podobáte mě, musíte prožívat tu změnu myslí každý den. Protože pokud strávím pouze třeba jeden den, ve kterém jsem vírou nepozval Boha do své mysli, vracím se ke svým starým vrozeným procesům přemýšlení. Stává se vám to stejné? A netrvalo by dlouho a já bych se zcela vrátil svému vlastnímu způsobu přemýšlení i chování.

Tělesní a duchovní

Existuje precizní rozdíl mezi tělesným a duchovním. Když se tělesná osoba odevzdá Ježíši a přizná svůj beznadějný stav i bezmoc k tomu, aby se změnila, tehdy Bůh v jednom okamžiku vchází do lidské mysli a znovu dochází k zázraku na Zemi, a to k velikému zázraku – duchovní osoba v těle z masa a kostí. Rozhodující je mysl, protože v mysli se nachází vůle. A od teď i nadále všechno,

ale úplně všechno záleží na správném používání vůle. Teď se dostáváme k pravé „praxi“ toho, co se děje, když se někdo znovuzrodí.

Bůh nemá v úmyslu bydlet ve vás a říct: „Dobře, teď způsobím, abys udělal to i to. Budeš jako malá loutka.“ V žádném případě. Bůh obnovuje ovládací centrum celé vaší bytosti. A pokud On vejde do vaší mysli, vy budete posilněni novými myšlenkami. Budete mít nové pocity. Budete moci odpustit i těm, kterým je těžké odpustit.

Měl jsem příležitost vidět, jak někdo odpustil neodpustitelné, když uprostřed jednoho semináře povstal jeden člověk a řekl: „Nemohu to již dále skrývat.“ „Co to?“ zeptal jsem se. Odpověděl: „Musím vám něco přiznat. Jsem pod silným přesvědčením a přeji si něco odhalit přede všemi, tedy i před vámi, pastore. Víím, že když to řeknu, budete muset zavolat policii a já pravděpodobně strávím dalších dvacet let ve vězení. Ale dál s tím nemohu žít. Chci tu novou mysl. Nemám pokoj.“ Opravdu dramatická chvíle, a to uprostřed semináře. Tedy, ten člověk vstal a veřejně přiznal, že sexuálně zneužíval dceru manželského páru, který byl přítomen na tomto semináři. Skoro jsem omdlel. To pravděpodobně byla nejdramatičtější situace, s jakou jsem se kdy setkal na nějakém semináři. A on to přiznal plačící. Nejsem si jist, kolik let měla dívka – možná 12 nebo 13. „Je mi líto, že to vyznávám přede všemi,“ pokračoval. A tehdy odhalil identitu rodičů. „Jde o vaši dceru.“

Rodiče byli ohromení. Já jsem mlčel. Bůh mi řekl: „Nic neříkej.“ Člověk pokračoval a dobře si vzpomínám na jeho slova: „Považuji se za nejbídnější mizerný příklad lidské rasy. Nepřekvapilo by mě, kdybyste mi nikdy nedokázali odpustit. Rozuměl bych tomu. Víím, že budu potrestán. Podle zákona budete muset zavolat policii.“ „Ano, budeme muset,“ souhlasil jsem. On pokračoval: „Prostě nemůžu už ani jeden den s tím žít. Nepokouším se ospravedlnit. Pocházím z rodiny, ve které bylo zneužívání, ale to není výmluva. Dívka není nijak vinna. Za to jsem zodpovědný pouze já.“ Otočil se k rodičům a řekl: „Můžete najít sílu, abyste mi odpustili?“ Samozřejmě všichni se jako bez dechu dívali na tento pár. Tito dva manželé vstali a spolu přišli dopředu. Myslím, že jsem nikdy neviděl větší vylití odpuštění a lásky, takže jsem se v jednom okamžiku zeptal sám sebe: Zda-li bych mohl udělat to, co oni udělali? Vííte, i já mám dceru. Zda-li bych mohl udělat to, co oni udělali?

Rodiče přišli a klekli si spolu s tím člověkem, objali ho a odpustili mu. Bylo spoustu slz a lítosti. Byl to zvláštní okamžik prosáklý odpuštěním. Ten člověk se obrátil skrze tuto zkušenost. On je ještě ve vězení, ale jak slyším, vypadá to, že je tam neuvěřitelný svědek. On se opravdově obrátil v tom dramatickém okamžiku na semináři, protože dva lidé měli v sobě dostatek Boží milosti, aby odpustili to, co by většina z nás považovala za neodpustitelné. Později jsem se ptal rodičů: „Jak jste to mohli udělat?“ Odpověděli mi: „Bůh nám toho tolik odpustil. Jak bychom tedy my mohli jemu odepřít odpuštění?“ Potom dodali: „Teď se musíme postarat o rehabilitaci naší dcery. Na to jsem řekl: „Chtěl bych teď prorokovat. Díky tomuto vašemu stavu, vaše dcera bude zcela uzdravena. Ona se tím probojuje, zapomene na to, a bude mít normální život. Mohu to předpovědět, protože ona bude ve svých rodičích vidět lásku a odpuštění, které zahřeje i její srdce.“

Stalo se, že jsem nedávno znovu potkal tu dívku. Jak jenom slavila Boha! Krásná dívka. Víte, s hrdostí byste ji představili svému synovi. Byl jsem příjemně překvapený. Byla na ní vidět celistvost i vitalita. Na jednom setkání, které jsem vedl, ona vstala a vydala své svědectví. Všichni přítomní skoro zaplakali, když řekla, že pozorováním lásky a odpuštění svých rodičů jí bylo umožněno, aby přijala Boží lásku a odpuštění. Samozřejmě pochopila, že i ona učinila několik chyb. Ještě jednou jsem byl příjemně překvapený.

Někdy naše postoje mohou připravit naše děti o úplné uzdravení a zbavit je statečnosti, aby pokračovali dál i přes strašné věci, které se jim v životě mohou stát. Pokud jste rodič, nevím, jak jste vy vychovávali nebo vychováváte svoje dítě. Já jsem byl ve zmatku celou dobu, dokud moje děti vyrůstali, aby ani jedno z nich nestránilo noc mimo domov. Ani jednu noc. Srdce mě zbolelo při pomyšlení na tento manželský pár. A přece, z toho všeho se zrodilo nejhlubší uzdravení. A co to bylo, jež ukázal tento tichý, jemný a pokorný pár? To byla Kristova mysl. Oni řekli: „Ó ano, my velice trpíme a velmi jsme zraněni tím, co se stalo naší dceři, ale to nám nedává právo, abychom odsoudili toho člověka.“

Tehdy jsem skutečně viděl Kristovu mysl v akci. Přemýšlel jsem i kolikrát Ježíš ukázal milost, když k němu přišla Marie Magdaléna. Dovolil dokonce, aby Mu umyla nohy a osušila je svými vlasy. Jaká úleva a povzbuzení to pro ni muselo být, vědět, že Ježíš se k ní nechová jako k prostitutce nebo ženě se špatnou pověstí. Naopak, On ukázal, že dokonce i ona Mu může pomoci. Ježíš nás tolik učí o odpuštění, že ano? On dovolil i největším hříšníkům, aby byli v Jeho službě, protože je přitahovala Jeho srdečná láska.

Teprve tehdy, když přijmete Kristovu mysl, zjistíte jak moc většina z nás hluboko padla. Protože my dnes nemáme možnost bezpodmínečného odpuštění pro některé druhy hříchu. My to prostě nemáme. Měl jsem kázání na velkém setkání v Jižním Pacifiku, kde kolem 5000 lidí sedělo pod velkým stanem. Na jednom konci stanu seděl jeden mladík. Pět, šest metrů kolem něj bylo prázdné, protože se o něm říkalo, že má AIDS. Byla to doba, kdy se ještě spekulovalo o pravém původci této nemoci. Teď si zkuste představit toho mladíka, nemohl mít víc než dvacet jedna let, jak sedí v prázdném kruhu.

Kázal jsem o ztraceném synovi v Lukáši 15:11-32, když ke mně Bůh promluvil: „Teď je příležitost.“ Opustil jsem plošinu, místo pro kázání, prošel celým stanem a sedl jsem si vedle toho mladíka, objal jsem jej kolem ramen a pomodlil jsem se s ním. Myslím, že to znamenalo víc, než jsem mohl říct v kázání. Ještě teď se o tom mluví. Potom jsem se obrátil směrem k lidem: „Víte, musel jsem to udělat, protože mě Bůh velmi mnoho odpustil. Jak bych teď mohl odsuzovat tohoto mladíka, o kterém nic nevím? Nevím ani, jaké okolnosti a tlaky jej přivedli do tohoto stavu. Vím jenom, že v této chvíli potřebuje Boží milost. Zatím jsem se zeptal: „Je možné, že někteří z nás se stali podobnými staršímu bratrovi z Ježíšova příběhu?“

Bůh mi dal krásnou ilustraci, obzvláště pro moje kázání o ztraceném synu. „Jsou zde někteří mezi námi starší bratr?“ zeptal jsem se. „Jsme uraženi tím, že tento mladík nachází milost i přes svou tvrdošijnost? Proč by nás to uráželo? Měli bychom se radovat. „Starší bratr z příběhu byl uražen, když otec připravil

hostinu pro mladšího bratra. To ho urazilo. Myslel si, že si to jeho bratr nezasluhuje.

Veliký hřích – veliká milost (požehnání, dobrodiní)

Na mysl mi přišla tato překrásná slova z Písma: **K tomu navíc přistoupil zákon, aby se provinění rozmohlo. A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost. Řím. 5:20.** Nikde nevidíte větší milost, než tam, kde je velký hřích.

Připomeňme si, co přijímáte, když dostanete nový život v Ježíši? Vy přijímáte Jeho mysl. Nové myšlenky, nové pocity, novou motivaci. Mysl je proměněna. Tady je jeden zajímavý výrok, o kterém jsme již mluvili. „Schopnosti jsou podporovány, aby působily v jiném směru.“ Článek Opravdové obrácení – E. G. Whiteová. Tady se jedná o schopnosti mysli.

Podívejme se znovu, co je to ve mně nového. Nové myšlenky, nové pocity, nová motivace. Jinými slovy, to je ta změna, která nastala v mé mysli. Ale schopnosti mysli jsou usměřňovány k činnosti v novém směru. Které schopnosti má naše mysl? Rozum, vůli, všechny smysly, možnost volby, pocity, touhy, pohlavní realizace, to jsou vše schopnosti naší mysli. Každý segment naší bytosti je kontrolován některou ze schopností naší mysli.

A teď si všimněte co Ellen Whiteová neříká. Ona neříká, že se změnily naše schopnosti. Ona říká, že jsou usměřňovány k činnosti v novém směru. Je velice důležité, abychom si tohoto všimli. Na příklad, zmínil jsem se o pohlavní realizaci – sexuální touze – jako schopnosti mysli. Zním mladíka, který ke mně přišel a řekl mi: „Ta touha se u mě stále vyskytuje.“ Na to jsem mu řekl: „Sláva Bohu, protože On tě tak stvořil. Měl by sis dělat starosti, kdybys tu touhu necítil, ale to, co s ní uděláš, bude určovat, jestli slavíš Boha anebo prostě vedeš svůj život v hledání seberealizace.“

A tak, když přijmeme Kristovu mysl, schopnosti jsou usměřňovány k činnosti v novém směru. A co umožňuje jedné schopnosti, aby nyní reagovala novým a odlišným způsobem? Kristova mysl ve mně je ta, jenž činí, že se teď jinak dívám na každou schopnost své mysli, bez ohledu na to jestli se jedná o touhu, rozum, vůli nebo sexualitu. Už jednou jsem se zmínil o případě, kdy jsem se poprvé v životě podíval na mladou dámu bez žádostivosti (chtíče) a pomyslel jsem si: „Jak je jenom rozdílná tato myšlenka.“ Protože je známé, jak se my díváme na dívky. Ale objevila se i jiná myšlenka. Teprve po několika letech jsem pochopil, že tato myšlenka přišla od Božího Ducha, a že opravdu existuje i jiný způsob jakým se můžeme dívat na dívky.

Pro každou schopnost ve své mysli máme vzorce podle kterých jednáme, ale když Boží Duch přijde do naší mysli, začínáme přemýšlet, jak by se ty schopnosti mohli jinak využívat ke slávě Bohu. Tedy dříve jsem takové myšlenky neměl, ale teď je mám, protože Bůh se zabydlel v mé lidské mysli a pomohl mi vidět moje schopnosti jako něco, co bylo určeno k dobrému, ale využívalo se ke zlu.

Přemýšlejte o uplatňování této koncepce v práci s mládeží. Můžeme chodit okolo a říkat jim: „To není dobré,“ nebo „neměl bys dělat toto anebo tamto.“ Ale možná bychom se místo toho měli soustředit na jejich mysl a pomoci jim, aby přijali Kristovu mysl, aby ve schopnostech své bytosti mohli vidět potenciál pro oslavování Boha.

Takže to je nové, když je Kristova mysl v nás, když máme Kristovu mysl. Objevují se nové možnosti. Některé myšlenky a nápady jsou ve vaší mysli, a právě ta nová mysl umožní i jejich realizaci. A k jakým výsledkům dojde?

Smysl posvěcení

Poslechněte si tento výrok do konce: „Člověk není obdarován novými schopnostmi.“ Všímate si? Na rozdíl od toho, co si většina lidí myslí, „člověk není obdarován novými schopnostmi, ale schopnosti, které již má jsou posvěcené.“ Právě obrácení E. Whiteová. To je smysl posvěcení. Ono se odráží na schopnostech lidské mysli. Schopnosti jsou posvěcené. Nejsou obnovené, nýbrž posvěcené. A vše, co byste nyní měli dělat, je jednat v souladu s tou novou myšlenkou, novým pocitem, novou motivací, jednat v souladu s nimi. A dokud tak jednáte, otevíráte dveře Svatému Duchu, aby ve vás posilnil touhu pokračovat v tom novém směru a opustit ten starý.

Formování zvyků.

Zdá se mi, že jsme dlouho zanedbávali význam formování zvyků. Někteří lidé si například nikdy nevytvořili návyk přicházení ke kříži. Tedy nejprve slyším tichý hlas Svatého Ducha. Možná v souvislosti s tím, jak používám svoje oči. Takže Duch mě vede k tomu, abych jednal novým způsobem. Pokud se rozhodnu, že se mu odevzdám a budu jednat v souladu s tímto rozhodnutím, budu posilněn, abych i příště učinil stejnou volbu. Ale když příště budu v pokušení, abych svoje oči používal starým způsobem, co znovu musím udělat? Musím se znovu vrátit k víře. Musím přiznat, že se nemohu sám změnit. Musím požádat Boha o Kristovu mysl.

Uprostřed semináře, který jsem nedávno vedl, ke mně přišla jedna žena. Pozvala mě ten den, abych s ní a jejím manželem poobědval. Přijal jsem pozvání. Znal jsem tento manželský pár již několik let. A dokud jsme všichni spolu seděli venku na slunci, ona mi řekla: „Nemohu odpustit svému manželovi. Nechtěla bych zacházet do podrobností o co jde, ale prostě se nemohu přimět k tomu, abych mu odpustila. Hrozná jsem sama sobě, ale neodpustím mu, nedokážu to.“ On tu seděl a poslouchal. Řekl jsem jí: „Dobrá a chtěla bys mu odpustit v příštích dvou minutách?“ „Ale já to v sobě nemám,“ ujišťovala mne. „Na to jsem se tě neptal,“ řekl jsem: „ale ptám se tě, jestli bys mu chtěla odpustit v příštích dvou minutách?“ Podívala se na mě a zeptala se: „Myslíš si, že to můžu udělat?“ Byl jsem vytrvalý: „Pořád neodpovídáš na mou otázku. Chtěla bys mu odpustit v příštích dvou minutách?“ „Ó, ano,“ odpověděla. „Děkuji! V pořádku!

A teď opakuj po mně tuto modlitbu.“ Sklonili jsme hlavy. Řekl jsem jí: „Budu se modlit ve tvém jménu a chtěl bych, abys zopakovala každé slovo.“

„Bože, není se mnou vše v pořádku. Nazývám se křesťankou a nedokážu dokonce ani odpustit. Tak moc jsem ztracená. Bezmocná jsem. Nedokážu se změnit. Pokoušela jsem se o to. Ale dnes věřím, že jsem ospravedlněná před Tebou. Ty se na mě nedíváš jako na velkého hříšníka, nýbrž díváš se na mě, jako na svatou, protože všechny moje hříchy padly na Ježíše.“ Opakovala každé slovo. „Jenom si přeji oslavovat Tě za to, že jsi ke mně tak velkorysý. A teď ve mně stvoř čisté srdce. V tomto okamžiku Ti dovoluji, abys vešel do mé mysli svým Svatým Duchem, abys mi dal Kristovu mysl. Slibuji Ti, že budu jednat v souladu s každou myšlenkou, kterou mi dáš po této modlitbě.“ Tady trochu zaváhala, proto jsem zopakoval: „Teď, když skončím modlitbu, kterákoliv myšlenka mi přijde, budu jednat v souladu s ní.“ Nakonec zopakovala i to. Skončili jsme slovy: „Děkuji Ti. Amen.“

Otevřela oči. Podívala se na svého manžela a stejná ta žena, která přišla do církve neschopná odpustit svému manželovi, ve skutečnosti, jsem si jistý, že už víte, co se v té chvíli stalo. Pouze natáhla ruce, objala ho a řekla: „Miláčku, jak jsem jen mohla být tak hloupá? Prosím tě, abys mi odpustil.“ A pokračovala: „Já tobě odpouštím.“ A potom mi řekli: „Máš něco proti, pokud se my samy spolu půjdeme projít?“ Odešli a drželi se za ruce. Po hodině se vrátili šťastní, jak jenom dva lidé mohou být.

Ona ke mně přišla a řekla: „To bylo neuvěřitelné.“ „Ó, ne,“ řekl jsem. „Takový je Bůh. Udělala jsi něco, co křesťané často zapomínají. Oni ztrácejí čas tím, že si stěžují na svoji nemohoucnost a trestají se sebe odsuzováním. A mnohem lepší je vejít do víry, vrátit se ke kříži, oslavovat Boha za to, co máte v Ježíši a dát Mu svolení, aby vešel do vaší mysli.“ Tak moc byla zaplavena odpuštěním, že stále žádala manžela, aby odpustil on jí. „Myslel jsem, že bys měla ty jemu odpustit,“ řekl jsem. Ona odpověděla: „Ne, měla jsem úplně špatný postoj. On musí odpustit mě.“ Zcela se změnila. Řekl jsem: „To je Kristova mysl. Ona nehledá sebe ospravedlnování. Ona si prostě přeje smíření, sjednocení, odpuštění a lásku.“

Odevzdání se, ne boj

Proč bojujeme, když se máme pouze vzdát? Proč jednoduše nekapitulujeme a nedovolíme, aby Kristova mysl vešla do naší. Tehdy bychom měli Jeho lásku, Jeho radost, Jeho pokoj a Jeho odpuštění, to vše by bylo naše. A my to neděláme z jednoho prostého důvodu, dávejte pozor, my to neděláme, protože jsme si nezvykli to dělat. Když jsme pod tlakem, když jsme zničeni, když jsme pokoušeni, když jsme konfrontováni s okolnostmi, které přesahují schopnosti naší lidské přirozenosti, obzvlášť v duchovní oblasti. My si většinou nevzpomeneme vrátit se ke kříži a obnovit svoji víru a důvěru v to, co jsme dostali skrze Jeho smrt. My to neděláme z jednoho prostého důvodu, protože nemáme ten návyk. Raději budeme kopat, kvílet, křičet a držet se starých postojů, dokud nás skoro nezabijí. A když nakonec propadneme

nesnesitelnému zoufalství, začínáme hledat pomoc. My si nevytváříme zvyk oblékat si Krista, aby se božství sjednotilo s lidstvím a přineslo nám nové myšlenky.

Pro tuto ženu to byla nová myšlenka. Vypadalo to skoro, jako že nenávidí svého manžela. A potom najednou, i já sám jsem byl fascinován, deset vteřin poté, co jsme otevřeli oči, ona se na něj podívala a v tom okamžiku jsem na její tváři mohl vidět tu novou myšlenku. Pomyslel jsem si: „Ano, Bůh vykonal své. Dal jí nové myšlenky. Ona miluje svého manžela. Měla by mu odpustit. To je nová myšlenka.“ A potom jí Bůh dal i další novou myšlenku, že by možná i ona měla požádat o odpuštění. To bylo to poslední, co by jí přišlo na mysl. To byla nová myšlenka. Protože odevzdala svoji vůli Bohu a dala Mu svolení, aby jí změnil mysl, začaly jí přicházet na mysl Boží myšlenky.

Jak by se jenom rychle mohli vyřešit mnohé problémy v církvích. Dvě ženy se uprostřed mého semináře pohádaly a začaly se tahat za vlasy. Stál jsem ohromen a sledoval tento výjev z něhož vstávají vlasy na hlavě. V té chvíli jsem přerušil seminář. „Svobodně můžete vyjít ven,“ řekl jsem, „víte, tady není milost.“ Sedl jsem si s těmi dvěma ženami. „Víte, pojďme si teď promluvit.“ „Nechci si promluvit!“ přerušila mne jedna. „Neodpustím jí.“ A druhá žena jí řekla: „Prosím tě, řekni to mě. Nelíbí se mi to, co dělám.“ Tak jedna žena odevzdala svoji mysl, podívala se na druhou a řekla: „Víš, je mi líto kvůli tomuto nedorozumění a mojí účasti v tom. Prosím tě, odpusť mi.“ Nikdy nezapomenu na ten okamžik. Ta druhá se na ni podívala a řekla: „Neodpustím ti dokud jsem naživu.“ Pomyslel jsem si: „Aha, ovce a kozlové. Obě ženy jsou ve hříchu. Ale jedna to chtěla přiznat a učinila pokání. Zatímco druhá zbožně a samolibě odmítla zřici se nenávisti.“ Nemohu zapomenou ta slova: „Nikdy ti neodpustím!“

Shodou okolností jsem tento seminář měl v domě ženy, která to řekla. Já jsem jí potom řekl: „Toto je náš poslední seminář tady, protože já nemohu dělat semináře v domě, ve kterém ty nikdy neodpustíš. Mohla jsi přijmout Kristovu mysl, stejně jako ta druhá žena a odpustit stejně jako ona odpustila.“ Ale tato žena to nemohla. Velice smutné, ale naneštěstí takových je mnoho. Mnoho. Vítězství je v odevzdání se, ne v boji. A odevzdání se, nám přináší to nejpotřebnější, Kristovu mysl.

Přehled kapitoly

1. Co se stane, když přijmete Kristovu mysl?
2. Jaký je význam křtu?
3. Jak a kdy se stáváte zodpovědnými vůči Božímu zákonu lásky?
4. Co označuje výraz „zlý“ v Písmu?
5. Jak Bůh dosahuje vaší změny z tělesného stavu do duchovního? Co se s vámi v té chvíli děje, stáváte se Jeho loutkami?
6. Jak vás Bůh může využít ve Své službě uzdravování zraněných, jakož i pachatelů nejhorších zločinů.
7. Co znamená posvěcení?

8. Jak rychle a lehce byste měli dokázat vyřešit nedorozumění s druhými, obzvláště pokud jsou křesťané?

9. Popište vytváření zvyků z praktického hlediska.

Otázky k přemýšlení

Zdá se vám, že se často vracíte ke starému způsobu přemýšlení, starým pocitům a starému jednání? Co v této kapitole by vám mohlo pomoci, abyste se tomu vyhnuli a již ode dneška měli zkušenost vítězství?

Prosba

Požádejte Boha, aby vám ukázal, ve které situaci by se hodila schopnost vaší mysli usměrněná k novému směru. Pěvně se rozhodněte jednat v souladu s ujištěním Svatého Ducha v této situaci.

17.

Nové duchovní zvyky

Když jsme již ve víře, můžeme dát Bohu svolení, aby se přestěhoval do naší mysli, aby nám dal svou mysl a Bůh v tom okamžiku učiní to, v čem je tolik dobrý. On může v okamžiku změnit naše uvažování. Nejvíc škodíme sami sobě, když tvrdohlavě jdeme cestou, kterou jsme si sami naplánovali, ve své vlastní síle, s vlastními nápady a nedáváme Bohu přístup k naší mysli. Pro Boha je to každopádně veliká výzva proniknout skrze ty zdi, které kolem sebe stavíme. Svatý Duch se od lidí stahuje velice pozvolna, ale to, co se ve skutečnosti stává je to, že my ztrácíme schopnost Ducha dále slyšet. Musíme být objektivní, když se ztotožňujeme se Slovem, protože v některých věcech nemůžeme diskutovat, jestli jsou správné nebo špatné. Protože jsou jasně zjevené v Písmu. Mnohem častěji se setkávám s lidmi, kteří se pokouší obejít Boží Slovo. Oni si nepřejí dělat to, co Bůh říká, že je podle Jeho vůle.

Dobrá, teď se dostáváme k něčemu významnému. Stanou se vám dvě věci, jestliže si vytvoříte nové duchovní zvyky. Za prvé, ztratíte touhy po starých cestách, ony vás už nebudou přitahovat. Takže se jednoho dne probudíte a řeknete: „Najednou mě to už nepřitahuje.“ To se stane tak tiše a podvědomě, takže se budete prostě jenom divit, jak to, že už nemáte chuť k určitému zvyku. Ale to prostě už ve vás nebude.

Druhá věc, která se stane je ta, že se ve vás začne pomalu rozvíjet láska a ona vás bude inspirovat k tomu, že budete přirozeně dělat věci, které vyplývají z vašeho nového zvyku. Jinými slovy, vytvořili jste jinou reakci na podnět, který ve vás dříve vyvolával určitou reakci. Nyní jste se Boží milostí vyučili k tomu, abyste jinak reagovali na stejný podnět. Vše se stalo novým.

Vyšlapaná cesta v mozku

Toto je výzva pro nás, protože v mozku existují nějaké vyšlapané cestičky. To je fyziologie. Důsledným rozvojem špatných životních zvyků se vytváří šablona v našich mozkových cestách. Když se zovuzrodíme, ony se nemění automaticky. Takže můžete mít novou mysl a v ní i nadále staré vyšlapané cesty. A tyto cesty představují naše obvyklé odpovědi na situace, které nás pohánějí do pohybu, stimulují nás. Tyto věci nazýváme podněty nebo stimuly.

Vím, že dříve mě některé reklamní plakáty stimulovali k akci. Dříve jsem obvykle chodil sledovat filmy nevhodné pro mladší než 18 let, a tam se obvykle nacházely ty plakáty. A pokud bych prošel vedle kina a viděl plakát, staré cesty v mém mozku se aktivovaly a já bych vešel do kina. A potom jsem se stal křesťanem. Myslel jsem si: „Skvělé, s tím už nebudu mít problémy. Teď jsem nový člověk.“ A tak jsem schválně prošel vedle starého kina, kam jsem předtím chodíval. Uviděl jsem plakát a víte, co se stalo? Vešel jsem dovnitř. Nemohl jsem tomu věřit. Celý film jsem proseděl se zavřenýma očima a modlil jsem se, aby mi Bůh dal sílu vstát a opustit to místo. Nikdo mi nevysvětlil, že když se zovuzrodíte, staré cesty jsou ještě pořád tu. Ještě se lehce mohou aktivovat a lehce můžete klopýtnout. Proto musíte vyšlapat novou cestu. A to je veliká lekce, kterou se všichni musíme naučit.

Taky jsem vedl boj s tancováním. Pocházím z veliké rodiny, ve které se mnoho pije, slaví a tančí. Chodil jsem do tanečních každý pátek večer od té doby, jak si vzpomínám, že jsem byl mladý adolescent. Každý pátek večer jsem trávil na pódiu tancem. Ale stalo se, že jedna paní přišla k nám a my jsme začali studovat Bibli. Tak nás jednoho dne naučila, že v sobotu slavíme Boha jako svého Stvořitele. To mě zasáhlo, dotklo se mne to. „Ó ne. Můj život večírků, pití a tančení neoslavuje mého Stvořitele.“ Tehdy jsem začal přemýšlet o tomto svém zvyku. Byl jsem usvědčen, že se mám oddělit od světa, ale ještě jsem byl plný světských zvyklostí. Tak i tak, obvykle jsem se přepravoval vlakem do večerní školy. Vracel jsem se kolem osmi hodin večer. Vystoupil bych z vlaku a prošel východem. Do mého domu vedly tři cesty. Mohl jsem jít vlevo, doprava i rovně. Pěšky jsem měl domů skoro kilometr.

Ale byl jsem zvyklý v pátek večer odbočit vlevo, protože ta cesta vedla kolem tanečního sálu. A tak jsem jeden pátek cestoval vlakem do večerní školy, a Bůh ve své prozřetelnosti zařídil, aby si ve vlaku vedle mne sedl jeden mladý metodistický kazatel. Vyprávěl jsem mu, jak se mučím, abych se oddělil od světa a změnil svoje zvyky a on vytáhl Bibli, otevřel Římanům 6. kapitolu a přečetl mi následující verš: **Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. Řím. 6:16.** Tehdy jsem se poprvé začal vypořádávat s vytvářením zvyků. „Ty si volíš,“ řekl „a pokud máš Božího Ducha ve své mysli, můžeš již nyní vědomě učinit volbu.“ „Ale nemám sílu,“ odporoval jsem. „Tak tedy až příště budeš v pokušení,“ začal. „To bude dnes večer,“ přerušil jsem ho, „až se budu vracet domů.“ On pokračoval: „Až budeš příště v pokušení, najdi si nějaké tiché místo, kde budeš sám s Bohem a

řekni mu jak moc jsi slabý, ale ve stejné chvíli Mu dej i svolení, aby vešel do tvé mysli.“ Pomyslel jsem si: „Výborně, to vypadá nadějně.“ Nadšeně jsem mu poděkoval.

Ten večer jsem, jako obvykle, odbočil vlevo. Procházel jsem kolem tanečního sálu. Byl plný. Světla svítila. Skupina hrála. Bylo tam spousta lidí. Byl to veliký sál. Zastavil jsem se u vchodu a jedna dívka, která mě dobře znala vyšla ven a všimla si mě: „Hej, Bile!“ zavolal na mě, přišla, chytila mě za ruku a jednoduše mě vtáhla dovnitř. Všechno ve mě volalo: „Ne, ne! Nechci dovnitř!“ Ale moje nohy říkaly: „Ano, ano, ano!“ Byl jsem na sebe přímo naštvaný a rozzlobený. Dostal jsem se až ke dveřím a tam jsem se zastavil, jako bych zkameněl, protože mi Svatý Duch připomněl verš Řím. 6:16. „Přestaň bojovat, přestaň se vzpírat. Podříd' se tomu, koho budeš poslouchat. Podřídít se.“ Jak se to jinak ještě řekne? Odevzdat se. Vzdát se. „Přestaň bojovat a odevzdej se.“ Řekl jsem té dívce: „Podívej se, já teď nemohu dovnitř. Musím něco udělat.“ „V pořádku,“ odpověděla. Otočil jsem se a vyšel ven. Před klubem byl jeden veliký strom. Měl jsem 18 let a poprvé v životě jsem to udělal. Stoupl jsem si pod strom, podíval se nahoru a obrátil jsem se k Bohu: „Ty víš, že jsem se vydal do tanečního sálu. Nechci to, ale nemám dost síly, abych odolal. A ten mladý kazatel mi dnes ráno řekl, že kdybych ti odevzdal svou vůli, nevešel bych dovnitř. Já nevím, jak se to stane, ale odevzdávám Ti svou vůli. Vezmi si ji.“ Je velice těžké popsat lidem, co se skutečně děje v takovém okamžiku. Ale v tu chvíli jsem věděl, víte co? Věděl jsem, že do toho sálu nevejdu. Moje slabá lidská vůle se v té chvíli sjednotila s Boží vůlí. Tehdy jsem to ještě nechápal. Měl jsem v sobě Kristovu mysl a Ježíš rozhodl, že tam nepůjdu. Otočil jsem se a začal jsem se vzdalovat, když mě asi deset mých přátel začalo hledat. Obklopili mě. Nikdy na to nezapomenu. „Co to tady děláš sám?“ Styděl jsem se jim říct, co jsem dělal. Řekl jsem: „Podívejte se, něco mi do toho přišlo a nebudu moci dnes večer přijít tancovat.“ Byli velmi zklamaní, ale já jsem přesto odešel. A nikdy jsem se tam už nevrátil. A naučil jsem se i jednu z nejdůležitějších životních lekcí. Naučil jsem se, že jsem mohl bojovat, mohl jsem volat k Bohu, aby mi dal sílu. Ale v okamžiku odevzdání své vůle, Bůh ve mě mohl vykonat, co jsem já nemohl. Jediná věc v tom všem, které jsem se ještě musel naučit, byla ta, že musím začít odbočovat vpravo. Protože nebylo potřeba, abych sám sebe vodil na cestu pokušení. A tak jsem začal odbočovat vpravo.

Před pár lety, můj starší syn, také pastor, byl se mnou v Melbourne. Chtěl, abych ho odvedl do míst, kde jsem dříve žil. Ptal jsem se ho: „A proč?“ „Chci něco vyzkoušet,“ řekl. „Dobrá,“ souhlasil jsem a nastoupili jsme do vlaku. Když jsme vystoupili z vlaku na místě, kde jsem dříve žil, on řekl: „Tati, vím, že to pro tebe bude těžké, ale chci, aby sis vyprázdnil mysl, a abys o ničem nepřemýšlel dopředu.“ „Dobře,“ řekl jsem. „Chci, abys prošel východem,“ pokračoval, „a abys bez přemýšlení automaticky odbočil doprava nebo doleva.“ „V pořádku, žádný problém.“ Prošel jsem východem, a snažil se nemyslet na to. Udělal jsem to velmi klidně. A co si myslíte, kam jsem odbočil? Samozřejmě doprava, protože uběhla již spousta času od té doby, kdy se to stalo mým zvykem, nejméně stokrát jsem odbočoval vpravo a úplně jsem zapomněl na tu cestu vlevo. Řekl jsem synovi: „Víš co? Divím se, že jsem ve skutečnosti i zapomněl na tu cestu

vlevo. Musel bych znovu projít všemi těmi ulicemi a připomenout si je, protože jsem už tak dlouho odbočoval vpravo. Mohu odbočit doprava a odvést tě tam, kde jsem kdysi žil. To pro mě není problém.

V té chvíli se mi opravdu otevřely oči. Nemusel jsem přemýšlet. Přirozeně jsem udělal věc, která se v mém životě zakořenila jako zvyk. I když jsem celá léta odbočoval vpravo a ta stará cesta v mozku pořád ještě byla někde tu, ale vyšlapaná je nová stezka, která se vnutila a převzala místo té staré. Mimochodem, vím z osobní zkušenosti, jak je to důležité. Myslím si, že lidé, kteří se připojují „k programu 12-ti kroků,“ dělají v podstatě neohrožené morální přezkoumání. Jinými slovy, tam je učí, aby rozpoznaly zvyky, které by měli změnit. Nebudte v životě obecní. Je velice zdravé ve svém životě přesně rozpoznat zvyky, které je potřeba změnit.

Přehled kapitoly

1. Jak můžete ztratit schopnost slyšet Boží hlas?
2. Co se stává, když si vytvoříte nové duchovní zvyky?
3. Proč se vám znovu může stát, že budete reagovat podle starého zvyku, i když jste znovuzrozeni? Jak změnit staré šablony?
4. Proč je důležité rozpoznat zvyky, které je potřeba změnit?

Otázky k přemýšlení

Pocítili jste někdy, jak se Svatý Duch vzdaluje z vaší mysli? Zkoušeli jste někdy obcházet Boží Slovo? Jak moc byl k vám Bůh milostivý, dokud vás vedl k tomu, abyste se Mu odevzdali a začali hledat Kristovu mysl, a abyste si vyšlapali nové cesty ve svém mozku a vytvořili nové zvyky ve svém životě?

18.

V Ježíši je vše, co potřebujete

Je vám jasné, že v Ježíši se nachází vše, co potřebujete pro to, abyste se vypořádali s hříchem ve svém životě? Bez ohledu na to, co vám hřích učinil, jestli vás přivedl do nebezpečí smrti nebo odsouzení, nebo vás tak oslabil, že nedokážete udělat správnou volbu, nebo učinil, že máte rádi zlé věci, místo svatých, nic z toho není podstatné. Protože řešení na to všechno se nachází v Ježíši Kristu. A každý kdo se postará, aby každodenně byl v Kristu, ten bude mít Jeho řešení. **Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí. Fil 2:13. A jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista. Fil. 1:6.** Protože On ve vás začal svoje dílo, On ho i dokončí.

Mnozí křesťané padají, protože místo toho, aby viděli pomoc v Kristu oni se snaží být Kristus. Chtějí osobně zvítězit nad ďáblem. Znam lidí, jejichž služba je, že nepřetržitě vyzývají ďábla a vítězí nad ním. Je mi jich líto, protože vím, jak to s

nimi dopadne. Dábel je oklame. Vy nemůžete zvítězit nad ďáblem. Ale on je ve skutečnosti již poražený. Bohočlověk, Ježíš Kristus jej učinil bezmocným.

Znám i jiné lidi, kteří po 20-ti letech modlitby „Bože, dej mi sílu, abych zvítězil,“ ještě stále padají do svých starých zvyků. Existoval pouze jeden Člověk, který měl sílu zvítězit. My všichni ostatní nemáme dostatek síly. Jedna jediná lidská bytost žila zcela ke slávě Bohu, vírou ve svého Otce. A neuvěřitelné je, že protože je Bůh Bohem milosti, On přijal Ježíšův život, jako kdyby to byl zcela můj život i dal mi ten Jeho život k dispozici každý den, a to já přijímám vírou.

PŘEJETE SI DNES MÍT VÍCE LÁSKY? Nepůjďte tedy na seminář s názvem „Jak více milovat.“ Místo toho uslyšíte Ježíše jak říká: **Slyšeli jste, že bylo řečeno: Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřitele svého. 44 Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Mt 5:43-44.** Dejte příležitost Tomu, který miluje dokonce i svoje nepřátele, aby vešel do vaší mysli a řekněte Mu: „Dnes Ti dávám svolení, abys sjednotil svoji mysl s mojí, abys mohl, když se setkám se svými nepřáteli a lidmi, kteří jsou mi odporní, kteří mě odpuzují, ke kterým mám odpor, milovat je skrze mě.“

PŘEJETE SI BÝT VÍCE SOUCITNÍ? Podívejte se na Ježíšův soucit: **Když se blížili k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého. Byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce. Lk 7:12-15.** Dovolte, aby do vaší mysli vstoupil Ten, který nemohl jít na pohřeb, aniž by se ho dotkl vdovin smutek, a aniž by v Něk nehořela touha vrátit život jejímu synovi.

A dokonce když visel na kříži myslel na svoji matku a svěřil ji do něžné péče svého učedníka Jana. **U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, hle, tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě. Jan 19:25-27.** Takže, pokud chcete mít soucit, oblékněte si Jeho.

PŘEJETE SI BÝT VÍCE ŠTĚDRÍ? Je pro vás těžké dávat? Oblékněte si Toho, který neměl dokonce ani svoji střechu nad hlavou, svůj dům, příbytek, Toho, který řekl: **„Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Mt 8:20.** Vše co měl, On prostě dal. Nehromadil žádné pozemské poklady. To Mu nebylo potřebné. Od svého Otce dostával to, co opravdu potřeboval. A opět byl zcela spokojený. Oblečte si Jej. Stanete se nejštedřejšími na zemi, těmi, kteří rádi dávají. Budete dávat s radostí. Nebudete to muset ze sebe ždímat. Dokonce se budete muset být zdrženliví, abyste neuškodili sami sobě, protože budete v sobě mít Toho, který rád dává. Myslím to vážně.

PŘEJETE SI MÍT POKOJ? Oblečte si Toho, který by, dokud kolem něj zuřila bouře, prostě vystoupil na horu a rozmlouval se svým Otcem. **Tu se jich zmocnila zlost a radili se spolu, co by měli s Ježíšem udělat. V těch dnech vyšel na horu k modlitbě a celou noc se tam modlil k Bohu. Luk. 6:11-12.** Žádné okolnosti jej nemohli připravit o pokoj. Ježíš nikdy nespíchal, víte nikdy nebyl v takové časové tísní, aby se musel rozhodovat ve zlomku vteřiny. Naopak. On

pečlivě, důkladně a trvale hledal vůli svého Otce a mohl s neuvěřitelným vnitřním pokojem čelit nejneuvěřitelnějším pokušením, s jakými se kdy setkala jedna lidská bytost.

PŘEJETE SI ODOLÁVAT POKUŠENÍ? Nás ďábel neodvedl na vrchol chrámu a nechtěl po nás, abychom skočili dolů. To po nás ďábel nechtěl. On má jiné způsoby, kterými nás klame a podvádí. Ale Ježíš mu čelil 40 dní tváří v tvář. Plný Ducha svatého vrátil se Ježíš od Jordánu, Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. V těch dnech nic nejedl, a když se skončily, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kamení, ať je z něho chléb.“ Ježíš mu řekl: „Je psáno: Člověk nebude živ jenom chlebem, ale každým slovem Božím.“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království země a řekl: „Tobě dám všechnu moc i slávu těch království, poněvadž mně je dána, a komu chci, tomu ji dám. Budeš-li se mi klanět, bude to všechno tvé.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Budeš se klanět Hospodinu, Bohu svému, a jeho jediného uctívat.“ Pak ho ďábel přivedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrcholek chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů, vždyť je psáno andělům svým dá o tobě příkaz, aby tě ochránili a `na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou svou na kámen.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.“ Když ďábel skončil všechna svá pokušení, odešel od něho až do dané chvíle. Luk. 4:1-13. Oblečte si Toho, který po 40-ti dnech strávených v poušti jednoduše řekl ďáblu: „Psáno jest.“ Ježíš ďáblu odpověděl s klidem. Nevstoupil s ním do žádné diskuze. Prostě citoval slova svého Otce a spolehl se na ně.

PŘEJETE SI LÉPE ŠÍŘIT EVANGELIUM? Oblékněte si Toho, který nemohl vejít ani do malé vesnice, aniž by ji obrátil vzhůru nohama. Byli tam nemocní, kteří čekali, až je vyléčí. Když se po několika dnech vrátil do Kafarnaum, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už ani přede dveřmi nebylo k hnutí. A mluvil k nim. Tu k němu přišli s ochrnutým, čtyři ho nesli. Mar. 2:1-3. Skeptici se šplhali na stromy, aby Ho slyšeli: Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Tam byl muž jménem Zacheus, vrchní celník a veliký boháč. Toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit. Běžel proto napřed a vylezl na moruši, aby ho uviděl, neboť tudy měl jít. Luk. 19:1-4. Ježíš evangelizoval, kamkoliv šel, protože v sobě nosil veliké břemeno péče o duše.

PŘEJETE SI VLÉVAT NADĚJI? Oblékněte si Toho, který neodsoudil dokonce ani Jidáše, nýbrž mu ponechal naději a do samého konce se snažil proniknout do jeho srdce. Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otci. Miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce. Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou, a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal Iněné plátno a přepásal se. Pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Jan 13:1-5.

Oblékněte si Toho, který dopředu věděl, že ho Petr zapře, ale když to Petr učinil, On mu nabídl lásku i naději, protože to potřeboval, aby mohl vstát a

pokračovat dál. „Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala, a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“ Řekl mu: „Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt.“ Ježíš mu řekl: „Pravím ti, Petře, ještě se ani kohout neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš.“ Luk. 22,31-34. Pak ho zatkli a odvedli do veleknězova domu. Petr šel zpozvzdálí za nimi. Když zapálili uprostřed nádvoří oheň a sesedli se okolo, přisedl mezi ně i Petr. A jak seděl tváří k ohni, všimla si ho jedna služka, pozorně se na něj podívala a řekla: „Tenhle byl také s ním!“ Ale on zapřel: „Vůbec ho neznám.“ Zakrátko ho spatřil někdo jiný a řekl: „Ty jsi také jeden z nich.“ Petr odpověděl: „Nejsem!“ Když uplynula asi hodina, tvrdil zase někdo: „I tenhle byl určitě s ním, vždyť je z Galileje!“ Petr řekl: „Vůbec nevím, o čem mluvíš!“ A ihned, ještě než domluvil, zakokrhá kohout. Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra. A Petr se rozpomenul na slovo, které mu Pán řekl: „Dřív než dnes kohout zakokrhá, zapřeš mne třikrát.“ Vyšel ven a hořce se rozplakal. Luk. 22:54-62. Když pak pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky.“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce!“ Jan 21:15-17.

Všechno, co vy jako lidé potřebujete, nachází se v Kristu. Ne v psychologii, ne ve filozofii, ne na seminářích o sebezdokonalování. Vše je v Kristu. A pokud bychom byli každodenně připraveni oblékat si Krista, poddat se Mu a vpustit Ho do své mysli, měli bychom vše, co nám Ježíš může nabídnout. V Něm bychom byli celiství. Ale co my děláme? My bojujeme. Propadáme zoufalství. Tak silně se snažíme změnit svoje cesty. Snažíme se. Padáme. Prosíme Boha, aby nám pomohl. A občas Ho v zoufalství dokonce i obviňujeme, že toho pro nás nevykonal víc.

Bylo to před mnoha lety, ale vzpomínám si, jak jsem řekl Bohu: „Toto křesťanství nefunguje. To vůbec není účinné. Podívej se na mě. Ještě pořád vleču staré zvyky.“ A tehdy On obrazně vzal bejzbolovou pátku a udeřil mě po hlavě. Řekl: „Já si přeji, aby sis oblékl Krista, nechci po tobě, abys byl Kristus. Existuje jenom jedna lidská bytost, která může porazit ďábla a zvítězit nad každým pokušením. A dobrá zpráva je, že jsem tě v Něm přijal. Přijal jsem Jeho smrt jako tvoji. Přijal jsem Jeho vzkříšení jako tvoje. Všechno to již máš. Využij všeho, čeho Ježíš dosáhl. Všechno je to tvoje. Je to tvoje, protože se Já k Ježíši chovám, jako kdybys to byl ty a k tobě, jako by to byl Ježíš. Dokonce jsem Mu dovolil, aby se stal hříchem, abys ty nemusel strávit zbytek života tak, že bys nosil tíhu hříchu. Takže, přeješ si vítězství? Ono je v Něm.“

Pokud bych dnes vstal a řekl: „Shromáždím armádu k válce ve Vietnamu,“ vy byste řekli, že jsem se zbláznil. Jednoduše proto, že to je válka, která už proběhla a skončila. Nebo kdybych vás třeba vrátil na bojiště ve druhé světové válce: „Pojďme bojovat proti nacistům.“ Řekli byste: „Prosím? Ta válka se už odehrála a je vyhrána.“ A co dnes dělají křesťané? Shromažďují svoje síly k

bitvě, která je již vyhrána. Naše bitva je bitva víry. To není boj proti hříchu. Ten boj se už vedl a je vyhrán v lidském těle Člověka, který se zcela spoléhal na svého Otce. Bitva proti ďáblu není naše. On je již poražen a prohlášen bezmocným. Ale to byste nikdy nemohli předpokládat na základě chování křesťanů vůči němu. Pomysleli byste si – on ale má sílu.

Rodiče jednoho mladíka přišli ke mně a řekli: „Strašné, ďábel si vzal našeho syna.“ „Dobrá,“ řekl jsem, „a co v tom případě uděláte?“ A potom jsem dodal: „Je vám jasné, že vašeho syna zajal bezmocný nepřítel, kterému se podařilo vás nějak přesvědčit, že má moc? Co s tím uděláte? Budete sedět se zkříženýma rukama? Řeknete? „Co my můžeme?“ nebo ve víře vykročíte vpřed a řeknete: „Hej! Ty si myslíš, že jsi zajal mého syna, ale mám zprávu pro tebe. Ty na to nemáš nárok. Ve jménu Ježíše Krista ho požaduji zpět. A budu pokračovat tak dlouho dokud mi nebude vrácen. Ty nemáš žádnou sílu ani moc nad ním.“

V dnešní době nevidím, že mnoho lidí žije z víry. Oni se chovají jakoby nepřítel měl všechny trumfy ve svých rukou. On je pouze mistr klamu. On nemá žádnou moc. A my se chováme, jako bychom byli bez síly a bez pomoci před ním. Písmo říká, že je on ten, který je učiněn bezmocným. Popřemýšlejte o tom, je bezmocný. **Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla. Žid. 2:14.**

Takže pokud hledáte vítězství tak, že bojujete s Boží pomocí, i po 20-ti letech budete stále na stejném místě. Ale pokud hledáte vítězství tak, že si obléknete Krista, budete ho mít už teď.

Přehled kapitoly

1. Proč je tak důležité, abyste se postarali o to, abyste byli „v Kristu“ každý den svého života?
2. Proč je nebezpečné myslet si, že můžete osobně překonat ďábla?
3. Který je jediný způsob, abyste zvítězili nad hříchem a ďáblem? Proč je tomu tak?
4. Která je vaše bitva? A která bitva se již vedla a byla vyhrána?
5. Má ďábel opravdu nějakou sílu nebo moc nad vámi a těmi, které máte rádi?
Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. Žid. 2:14-15.
6. Kdy a jak můžeme zakusit vítězství?

Otázka k přemýšlení

Vybavte si nějakou stránku svého života, kterou jsme neuvedli v této kapitole a ve které můžete zvítězit tak, že si obléknete Krista. Najděte si, kde je v evangeliích napsáno jak Ježíš zvítězil v té oblasti.

Vítězství skrze odevzdání se

Prosím vás, všimněte si, kdo je ten, který hovoří v následujícím citátu: **Potom mi ukázal velekněze Jóšuu, jak stojí před Hospodinovým poslem, a po pravici mu stál satan, aby proti němu vnesl žalobu. Hospodin však satanovi řekl: „Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vyrvaný z ohně?“ Zach 3:1-2.** Všimli jste si? „Hospodin ti dává důtku, satane!“ V Kristu se nachází moc a síla k pokárání satana. V Kristu! Takže, vypadá to, že já nejsem tím, který kárá satana, nýbrž Hospodin. Myslím, že tato slova můžeme dobře využít: „Hospodin ať tě pokárá, ať ti dá důtku, satane.“

Pokaždé, když si toto přečtu, připomenu si, že moc a síla nad satanem, nejsou ve mně, ani ze mne nepocházejí. Nacházejí se v Kristu a On je tím, kdo kárá d'ábla. Takže je v pořádku, pokud v Ježíšově jménu říkáme? „Hospodin ať tě pokárá, satane.“ Ale vůbec není v pořádku říct, že já kárám satana, dokonce ani s Božím pověřením, mandátem. Myslím si, že to je nebezpečný směr. Naneštěstí, dnes mnozí mají takový přístup. A viděl jsem, jak to s nimi dopadá. Ale něco úplně jiného je pochopit, že Hospodin kárá satana a odevzat se na to s vírou.

Stejně jako jsem řekl i rodičům z předchozí kapitoly, kteří si mysleli, že d'ábel zajal jejich syna: „Nepřítel vás pouze klame, abyste si mysleli, že boj se odehrává mezi vámi a jím, protože dobře ví, že se opravdový boj vedl mezi Kristem a jím a tu bitvu on již prohrál. On si za žádnou cenu nepřeje, abyste se o tom dozvěděli, protože chce, abyste i dál měli pocit, že mu teď vy musíte nějakým způsobem vzdorovat a zvítězit nad ním. Ale nemusíte. Jenom je potřeba, abyste začali věřit.“

Dokonce ani vítězství nad hříchem v našich životech není naše vítězství. A opakují, naše bitva je, abychom uvěřili, že v lidském těle, mám na mysli tělo, které Bůh přijal jako moje, Ježíš odolal a zvítězil nad všemi pokušeními. On se již setkal s pokušeními, se kterými se setkávám i já i moje vítězství nad nimi je v tom, když pochopím, že On toho už dosáhl v lidském těle, a když si obléknu Jeho. A když si obléknete Krista a pozvete Jej do svého života, jakou osobu jste si vlastně oblékli? Oblékli jste si Někoho, koho zlo nepřitahuje. Oblékli jste si Někoho, kdo je již vítězem.

Podívejte se na ta mocná slova z 1. Janova listu, které toto potvrzují: **Neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra. 1. Jan 5:4.** „Neboť každý kdo bojoval až do samého konce...“ Je to tam takto napsáno? Ne. „Kdo se narodil z Boha...“ Doufám, že rozumíte tomu, že vítězství je zkušenost víry a ne boje. Náš boj je boj víry! A místo toho, aby bojovali, vítězové se ve skutečnosti vzdávají.

Na těchto stránkách dávám výzvu myšlení, abys dostatečnou silou a Boží pomocí mohl svým vlastním úsilím zvládnout d'ábla. Ve skutečnosti nejenom, že dávám výzvu této myšlence, já ji zavrhuji. Protože já se ve svém duchovním životě vzdávám i samotného práva na to, abych bojoval s d'áblem. Odevzdávám to Kristu. Přiznávám, že nejsem ve stavu, abych mohl bojovat se zlým, protože

jsem slabý a bezmocný. Odevzdávám Ježíši právo, aby zvítězil nad ďáblem, pokušením i hříchem. To dělám, pokud věřím. Ve skutečnosti říkám Bohu: „Já to nemohu. Ale děkuji Ti, že jsi mi daroval Ježíše.“

Ve většině bitev vítězství přichází skrze boj o vítězství. Ale v našem duchovním životě tomu tak není. Zde vítězství nepřichází skrze boj, nýbrž skrze odevzdání se. A co my to odevzdáváme. Již samotné pomyšlení na to, že bychom mohli mít vůbec nějaké právo bojovat s ďáblem. I samotnou naději, že bychom mohli mít šanci na úspěch v boji proti němu. Místo toho, my uznáváme, že nám Bůh poskytl Jednoho, který nejenom, že vzdoroval ďáblu, nýbrž ho i úspěšně zdolal v lidském těle. A pokud si oblékneme Ježíše, Jeho úspěch a Jeho vítězství se stanou naším.

Takže pokud se setkáme s pokušením, hříchem a ďáblem místo boje, což jsme všichni roky občas dělali, skoro do bodu úplné sklíčenosti, my přecházíme k víře a díváme se na to, co Syn člověka již vykonal v lidském těle. Nejtěžší je pro nás přijmout, že pro řešení problému hříchu, bez ohledu na to, jestli se jedná o odsouzení a smrti, nebo i hříchu jako moci v našich životech, že odpovědnost za vyřešení tohoto problému Bůh vložil na Ježíše a ne na nás.

Takže, pokud jsem v pokušení, já přecházím na víru. Jinými slovy odevzdávám svoje právo bojovat s hříchem a ďáblem a dovoluji Ježíši, aby udělal to, co Otec chce od Něj. Pokud správně rozumíme 1. Janovu, kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. Takže pokud jste narozeni z Boha, vy jste si oblékli Ježíše Krista. Prostřednictvím Ducha jste přijali Ježíšovu mysl a nyní je Kristus ten, který ve vás přemáhá svět a ne vy ve své lidské přirozenosti. To je zkušenost víry. Bůh ve vás. Pokud jste narozeni z Boha máte Ho v sobě. Evangelium není pouze příběh o Bohu, nýbrž i moc Boží ke spasení. **Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Řím. 1:16.** Bůh bude přebývat v každé lidské bytosti, která uvěří Jeho daru lásky, Ježíši Kristu.

Očividně málo lidí opravdu věří v Ježíše jako Božího Syna. V dnešní době nedokážu dokonce ani přimět lidi k tomu, aby vydali svědectví o ospravedlnění. Nechtějí to vyslovit. Nechtějí za to oslavovat Boha. Avšak věřit, že je Ježíš Syn Boží znamená toto: že Bůh přijal Jeho dokonalý život i smrt jako kdyby to bylo moje. Nehledí se na mě jako na viníka, zatraceného ani odsouzeného ke smrti. Mám vstupenku do Nebe. Sjednotil jsem se s Boží rodinou. Já jsem Jeho dítě.

Podívejte se na několik biblických zaslíbení, která potvrzují tuto pravdu: **Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Jan 1:12. Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. 1. Jan 4:15.** Co je potřeba, abychom udělali, aby se Bůh nastěhoval k nám, aby žil i přebýval v nás? Potřebné je, abychom vyznali, že Ježíš je Syn Boží. Proto stále kladu důraz na to, že nejdůležitější zvyk ve vašem životě je přicházet ke kříži každé ráno, pohledět na něj a říct: „Děkuji Ti Bože, že jsi poslal svého Syna v lidském těle a umožnil, aby On na sebe převzal odpovědnost za hřích. Věřím tomu celým srdcem.“ A když toto vyznáte, Bůh je ve vás. Dokud vycházíte z domu, ve vás je přítomný živý Bůh. Jsem přesvědčen, že to praktikuje velice málo lidí, protože ke mně lidé přicházejí hlavně se slovy: „Ó, já mám problém se

svoji špatnou povahou.“ nebo „Och, často se rozčiluji.“ nebo „Ach, mám ten zvyk.“

Nedávno jsem potkal jednoho pastora, který mi řekl: „Jsem závislý na pornografii a to mě zabíjí.“ Řekl jsem mu: „Počkej chvíli, abych si našel kapesník a zaplakal nad tebou.“ „Já to myslím vážně,“ řekl on. „I já to myslím vážně. Ale nepláču nad tebou kvůli tvému problému. Ale pláču, protože ty nechápeš, co je víra. Ty nevyznáváš každodenně, že Ježíš je Syn Boží. Protože, kdybys to dělal, měl bys Kristovu mysl a mohl by ses podívat na tu překrásnou ženu bez žádostivosti. Mohl by ses v podstatě na ni dívat a říkat: „Děkuji Ti Bože za toto překrásné stvoření. Nehledím na ni jako na objekt touhy, nýbrž jako na překrásné stvoření, které vyšlo ze Tvé ruky.“ Můžu vám říct, že když se mi to poprvé stalo, jenom jsem řekl: „Bože, děkuji Ti.“ Odpověděl mi: „Jenom zadrž moji mysl v sobě a můžeš mít takto kvalitní myšlenky každý den svého života.“

Ale tento pastor pokračoval: „Ach, prosím tě, pomoz mi. Není den, aniž bych se díval na pornografii. To mě ničí.“ Řekl jsem mu: „Tedy, i mě by ničilo, kdybys si tím krmil svoji mysl. Přemýšlel jsi někdy o tom, že kdybys měl Kristovu mysl, tak bys měl sílu k tomu, že by sis umístil filtr na svůj počítač, že bys mohl, kdybys jenom přiznal Ježíše Krista, s Jeho myslí v sobě odejít domů a objednat si ten filtr?“ Díval se na mě v úžasu. Pokračoval jsem: „To je to, co potřebuješ. A já to místo tebe neudělám. Ty nejsi ve víře. Nejsi ve víře, když ke mně přicházíš s takovým prohlášením.“

Na jednom mém semináři zase jiný člověk vstal a řekl: „Já jsem závislý na televizi. Už dvacet let. Já prostě přijdu z práce kolem pěti odpoledne, vyvalím se před televizorem a do postele odejdu o půlnoci. Celou tu dobu se ani nepohnu. Mohlo by se říct, že nemám ani nějaké zvláštní manželství. Moje žena i já jsme cizinci, kteří žijí pod jednou střechou. Nevím, proč mě ještě neopustila.“ Naštěstí jeho žena nebyla přítomná. „Jsem tak slabý a ubohý,“ dodal. Máte pro mě nějakou dobrou radu?“ „Samozřejmě, že mám,“ odpověděl jsem: „řešení je Kristova mysl. Ty nejsi ve víře. Rveš se a bojuješ s něčím, s čím by Ježíš neměl problém, protože Jeho nikdy nepřitahovalo násilí, sex a všechny ty věci, kterých je televizní program plný. On měl vyrovnaný život. Byl rád v přítomnosti žen. Samozřejmě. Proč si myslíš, že trávil tolik času v domě Marie a Marty? Myslím, že tam našel lásku, kterou nenacházel na jiných místech. Ale Jeho pohled na ty věci nebyl zvrhlý, zvrácený, perverzní a pokud bys ty přijal Ježíšovu mysl...“ „No, dobrá,“ přerušil mne: „co se stane, pokud přijmu Ježíšovu mysl?“ „Když by ses podíval do televize s Ježíšovou myslí,“ odpověděl jsem: „řekl bys: „Toto ovládá můj život a pravděpodobně by sis vzal nůžky a přestříhl kabel.“ Všiml jsem si, že napjatě poslouchá. „Přestaň bojovat,“ pokračoval jsem. „Začni se vzdávat. Začni se vzdávat a přijmi Ježíšovu mysl. Uvěř, že Ježíš přemohl i svět i tebe i ďábla. Učinil to v lidském těle. Vyznej to. A kde se On od té chvíle bude nacházet? Bude ve tvé mysli. Mysl je ta část tebe, skrze kterou se s tebou kontaktuje Svatý Duch. A s Kristem ve své mysli, ty se rozhodneš správně pokud jde o televizi.“ Odešel domů a udělal to.

Příští týden přišel na seminář a byl štěstím bez sebe. Něco takového jsem v životě neviděl. Měli byste slyšet jeho svědectví. Řekl: „Dvacet let jsem byl otrokem. Ale přijal jsem Ježíšovu mysl a přesně jsem věděl, co mám dělat. Vzal

jsem nůžky, přestříhl kabel a nechal jsem ho tak, protože jsem přiznal, že jsem nemohl ovládat sledování televize. Ona ovládala mě.“ Tehdy mu zajiskřilo v očích a dodal: „Cítím se svobodně. Dokonce jsem začal komunikovat i s manželkou. Ožil jsem v Duchu. Nejsem již otrokem hříchu neboť jsem přijal Kristovu mysl.“

S Kristovou myslí se na věci díváte jinak. Ale přesto víte, že je velice lehké přejít hranici a znovu se vrátit ke starým, tělesným věcem, místo Božím. Nemohu strávit ani jeden den života, aniž bych žádal o Kristovu mysl, protože tento svět není bezpečný. Možná jsem vůči lidem netolerantní, ale s Kristovou myslí v sobě nacházím nejneuvěřitelnější milost, která mě naplňuje tolerancí, porozuměním a láskou vůči lidem. Takový je On. A On si přeje, abychom si Jej my všichni tak pravidelně oblékali, aby se ty věci staly v našich životech zcela přirozené a normální.

Nedávno jsem pochopil, že mě už nepřitahuje něco, co mě dříve přitahovalo. Nemohl bych přesně říct, kdy k tomu došlo, protože se to očividně odehrávalo během určité doby. Takže jsem jenom pozvedl pohled a řekl: „Děkuji Ti Bože!“ A On řekl: „Ani sis nevšiml co se děje, protože jsi byl zaměřen na oblékání si Krista.“ Postupně se Kristovy touhy stávají přirozeně našimi. A tehdy to začíná být vzrušující. A jak nazýváme celý ten proces? Posvěcení.

Jak se odehrává posvěcení

Pokud si během tohoto procesu všimnete, že stále opakujete staré zvyky, pravděpodobně jste ztratili víru. To znamená, že se máte vrátit a znovu vyznat, že je Ježíš Syn Boží a v tom okamžiku přestanete se starými zvyky a budete posilovat nové. Když jsem začínal tomuto rozumět, musel jsem se vracet k vyznávání vícekrát denně. A kdykoliv bych pocítil pokušení anebo když se mi vracely staré věci, všiml jsem si, že mám stále větší touhu vyznávat, že Ježíš, Syn živého Boha, v lidském těle přemohl hřích, pokušení, tělo i svět.

V okamžiku, když přiznáme, že je Ježíš Boží Syn a poděkujeme Bohu za tento Dar lásky, On v nás začne přebývat. Pointa je ta, že Bůh ve vás odolává hříchu a ne vy sami s Boží pomocí. Bůh je jediná bytost, kterou nepřitahuje bezbožnost. My jsme přirozeně bezbožnosti nakloněni. Ale Bůh ne. Takže, pokud uvidíte, že vás nepřitahují bezbožné věci, budete vědět, že je Bůh ve vás. A zvoláte: „To je ono. Sláva Bohu.“

Největším bojem v našich životech je, jestli se odevzdat Bohu a dát Mu svolení, aby přebýval v nás, aby nás hřích nepřitahoval, nebo bojovat proti přitažlivé síle hříchu a modlit se Bohu, aby nám k tomu dal sílu. To druhé je špatná cesta, která mnohé křesťany dovedla k tomu, aby se zaměřili na svoje hříchy a zůstali nezměnění.

Pancíř pro ochranu a ne pro boj

Víte, Boží pancíř se neobléká proto, abychom bojovali se satanem. On se obléká, aby nás ochránil od nepřátelských střel, abychom mohli pevně odolávat

jeho nápadům. A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotové službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také přílbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží. Ef 6:10-17.

Existují lidé, kteří si myslí, že pancíř oblékají, abyste bojovali se satanem. Ale ne, vy si jej oblékají kvůli osobní ochraně. Bitva je vyhrána. Ale v nás pokračuje boj, jestli tomu věříme nebo nevěříme a pokračujeme ve svých sebezničujících cestách. Tyto dva přístupy jsou světlo a tma. Jeden přináší vítězství a druhý porážku.

Vítězství v křesťanském životě přichází skrze odevzdání našeho práva bojovat s hříchem a ďáblem, přijetí toho, že bitva je vložena na Ježíše Krista a vyznání, že tomu věříme. V tom okamžiku Duch živého Boha přivádí Krista do naší mysli. A tak máme mysl Kristovu. A hřích i zlo nepřitahují Kristovu mysl. Jeho přitahují svaté a čisté věci.

Mnoho lidí pracuje na tom, aby odolávali hříchu a ďáblu, snaží se nepokleknout před pokušením a prosí Boha o sílu, aby nepovolili. A potom, když padnou, stávají se velice demoralizovanými a ptají se, jestli Bůh opravdu myslí to, co říká. Nakonec vždy obviňují Boha, anebo dojdou k závěru, že jsou velice slabí a že neuspějí. A víte, co říkají, když se dostanou do takové situace? „Ať se snažím nebo ne, je to úplně jedno.“ A poté začnou dovolovat svým špatným zlovykům, aby se vrátily do jejich života. Vzdávají se dokonce i boje. Znam mnohé, kteří to zakusili, protože není možné, aby byli dostatečně silní k tomu, aby dokázali odolat pokušení a ďáblu dokonce i s Boží pomocí.

Tak nakonec jednoho dne z Boží milosti, v nejvyšším zoufalství padají pod křížem. A tehdy začínají chápat: „Bůh pozval Ježíše, aby to vykonal a ne mně. Mojí předností je, abych se Ho držel vírou, a abych Ho měl v sobě. To Bůh ve mně odolává zlu a ne já.“ Pokud zlu nedokážu odolat, pravděpodobně Bůh není ve mně, protože to konám ve své vlastní síle, místo vírou, kdy Mu dovoluji, aby ve mně přebýval.

Od páté do osmé kapitoly epištoly Římanům Pavel popisuje charakteristiky lidí, kteří tvrdí, že jsou věřící, ale jsou stále ještě tělesní. Ale Pavel dělá rozdíl mezi těmi, kteří tvrdí, že věří, i když jsou i nadále tělesní, a mezi opravdovými duchovními věřícími, kteří i dále mají některé zvláštní vlastnosti. Existuje veliký zmatek v tom, co se opravdu děje, když se osoba stane duchovní. Někteří lidé například věří, že ona již nikdy více nebude pociťovat pokušení. Jiní si zase myslí, že nikdy více nebude cítit sklon ke hříchu. Někteří si zase myslí, že je už nikdy nebude přitahovat něco, co jim je v současnosti nepřitažlivé. Oni jsou v šoku, pokud si všimnou, že se jim něco takového děje a začínají si myslet: „Určitě jsem tělesný.“

Zajímavé je, že Pavel nazval věřící v Korintu „svatými.“ Ale byli zcela vyzrálí v Kristu? O, ne. Zřejmé je, že můžete být v Kristu a ne být tělesní, přesto

že jste ještě pořád v procesu růstu, vyžívání. Může dokonce přijít den, kdy vyjdou na povrch šokující věci, a přesto to nemusí znamenat, že jste se vrátili do oblasti tělesnosti. Připomeňte si, že jste pod milostí. A teď, když jste pod milostí, máte svobodu růst v Kristu a zabývat se každým aspektem vašeho života zvláště a nemusíte mít přítom výčitky svědomí. Copak to není dobrá zpráva?

Přehled kapitoly

1. Kde se nachází moc a síla k pokárání ďábla?
2. Proč nemusíte vstupovat do boje s ďáblem, abyste zvítězili nad hříchem?
3. Popište v několika slovech jediný způsob, kterým můžete zvítězit nad světem, hříchem a ďáblem.
4. Který způsob Bůh vybral, aby vyřešil problém hříchu?
5. Co je evangelium?
6. Proč autor stále zdůrazňuje důležitost přicházení ke kříži každé ráno?
7. Podle čeho můžete poznat, že někdo, včetně vás, opustil víru?
8. Proč se tolik lidí vzdává v bitvě o vítězství?
9. V čem je rozdíl mezi těmi, kteří pouze vyznávají víru a opravdovými duchovními věřícími?
10. Co znamená být v milosti? Co můžete svobodně dělat?

Otázky k přemýšlení

Zdali opravdu věříte, že Ježíš Kristus bojoval s ďáblem, a že jej porazil? Opravdu věříte, že je Ježíš Syn Boží?

20.

Tělesní nebo duchovní?

Nedávno ke mně přišel jeden mladík, který zažil vážný šok, protože zakoušel sexuální podněty ve svém těle. Řekl mi: „Víte, vypadá to, že jsem tělesný.“ Odpověděl jsem mu: „Mám pro tebe dobrou zprávu. Ty jsi normální muž. To je ta dobrá zpráva. Ty jsi normální člen mužského druhu. Bůh ti stvořil takové tělo. To je biochemie a způsob, kterým jsi stvořen, abys fungoval. To není tělesnost. Ale to, co činíš s tou touhou ukazuje, zda jsi tělesný nebo duchovní. A duchovní člověk nevyžaduje, aby bylo rychle vyhověno každé jeho potřebě, jakmile ucítí podnět ve svém těle. Duchovní člověk se učí držet svoje tělo pod kontrolou. On není pod mocí a vládou tělesných instinktů. On ve skutečnosti oslavuje Boha. I ty bys měl oslavovat Boha, protože jsi normální.“

Podstatná je mysl. Proč Svatý Duch komunikuje právě prostřednictvím mysli? Bible říká: **Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši. Fil. 2:5. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Řím. 12:2.** Mysl je ta, která se obnovuje. Každý den, když vcházíte do víry a

vyznáváte, že je Ježíš Syn Boha živého, Svatý Duch znovu přichází a ten den obnovuje vaši mysl. Bůh vám dává nové myšlenky. Možná jste celý život někoho nenáviděli a Bůh vám dá nové pocity k té osobě. Budete mít soucit. Najednou před sebou máte nový životní vzor – Ježíšův život.

Oblasti mysli

Naše mysl má mnoho různých schopností, stejně jako jedna univerzita má různé fakulty. Existuje oblast rozumu stejně, jako oblast chuti. Někteří lidé si myslí, že pokud jsou znovuzrozeni, nikdy už by neměli pociťovat pokušení v oblasti chuti. Existuje oblast všech smyslů – zraku, sluchu, vůně, chuti a hmatu. Jednou ze schopností naší mysli je i kontrola sexuální oblasti našeho života. Zde je i oblast vůle. A samozřejmě oblast pocitů.

Takže, co nového přijímáme, když máme Kristovu mysl? Nové myšlenky, pocity a motivaci. To je to, co Bůh vnáší do vaší mysli, když vám dává Kristovu mysl. Nemusíte se snažit hledat správnou motivaci. Bůh vám ji dá, pokud si vezmete Kristovu mysl. Nemusíte pracovat na změně svých pocitů. Bůh vám dá i nové pocity. A dá vám i nové myšlenky. On vás vyzvedne mnohem výš, než kde jste se nacházeli dřív.

Podívejme se na oblast sexuální motivace. Mladíkovi, o kterém jsem se zmínil na začátku kapitoly jsem řekl: „Když požádáš o Kristovu mysl, oblast ve tvém mozku, která řídí sexuální aktivitu pozná, že je to Boží dar, který, pokud se použije určitým způsobem, a když vstoupíš do manželství, dovede ke sjednocení podobnému vztahu mezi členy Trojice. To bude myšlenka, kterou jsi doposud neměl ve své mysli. To bude Kristova mysl v tobě.“ Tato jedinečná schopnost mysli bude teď usměrněna na aktivitu v docela jiném směru. Bez ohledu na to, co říká Hollywood nebo co píšou všechny populární časopisy, Bůh do vás vloží svůj ideál.

A co je s chutí? Ti, kteří si z chuti udělali boha, stejně jako ti, kteří ji používají jako prostředek ke spasení, znenadání odhalí, jak jim oblast kontroly chuti ukazuje zcela nový pohled na chuť. Oni pochopí význam zdraví, ale už to pro ně nebude prostředek pro získání spasení. Nyní to bude v souvislosti jejich celkového rozvoje, ke slávě Bohu. Zatímco těm, kteří nadměrně holdovali chuti, bude poukázáno na to, že je možné sebeovládání v té oblasti. Oni již nebudou následovat myšlenku „já s tím nic nenadělám,“ neboť i tato schopnost bude usměrněna k akci v novém směru. Takže nedostáváte nové schopnosti. Schopnost chuti nebude najednou změněna, takže chcete jenom dokonalé používání chuti. To se nestane. Ale vaše schopnost bude posvěcena.

V jedné chvíli se to pro mne stalo naprosto jasným: „Teď chápu, že posvěcení se odehrává v mysli.“ Posvěcení se odehrává v mysli. Když jsou schopnosti mysli usměrněny na akci v novém směru a vůle posílněna tím, že je Kristus ve mně, co se stane, pokud se rozhodnu pro ten nový směr? Co když se rozhodnu, že to budu dělat pravidelně ve svém životě? Co se nepochybně stane s tou schopností? Bude zušlechťená a posvěcená a nakonec se stane mým přirozeným sklonem. Stane se běžnou v mém životě. A to je zázrak Boží milosti.

Všimněte si znovu tohoto překrásného výroku z Touhy věků str.668: „Pravá poslušnost vychází ze srdce. Kristus to dokazoval celým svým životem. Pokud mu dovolíme, aby vstoupil do našeho myšlení a našich záměrů, potom naše srdce i mysl natolik splynou s Jeho vůlí, že poslušnost pro nás bude naprostou samozřejmostí. On očistí naši mysl a posvěť jí a my mu budeme s největší radostí sloužit.“ Přemýšlejte o tom. Pokud Mu to dovolíte, Kristus se natolik sjednotí s vaší myslí, že budete přirozeně konat to, co je Jeho vůlí. To je překrásná myšlenka, že ano? Dokonce i ve svém vlastním myšlení budete mít Kristovy myšlenky. Toto je proces posvěcení. A to, co vám chci říci je, že posvěcení se odehrává skrze vaši obvyklou odpověď na to, co Svatý Duch vloží do vaší mysli.

A teď mám pro vás otázku. Co se děje v životech opravdově duchovních věřících po obrácení? Jaké jsou jejich pocity? Jaká jsou jejich pokušení? Jaký je jejich postoj? Z druhé strany, jaké jsou zkušenosti a charakteristiky osoby, která tvrdí, že věří Kristu, ale je i nadále tělesná?

Jedno nebo druhé, ale nikdy současně

Dobrá zpráva je, že nemůžete být i tělesní i duchovní současně ve stejném okamžiku. Můžete být buď jedno anebo druhé. Pokud se na to podíváme trochu blíže, uvidíme, že opravdově duchovní osoba má nějaké velmi zajímavé charakteristiky. A někteří z nás jsou možná v pokušení, chybně to nazývat tělesností. Stejně jako v případě toho mladíka, který přišel ke mně. On vůbec nebyl tělesný. Byl zcela duchovní, ale myslel si, že je tělesný.

V epištole Římanům od 5. do 8. kapitoly je skutečně jediný text v Písmu, který toto podrobně vysvětluje. Obzvláště část mezi Řím. 7:21 a 8:8 nám pomáhá, aby se nám vyjasnilo vše co Pavel řekl. **Objevují tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím, když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu...Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost. Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha. Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné, ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Řím. 7:21-8:8.**

Toto není jednoduchý úsek zvláště 7. kapitola. Ale pokud pochopíte Pavla, najednou se probudíte. Potřeboval jsem k tomu 25 let, abych pochopil tento úsek, ale vám to nemusí trvat tak dlouho. Podívejme se blíže na Řím. 7:25. **Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu. Řím. 7:25.**

Prosím vás, všimněte si, že tento verš neukazuje na to, že Pavel dělá současně obě věci. Měli byste si přečíst předešlý verš i ten který následuje. Pokud si myslíte, že on říká, že obě tyto věci dělá současně, nepochopili jste, co řekl v předešlém ani v následujícím verši. A to vysvětluje, proč většina lidí nesouhlasí s tímto textem. Oni si myslí: „jak můžete sloužit oběma současně?“ Nemůžete. Musíte dovolit, aby 25. verš vysvětlil to, co předchází i to, co následuje hned po něm. Pokud podrobně prostudujete kontext, budete přesně vědět, co chtěl Pavel říct. V těchto verších se nachází klíč, vysvětlení.

V Řím. 7 se odhaluje něco velice zajímavého, a to je nejneepochopenější kapitola ze všech, kterou Pavel vůbec kdy napsal. To už skoro 2000 let vyvolává teologické debaty, které trvají až dodnes. Dokud jsem byl na vysoké škole, profesori měli rozdílné názory týkající se tohoto tématu. Jeden nám všem řekl, že Pavel byl v Řím. 7:25 ještě pořád v neobráceném stavu, zatímco druhý nám řekl, že Pavel zde byl přece jenom obrácený. A tak nám to vše zůstalo ve vzduchoprázdnu. Ani jeden nechtěl ustoupit.

Ted' bych chtěl, abyste si všimli některých velice zajímavých skutečností. Vracím se k Římanům 7:16-18. **Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Řím 7:16-18.** Doufám, že jste si všimli slov: „Vím totiž, že ve mně nepřebývá dobro.“ Jaký člověk vyslovuje tato slova? Nikdy neuslyšíte tělesného člověka, že by něco takového přiznal. Samozřejmě že ne. To jsou slova duchovního člověka.

Jedna velká myšlenka, o které jsme diskutovali v této knize se týkala našeho přirozeného stavu – slabí, bezmocní, hříšní. A chci vám říct, že je rozpoznávání a přiznání tohoto stavu první krok v životě osoby, která se obrací směrem ke Kristu. Takoví lidé jsou usvědčeni o svém skutečném stavu. „Vím, že dobro nepřebývá ve mně.“ Toto je bod osvícení, který většina lidské rasy nikdy nedosáhne. Nic dobrého ve mně není. Toto je tak důležité.

První, čeho si všimneme v Řím. 7, je Pavlovo hluboké přiznání o sobě. On si je zcela vědom toho, co hřích udělal jeho lidské přirozenosti. **Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Řím. 7:18.** Pokud někdo tvrdí, že je v něm přítomná touha, co tím přiznává? **Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. Řím. 8:7.** Ale tady máme člověka, který si přeje konat dobro. Na jedné straně přiznává pravdu o své hříšnosti a na druhé straně přiznává, že si přeje činit dobro. On bojuje. Bojuje, aby konal dobro. Zdá se vám to povědomé?

Ó, ano, on bojuje, aby konal dobro. Není možné, že se zde mluví o někom, kdo je neduchovní. On přiznává svůj skutečný stav, jakožto i skutečnost, že se v něm jako věřícím a duchovní osobě odehrává bitva. Takže, co je tu nového? Já

jsem takové boje neměl, dokud jsem se nestal věřícím. A pak se vše změnilo. V duchovních věřících se odehrává boj. To musíme přiznat. A je pro nás důležité, abychom rozpoznali ty dvě protichůdné strany v životě skutečného věřícího.

Teď je pravý čas na to, abychom si prostudovali kontext epištoly Římanům a dovolili samotnému Pavlovi, aby nám dal správné vysvětlení 7. kapitoly, ve které popisuje svoji bitvu se zákonem Božím i zákonem hříchu. Ale pojďme se nejdříve podívat na verše 21-23. **Objevují tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím, když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Řím. 7:21-23.** Z jedné strany máme zákon mé mysli, tj. Boží zákon ve vnitřním člověku a z druhé strany máme zákon hříchu, který je v údech mého těla. A Řím. 8:2 následuje po Řím. 7:25. **Neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. Řím. 8:2.** Takže můžeme vidět, že Pavel srovnává zákon hříchu z Řím. 7:25 se zákonem v údech svých i zákonem hříchu i smrti. A jak Pavel popisuje zákon Boží? To je zákon Boží ve vnitřním člověku, zákon mé mysli i zákon Ducha života v Ježíši Kristu.

Pokud rozumíte, co Pavel skutečně říká o těchto dvou protichůdných zákonech, váš život se v jádru změní, protože boj existuje. Ó, ano, existuje. Dovolím si vám říct, že tento druh boje je v podstatě přítomen jenom ve zkušenosti skutečně duchovní osoby, obráceného jednotlivce, toho, který je znovuzrozen pro nebeské království. To je jediná kategorie lidí na naší planetě, která zakusí tento druh boje. Ale je z tohoto důvodu také tato kategorie lidí v největším nebezpečí, že se stane nestabilní. Protože, pokud tento boj nevyřešíte, můžete zůstat rozpolceni do konce života, a tak se můžete destabilizovat.

Přešlo mnoho let, dokud jsem nepochopil, že lidé se stávají nestabilními, když jedno věří a druhé dělají. To vytváří chaos v lidské mysli. A zdali Pavel vyřešil tento boj? Ano. Existuje velice skutečná bitva ve zkušenosti opravdového duchovního věřícího. Zajímavé je, co je ve skutečnosti tou bitvou. To je bitva mezi zákonem mé mysli a zákonem v mých údech. Bitva mezi zákonem Ducha života v Ježíši Kristu, v mé mysli a zákona hříchu a smrti v mých údech.

Pavel se snaží naučit nás něčemu velice mocnému, že je bitva v životě věřícího, bitva mezi myslí, která je teď Kristova a mezi údy našeho těla, které nás mohou přivést pod zákon hříchu i smrti. V následující a poslední kapitole, prozkoumáme ještě podrobněji Pavlovo učení o tělesném a duchovním člověku.

Přehled kapitoly

1. Se kterou částí vaší bytosti Svatý Duch navazuje kontakt? Proč?
2. Čím se mysl podobá jedné univerzitě?
3. Jak se posvěcují schopnosti vaší mysli?
4. Jak se vaše srdce i mysl přivádějí do souladu s Boží vůlí?
5. Proč skutečně duchovní osoba může být v pokušení myslet si, že je tělesná?

6. Co by tělesná osoba nikdy nepřiznala? Po čem duchovní osoba touží? Podívejte se na Řím. 7:16-18.
7. Popiš bitvu v životě osoby, která je znovuzrozená pro království Boží. Podívejte se na Řím 7:21-8:2.
8. Co se může stát pokud se tato bitva nevyřeší?

21. Staré a nové

Dokonce i někdo, kdo je duchovní, uvidí, že tělo i dále pokračuje ve válce proti duchu. Neměli byste očekávat, že už nikdy víc v sobě nepocítíte sklon ke hříchu. Pro duchovního člověka je bitva realitou, protože on je z jedné strany narozen z Ducha a ve své mysli má zákon Kristova Ducha, ale z druhé strany cítí ve svých údech podnět ke hříchu.

Z čeho konkrétně hledá vysvobození? V něm je přítomná touha konat dobro, ale v samém konání dobra nemá moc úspěch. On v sobě nosí touhu konat Boží vůli, ale konání chybí. Vidíte, jak to Pavel vyjadřuje **Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Řím. 7:24.** Jinými slovy, je možné mít Kristovu mysl a přesto cítit, jak mě tělo povzbuzuje ke hříchu. Kdo mě osvobodí od skutečnosti, že nejsem schopný vykonat to, k čemu mě Duch vede?

Je čas vrátit se znovu k Řím. 8:2. **Neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. Řím. 8:2.** Zajímavé je, že jedna jiná Pavlova myšlenka předchází těmito slovy. Neboť nám v prvním verši řekl také toto: **Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši. Řím 8:1.** Odsouzení je, jak jsme se již dřív naučili, spojené se smrtí Ježíše Krista. Naše odsouzení padlo na Něj a způsobilo Jeho smrt. To znamená věřit v Ježíšovu smrt. A pokud jste osvobozeni od odsouzení, znamená to, že jste vešli do víry v Ježíšovu smrt.

Takže objevujeme, že jsou život a smrt Ježíše Krista ve stejnou dobu i prostředky k vyřešení naší bitvy. Protože dokud žijete v těle, budete v sobě cítit přítomnost hříchu. Avšak vyřešení bitvy představuje posun k víře v Ježíšovu smrt, což ve stejné chvíli otevírá dveře, abyste přijali do svého života Jeho život. Bitva je vyřešená vírou – vírou ve smrt i vzkříšení Ježíše Krista. Pokud vejdete do víry v Ježíšovu smrt, navzdory pokušením, která v sobě ucítíte, budete vědět, že nejste odsouzeni. A potom, pokud si obléknete Kristův život, sám Jeho život, co se ve skutečnosti stane?

Chodit v Duchu

Vy začnete chodit v Duchu. A co se stane, když se vám stane zvykem chodit v Duchu? Jaký bude konečný výsledek? Budete mít Kristovu mysl. Schopnosti vaší mysli budou posvěcené.

Podívejme se teď na Řím. 8:13. **Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti, jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít. Řím. 8:13.** Všimněte si, v jakém čase je sloveso v tomto verši. Neříká se, že již „usmrtili“ –

minulý čas, hříšné činy. Ne, činnost je průběžná v přítomném čase: „usmrcujete hříšné činy.“

Podívejme se na okamžik do Gal. 5:16-18. **Chci říci: Žijte z moci Božího Ducha a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost. Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. Dáte-li se však vést Božím Duchem, nejste už pod zákonem. Gal. 5:16-18.** Překrásný výrok. To je shrnutí toho, co jsme si právě přečetli v Římanům.

Většině lidí, které znám, se nedaří v jejich duchovním chození, kvůli tomu, že si nevytvořili zvyk chození v Duchu. Jediný způsob jak vzdorovat chození v těle, je mít každý den Kristovu mysl, každodenně obnovovat svoji mysl. Ta obnova se musí dít každodenně, vlastně v každé chvíli. Možná budete muset nepřetržitě obnovovat svoji mysl během celého dne, zvat Krista do své mysli skrze Ducha, přijímající Kristovu mysl. Protože budete cítit, jak vás zevnitř přitahují hříšné věci. Ale to není znamení, že jste tělesní. Protože i sama citlivost na ty věci ve vás je důkazem, že jste duchovní.

Ale životně důležité je, abyste se rozhodli rozvíjet nové a pravidelné návyky. Vzpomeňte si na člověka, o kterém jsem se již zmínil. Přestříhl kabel svého televizoru. Řekl jsem mu: „A proč bys teď nerozvinul návyk čtení literatury, která pozvedá ducha?“ A on jednoduše začal s návykem čtení. Onehdy jsem slyšel jeho svědectví a jenom jsem slavil Boha. „Rozvinul jsem lásku k neuvěřitelné literatuře,“ řekl. „Dávno jsem zapomněl, jak to vypadá, když se čte. Obvykle bych seděl před obrazovkou. Nyní čtu a raduji se.“ Takže tento člověk nejenom že přestal se špatným zvykem, ale začal tu vzniklou prázdnotu vyplňovat něčím pozitivním.

Uvažujte o jeho staré vyšlapané stezce v mozku, jeho starém zvyku. Vcházel do domu. V tom okamžiku se zvyk aktivoval. Sedl by si do křesla. Žena by mu přinesla večeři na podnosu. Zvedl by svoje nohy, a tak ležel pět nebo šest hodin na stejném místě. A teď, když přichází domů, kabel je odříznut. On nyní pomáhá své ženě doma. A když má volnou chvíli, tak si vezme nějakou dobrou knihu, sedne si a čte. V poslední době, když se vrátí domů, staré stezky se mu již nevtírají. A proč? Protože již uběhlo dost času od doby, kdy začal vyšlapávat novou cestičku. Teď, když se vrátí domů, ta nová stezka v mozku se aktivuje a on čte věci, které velebí Boha. Řekl mi: „Já si dokonce už ani nepřeji dívat se na televizi.“ „Haleluja!“ odpověděl jsem.

Nové stezky se aktivovaly a převzaly úlohu těch starých. Jeho schopnosti, obzvlášť schopnosti využívání očí a uší, jsou posvěcené. On si teď přeje číst, sledovat a poslouchat věci, které zušlechťují, posvěcují a pozvedají.

Tak jednoduché, že to někdy ani nechápeme

To je tak jednoduché. Tolik jednoduché, že někdy to ani nechápeme. Oddáváme se malomyslnosti, protože i dál v sobě cítíme podněty ke hříchu. Říkáme: „Určitě jsem ještě pořád tělesný. Jednoduše nezvládám.“ Padáme i druhým způsobem. Nevytváříme si nové zvyky s důslednou vytrvalostí, které

budou oslavovat Boha v našich životech. Dovolujeme starým cestám, aby se vracely. A ony jsou lehce nastartovány věcmi, se kterými se setkáváme v životě.

Možná se díváte na svůj život a říkáte: „Teď chápu, proč jsem měl ty okamžiky malomyslnosti. Chápu, proč jsem se dokonce i cítil tak, jako že nikdy nezvítězím. Nebo proč jsem nikdy ve svém životě nepoužil slovo vítězství. Nebo proč jsem nikdy ani nepřemýšlel o tom, kým bych se mohl stát v Ježíši.“ A nyní opravdu rozumím apoštolu Pavlovi, který zde popisuje realitu, opravdovou zkušenost duchovních lidí, kteří i nadále cítí přitažlivost hříchu ve svých tělech, ale navzdory tomu se vírou spoléhají na Ježíšovu smrt. Nyní jsou osvobozeni odsouzení a mají svobodu přijímat Kristovu mysl každý den. A s Kristovou myslí v sobě my důsledně chodíme v Duchu, dokud nevyvineme životní návyky, které se stávají naším přirozeným způsobem jednání. Tak se schopnosti naší mysli stávají posvěcenými.

Pokud každodenně přijímáte Kristovu mysl, budete mít Jeho zájem a starost o jiné lidi. Ale to se Kristus ve vás bude starat o svou službu druhým, což mu dává svobodu, aby vaše osobní zájmy dovedl do, podle Jeho názoru, potřebné hloubky. Nebudete mít důvod se starat, zda-li mám pokračovat v tomto anebo tamtom směru? Můžete se jednoduše soustředit na přijímání Kristovy mysli a dovolit Mu, aby vedl a rozvíjel službu. Přesně budete vědět, jak daleko jít, v jaké míře se můžete přimlouvat a modlit za ostatní lidi a zastávat se jich. To vám bude zcela jasné, když bude Kristova mysl každodenně přítomná ve vás.

Dokud jsem nezačal přijímat Kristovu mysl, nebyla mi jasná většina otázek spojených se službou. Ale když jsem začal přijímat Kristovu mysl a každodenně Mu dávat přístup, hned jsem mohl vidět, co mám dělat, jak daleko mám jít, kdy se mám přimlouvat a modlit a kdy ne, dokonce někdy i to, že se nemám modlit, navzdory tomu, že mě o to lidé prosili. Ale Bůh mi tehdy říkal? „Nebud' si tak jistý. Uvědom si, to nejsi ty. To jsem já v Tobě. Moje názory se probíjejí skrze tebe.“

Protože je tato kniha u konce, přeji si ukončit ji modlitbou: „Nebeský Otče, velmi Ti děkuji, že jsi byl s námi, když jsme společně četli tyto stránky. Děkuji Ti za překrásný obraz o Tobě, který vyšel na povrch i za radost, kterou můžeme mít v Ježíši Kristu. Právě teď si vírou děláme nárok na pokrytí Jeho prolité krvi a víme, že dokud se díváme na kříž, můžeme věřit, že jsme osvobozeni odsouzení. Také Ti Otče děkuji, že jsme si uvědomili, že se v životě duchovní osoby odehrává neustálá bitva, protože tělo se snaží odporovat Duchu, ale my víme, že si můžeme dělat nárok na vítězství společně s Pavlem. **„Chvála buď Bohu,“** říká, **„který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“** 1. Kor. 15:57. **Neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti.“** Řím. 8:2. A dnes zavíráme tyto stránky a víme, že teď máme Kristovu mysl. Dej nám milost, Otče, abychom ve svém životě rozvinuly návyky, které budou ke Tvé slávě tak, že naše schopnosti budou posvěcené. A když Ty přijdeš, budeme se Ti podobat, protože budeme mít Tvoji mysl. V očekávání všech těchto požehnání, děkujeme Ti Otče! O to jsme Tě prosili v drahocenném Ježíšově jménu. Amen!“

Přehled kapitoly

1. Kdy dojdete k bodu, ve kterém už nebudete cítit sklon ke hříchu?
2. Proč není odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši?
3. Jak se vyřeší boj, který začíná, když máte Kristovu mysl, a přesto nejste ve stavu konat to, k čemu vás Duch nabádá?
4. Jak můžete vzdorovat chození v těle?
5. Jakým způsobem vás osvobozuje spoléhání se na Kristovu smrt?

Otázky k přemýšlení

Jak je na tom vaše víra? Obnovili jste po přečtení této knihy naději na to, že můžete zakusit vítězství?

Dodatek

TŘI KROKY K VÍTĚZSTVÍ SKRZE SVATYNI

1) Ospravedlnění na NÁDVORÍ. I když byl sám bez hříchu, Ježíš se stal hříchem kvůli nám, trpěl a zemřel smrtí, kterou jsme si my zasloužili, čímž nás Bůh Otec ospravedlnil tak, že nás prohlásil svatými, spravedlivými, a to ještě v době, kdy jsme ještě byli bezmocní, bezbožní a hříšní. Radujeme se v tomto zázračném daru Boží milosti udělené zdarma. My to rádi přijímáme a každodenně chválíme Boha za vše, co pro nás vykonal na kříži. **Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. 2. Kor. 5:21. Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. Řím. 6:23. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. Řím. 5:6.8-10.**

2) Posvěcení ve SVATYNI. Každodenním vyznáním, že je Ježíš Mesiáš, Syn živého Boha, my přijímáme Kristovu mysl, Jeho myšlenky, pocity a motivaci a dáváme Mu svolení, aby nás posvětil tak, že nás svojí přítomností v nás očistí od hříchu a charakterních nedostatků. My jsme Ježíšovým vítězným životem učiněni svatými, spravedlivými, když přijímáme Krista skrze Svatého Ducha. **Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. 1. Janova 4:15. Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši. Fil. 2:5. Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. Kol. 3:12-14. Aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil vnitřní člověk, a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích, a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli**

spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka, poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání a dát se prostoupit vší plností Boží. Ef. 3:16-19.

3) Oslavení Boha ve SVATYNI SVATÝCH. Boží charakter je ospravedlněn Jeho konáním skrze nás ve službě požehnání druhým. Jak Bůh vymazává naše hříchy, tak se my stáváme nástroji Jeho spravedlnosti a my – Jeho dokončené, sjednocené duchovní tělo – Jej oslavujeme tím, že odrážíme Jeho podobu. Až se Jeho charakter zcela vyvine v Jeho dětech, vylévání „pozdního deště“ osvítí celý svět Boží slávou. Jaké to odhalení jenom bude! **Ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti. Řím. 6:13. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. 1. Petr 2:9. Proto číňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy. Sk. 3:19. Bůh chce, aby nebeským vládám a mocnostem bylo nyní skrze církev dáno poznat jeho mnohotvarou moudrost. Ef. 3:10. Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe a země byla ozářena jeho slávou. Zj. 18:1. Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany. Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu. Kol. 1:27.**

Skutečné obrácení Ellen Whiteová Rewiev and Herald 7. červenec 1904

Abychom byli spasení, je třeba, abychom ze zkušenosti věděli, co znamená opravdové obrácení. Strašná je chyba, že lidé den za dnem vyznávají, že jsou křesťané, i když nemají právo na to jméno. Ani vyznání, ani postavení nejsou nic v Božích očích. On se ptá: „Je tvůj život v souladu s mými pravidly?“

Mnozí předpokládají, že jsou obrácení i přesto, že nejsou ve stavu vydržen zkoušku charakteru představenou v Boží řeči. Jak to jen bude smutné pro ty, kteří nebudou moci vydržen tento test, v onen den, kdy každý člověk dostane mzdu za svoje skutky.

Obrácení je změna srdce, obrácení se od špatnosti k pravdě. Spoléhající se na Kristovy zásluhy a uplatňující skutečnou, opravdovou víru v Něj, kající se přijímá odpuštění hříchů. Zatímco přestává konat zlo a učí se konat dobro, vyrůstá v milosti a poznání Boha. Uvědomuje si, že se musí oddělit od světa, aby následoval Ježíše, a když si vše spočítá, vše považuje za ztrátu, jenom aby získal Krista. Shromažďuje armádu, s radostí jde do války a bojuje proti přirozeným sklonům a sobeckým touhám, podřizující svou vůli Kristu. Každodenně prosí Hospodina o milost, která mu pomáhá a posilňuje ho. Dříve „já“ vládlo v jeho srdci a užíval si potěšení tohoto světa. Nyní je „já“ sesazeno z trůnu a Bůh svrchovaně vládne. Jeho život zjevuje rod spravedlnosti. Hřích, které kdysi miloval, nyní nenávidí. Pevně a rozhodně jde po cestě svatosti. To je skutečné obrácení.

V životech mnohých, jejichž jména se nacházejí v církevních knihách, nedošlo k upřímné změně. Pravda se zadržuje na nádvoří. Nedošlo ke skutečnému obrácení, ani milost nevykonala v srdci svoje pozitivní dílo. Jejich touha konat Boží vůli je založená na vlastním sklonu a ne na hlubokém přesvědčení od Svatého Ducha. Jejich chování není v souladu s Božím zákonem. Oni vyznávají, že přijímají Krista jako svého Spasitele, ale nevěří, že jim On dá sílu, aby zvítězili nad hříchem. Oni se osobně neseznámili s živým Spasitelem a jejich charaktery odhalují mnohé nedostatky.

Mnozí z těch, kteří se podívali do božského zrcadla a dostalo se jim přesvědčení, že jejich životy nejsou tím, čím by měly být, si nechávají ujít příležitost k tomu, aby vykonali potřebné změny. Oni jdou dál svojí cestou a zapomínají na svoje chyby. Oni mohou vyznávat, že jsou Kristovy následovníci, ale co je to platné, pokud nejsou jejich charaktery změněny a Svatý Duch jim nevytvořil nové srdce. Je vykonaná pouze povrchová práce. „Já“ zůstává naživu. Oni nejsou účastníci Božské přirozenosti. Oni mohou mluvit o Bohu, nebo se k Němu modlit, ale jejich životy odhalují, že pracují proti Bohu.

Nezapomeňme, že člověk ve svém obrácení a posvěcení musí spolupracovat s Bohem. „S bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení,“ říká Boží řeč: „neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ Fil. 2:12-13. Člověk se nemůže změnit skrze snahu své vůle. On nevlastní sílu, která by dovedla do takovéto změny. Obnovující síla musí přijít od Boha.

Změnu může vykonat pouze Svatý Duch. Každý, kdo chce být spasený, malý nebo veliký, bohatý nebo chudý, musí se podřídit této síle.

Stejně jako kvásek vmíchaný do těsta pracuje zevnitř směrem ven, tak milost obnovením srdce přeměňuje život. Žádná pouhá vnější změna není dostatečná k tomu, aby nás dovedla do souladu s Bohem. Mnozí se snaží reformovat napravením tohoto nebo tamtoho špatného zvyku a doufají, že se tím způsobem stanou křesťany, ale začali na špatném místě. Naše první dílo je práce na srdci.

Veliká pravda o obrácení srdce Duchem je představená Ježíšovými slovy adresovanými Nikodémovi: „**Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.**“ Jan 3:5. **Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.**“ Jan 3:5-8.

Kvas pravdy pracuje v tajnosti, tiše a vytrvale, aby změnil duši. Přirozené sklony se zmírňují a podřizují. Vštěpovány jsou nové myšlenky, nové pocity a nová motivace. Nastavena jsou nová měřítká charakteru - Kristův život. Mysl je změněna a její schopnosti jsou usměrněny na činnost v novém směru. Člověk není obdařen novými schopnostmi, nýbrž jeho existující schopnosti jsou posvěceny. Svědomí je probuzeno.

Svaté Písmo hraje významnou úlohu v této změně charakteru. Ježíš se modlil: „Posvěť je pravdou, Tvoje slovo je pravda.“ Jan 17:17. Pokud se studuje a poslouchá, Boží Slovo pracuje v srdci a podřizuje každou bezbožnou vlastnost. Svatý Duch přichází, aby odsoudil z hříchu a víru, která vyvěrá ze srdce a koná skrze lásku ke Kristu, uvádí do souladu náš duch, duši i tělo s Jeho vůlí.

Člověk si uvědomuje, že je v nebezpečí. Chápe, že potřebuje změnu charakteru, změnu srdce. On je rozrušený, objevuje se v něm strach. Boží Duch v něm pracuje, se strachem a chvěním pracuje pro sebe a snaží se odhalit nedostatky ve svém charakteru a co může udělat, aby se dostal k potřebné změně ve svém životě. Jeho srdce se pokořilo. Vyznáním a pokáním ukazuje, že jeho touha po změně je opravdová. On vyznává svoje hříchy Bohu, a pokud komukoli ublížil, přiznává mu nespravedlnost, kterou učinil. A dokud Bůh pracuje, hříšník pod vlivem Svatého Ducha, vykonává to, co Bůh koná v jeho mysli a srdci. On pracuje v souladu s dílem Ducha a jeho obrácení je skutečné.

V člověku se rozvíjí ušlechtilost a důstojnost, zatímco zaujímá pozici proti lstivému nepříteli, který ho tolik let držel v otroctví. Cítí, jak v něm narůstá svaté rozhořčení, zatímco přemýšlí, jak dlouho byl satanův zajatec a jak dlouho dovoloval, aby ho nepřítel vedl k odmítání toho, aby přiznal svého nejlepšího Přítele.

Ať hříšník spolupracuje se svým Vykupitelem, aby si zajistil svobodu. Nechť si je jistý, že neviditelné nebeské služby pracují v jeho prospěch. Drahá, odrazená a nejistá duše, modli se o odvahu a sílu, kterou se Kristus nemůže dočkat, aby ti daroval. On tě hledá. On touží, abys pocítil potřebu pro Jeho pomoci. On ti podá svoji ruku a chytne ruku, která se natahuje o pomoc. On prohlašuje: „**Kdo ke mě přijde, toho nevyženu ven.**“ Jan 6:37. Ať mysl i srdce jsou zapojeny do války proti hříchu. Nechť ti srdce změkne, zatímco přemýšlíš,

jak dlouho ses rozuhodoval sloužit tvému nejhoršímu nepříteli, zatímco jsi se odvracel od Toho, který dal svůj život za tebe, který tě miluje, a který tě přijme za svého, i když jsi hříšník. Opusť nepřátelské řady a stoupni si pod krví zbrocenou vlajku Prince Immanuele.

Ten, kdo chce vybudovat pevný a správný charakter, musí dát vše i vykonat vše pro Krista. Vykupitel nepřijme rozdělenou službu. Člověk se musí každodenně učit, co to znamená odevzdat sebe. On musí studovat Boží Slovo a pochopit jeho význam i postupovat podle jeho poučení. Tak může dosáhnout nejvyššího stupně křesťanské dokonalosti. Pokud je účastníkem Božské přirozenosti, neexistuje omezení v jeho duchovním vývoji. Den ode dne Bůh na něm pracuje a zdokonaluje charakter, který má vydržet v den konečné zkoušky. Člověk každodenně slouží druhým. Z něj vyzařuje světlo a usmiřuje hádavé jazyky. Den ode dne před lidmi i anděly provádí veliký a vznešený experiment a ukazuje, co evangelium dokáže udělat s padlými lidskými bytostmi.

Nešetřeme se, nýbrž nejdůležitěji pokračujeme v díle reformy, které musí být vykonáno v našich životech. Ukřížujme svoje „já.“ Bezbožné zvyky se budou pokoušet vyhrát, ale v Ježíšově jménu a skrze Ježíše můžeme zvítězit. Pro toho, kdo každodenně pilně usiluje o to, aby ochránil své srdce je dáno zaslíbení: **Ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Řím. 8:39.**

„Toto praví Hospodin, vykupitel Izraele, jeho Svatý, tomu, který je v opovržení, jehož má kdejaký pronárod v ohavnosti, služebníku vládců: „Spatří tě králové a povstanou, a velmožové se skloní, kvůli Hospodinu, který je věrný, kvůli Svatému Izraele, který tě vyvolil.“ Iz. 49:7. Sám Hospodin „ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše. Řím. 3:26. A které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. Řím. 8:30. Stejně jako veliká hanba a ponížení přišly skrze hřích, tak přijde ještě mnohem větší čest a sláva skrze vykupitelskou lásku. Lidem, kteří touží být v souladu s Božským vzorem, jsou k dispozici všechny nebeské poklady a vyvýšené moci, které je postaví na místo vyšší než jsou andělé, kteří nikdy nepadli.

